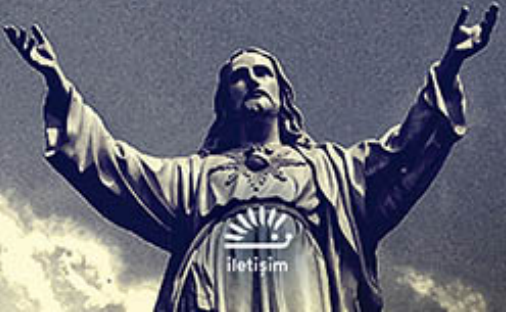
Kafesteki Türkiye

Hıristiyanlar Neden Öldürüldü?

Sibel Hürtaş

iletişim

SİBEL HÜRTAŞ • **Kafesteki Türkiye**

SİBEL HÜRTAŞ 1982 yılında İstanbul'da doğdu. Gazeteciliğe 1998'de *Evrensel* gazetesinde başladı. Sonra sırasıyla ANKA Haber Ajansı, *Sabah*, *Taraf* ve *Haber Türk* gazetelerinde yüksek yargı muhabirliği yaptı. 2004 Metin Göktepe Gazetecilik Ödülü, 2004 Musa Anter Gazetecilik Ödülü, 2005 Türkiye Gazeteciler Cemiyeti Başarı Ödülü sahibi. Cem Ege'nin annesi.

İletişim Yayınları 1908 • Bugünün Kitapları 154
ISBN-13: 978-975-05-1245-2
© 2013 İletişim Yayıncılık A. Ş.
1. BASKI 2013, İstanbul

EDİTÖR Kıvanç Koçak
KAPAK Seda Mit
UYGULAMA Hüsnü Abbas
DÜZELTİ Ömer Faruk Köksal
BASKI ve CİLT Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064
Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11
Topkapı 34010 İstanbul Tel: 212.613 03 21

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721
Binbirdirek Meydanı Sokak İletişim Han No. 7 Cağaloğlu 34122 İstanbul
Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58
e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

SİBEL HÜRTAŞ

Kafesteki Türkiye

Hıristiyanlar Neden Öldürüldü?

iletişim

İçindekiler

SUNUŞ 9

BİRİNCİ KISIM

Derin Devlet ve Gayrimüslimler

BİRİNCİ BÖLÜM 15

Derin devletin tarihi 15

Derin devlette dönüşüm ve Susurluk kazası 17

İKİNCİ BÖLÜM 21

Misyonerlik tehdidi gündeme geliyor 21

Misyonerler tutuklanıyor... 22

KAFKAESK BİR GÖZALTI VE TUTUKLAMA ÖYKÜSÜ 24

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM 31

AK Parti'nin azınlıklarla sınavı 31

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM 37

Anti-Hıristiyan kampanyası ve 2005 yılı 37

Kuvayı Milliye Derneği 39

Ardı ardına kurulan dernekler 40

Muzaffer Tekin ... 42
Zekeriya Öztürk ... 43
Semih Tufan Gülaltay ... 44
Fikret Emek ... 45
Ergün Poyraz ... 45
Sevgi Erenerol ve Türk Ortodoks Patrikhanesi ... 48
Veli Küçük Patrikhane'de ... 50
Ergenekon İddianamesi'nde azınlıklar ... 52
Gayrimüslim karşıtı eylemler neden değerlendirilmedi? ... 56

BEŞİNCİ BÖLÜM ... 59
S-1 Tugayı nasıl kapatıldı? ... 59
Bir sunum ve Kayra Yayınevi ... 62

İKİNCİ KISIM

Malatya Katliamı

BİRİNCİ BÖLÜM ... 67
Neden Malatya? ... 67
Malatya'da ne oluyor? ... 68
De Lange'den uyarı ... 70
İncil tek elden ... 72
De Lange'ye yakın takip ... 74
Bir yayınevi daha: Zirve ... 75

İKİNCİ BÖLÜM ... 77
Bir yıl sonra... ... 77
Korkunç manzara... ... 80

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM ... 83
Planlar daha büyüktü ... 83
Emre Günaydın hastaneden çıkıyor ... 85
Baba Mustafa Günaydın ... 87
Varol Bülent Aral ... 87

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM 91
Bir yıl önce... 91
İlker Çınar 95
BEŞİNCİ BÖLÜM 99
Malatya'da hareketlilik 99
Hıristiyanlarla ilk temas 100
Katliamdan 3 ay önce: Ocak 2007 102
Katliamdan 2 ay önce: Şubat 2007 104
Necati, Emre'yi arıyor 108
Hamit ve Cuma 110
Abuzer Yıldırım 110
Katliamdan 1 ay önce: Mart 2007 111
Katliama günler kala: Nisan 2007 114
Haber elemanlarına ödemeler 116
ALTINCI BÖLÜM 119
Kanlı Nisan 119
Herkes biliyor, kimse durdurmuyor 120
18 Nisan... 121
YEDİNCİ BÖLÜM 123
Kim gelirse öldüreceklerdi 123
Komutana kim haber verdi? 124
Emniyet ne yapıyor? 126
SEKİZİNCİ BÖLÜM 129
Cinayete büyük tepki 129
Takibe ve dinlemelere devam 131
Emre hastanede 134
DOKUZUNCU BÖLÜM 137
Dezenformasyon süreci 137
ONUNCU BÖLÜM 141
İddianame hazır 141
Dava başlıyor... 142

Bilgisayarlar kilitleniyor ... 145
Esrarengiz mektup ... 146
ON BİRİNCİ BÖLÜM ... 151
Bir ihbar mektubu ... 151
"Gülenci subay" da arkadaşları çıktı ... 154
ON İKİNCİ BÖLÜM ... 157
İlker Çınar deşifre oluyor ... 157
Bir numaralı sanık Hurşit Tolon ... 158
Diğer sanıklar ... 160
2. İddianame'nin diğer yüzü ... 161
Ramazan Akyürek vurgusu ... 162
ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM ... 163
TUSHAD ... 163
Çınar nasıl yükseldi? ... 168
Genelkurmay ne dedi? ... 173

ÜÇÜNCÜ KISIM

Kafesteki Türkiye

Müzedeki patlayıcılar ... 179
Beykoz'daki patlayıcılar ... 180
Yeni ihbarlar ve Kafes Eylem Planı ... 181
Listeler ve S-1 bağlantısı ... 186
Bir numaralı isim Öğütçü ... 188

SONUÇ YERİNE... ... 191

SUNUŞ

18 Nisan 2007'de Malatya'da Ağbaba İşhanı'nda faaliyet gösteren Zirve Yayınevi'nde çalışan üç misyoner, beş genç tarafından boğazları kesilerek öldürüldü. 2006'da Trabzon'da Rahip Santoro, 2007'de Hrant Dink'ten sonra Malatya katliamı Hıristiyanlara yönelik saldırıların son halkasını oluşturuyordu. Gerçi Malatya katliamının ardından da cinayet teşebbüsleri bir süre devam edecek ama bu üç cinayetin işleneceğinden "bihaber olan" güvenlik güçleri bu defa Samsun, Diyarbakır, İzmir, Mersin ve diğer yerlerde katil adayları henüz hedeflerine yönelmeden onları etkisiz hale getireceklerdi. Bu yönüyle bakıldığında 2000'li yıllar boyunca gayrimüslimlere karşı bilinçli ve programlı şekilde köpürtülen öfkenin son kurbanlarıydı Malatya'daki misyonerler.

Bu kitap, merkezine işte bu cinayeti alıyor. Santoro cinayeti davası neredeyse açılmadan kapatıldı. Hrant Dink davası sil baştan başlıyor. Malatya misyoner katliamı davasıysa bütün bu cinayet ve saldırılar içinde bugüne kadar en kapsamlı şekilde ifşa edilmiş saldırı olarak ortaya çıkıyor. Şayet bu cinayet ve arkasındaki şebeke tam olarak ifşa edilirse,

muhtemelen diğer cinayetler ve pek çok saldırının üzerindeki sis perdesi de aralanacak.

Kitabın merkezinde Malatya cinayeti olmakla birlikte, ilk bölümlerde Ergenekon örgütü ve gayrimüslimlere yönelik kampanya arasındaki bağlantıları okuyacaksınız. Nitekim kitabın temel tezlerinden biri de, Ergenekon davasının esas olarak yanlış paradigmalar üzerine kurulu olduğu: Gayrimüslimlere yönelik saldırılar ve kampanyalar Ergenekon'un tali, ikincil aktiviteleri değil, tam tersine bu yapılanmanın birincil hedefini oluşturmaktadır. Kitapta tartışmaya çalıştığım bu apaçık ilişkiler ve bağlantılar ağı, savcılar tarafından tam bir körlükle karşılanmıştır.

Kitabın ilk kısmında Ergenekon dosyalarına bu gözle bakmaya çalışıyorum. Merkezinde Türk Ortodoks Patrikhanesi'nin olduğu ilişkiler bizi hem geçmişe hem de Özel Harp Dairesi'ne götürüyor. Hıristiyan cinayetlerine giden yolun taşlarının "misyonerlik" tehdidinin 2001 yılında bir anda Milli Güvenlik Kurulu'nun gündemine girmesiyle döşenmeye başladığını görüyoruz. Bu yıldan başlamak üzere, her yıl giderek artan oranda bütün ülkeyi bir "misyoner" histerisi sarıyor. 2004-2005 yılları arasında pıtrak gibi "Kuvvacı" dernekler kuruluyor. Bu dernekler sonradan bir tarafta Orhan Pamuk, Elif Şafak gibi Türkiye'nin resmî tezleriyle sorunları olan aydınları mahkemelere sürüklerken öbür taraftan da gayrimüslimlere karşı cansiperane bir mücadele yürütüyorlar.

Kitabın ikinci kısmında oldukça detaylı bir şekilde Malatya katlianını anlatmaya çalıştım. Burada cinayeti daha anlaşılır kılabilmek için birinci kısmından biraz daha farklı bir dil kullandım. Dava dosyasındaki olayları ve ilişkileri öyküleştirip, tarihsel sırasıyla anlatmayı denedim. İlk bakışta birinci ve ikinci kısımlarda anlatılan olaylar ve ilişkiler farklı alanlara işaret ediyor gibi görünse de, dikkatli bir okuma,

aslında Türkiye'nin genelinde yürüyen anti-misyoner kampanyayla Malatya'daki katliamın el ele ilerlediğini ortaya çıkaracaktır. Yine Ergenekon'un gayrimüslimler aleyhine çalışmalarıyla Malatya özelindeki gelişmelerin, henüz bütün detayları ortaya konulamasa da, birbirlerini tamamlayan gelişmeler olduklarını görüyoruz.

Malatya cinayetini incelerken masaya yatıracağımız Malatya Jandarma Komutanlığı'nın faaliyetleri, ülke genelinde yaşanan diğer bazı olayların nasıl meydana gelmiş olabileceğine dair bize fikir sunmakta. Örneğin kamuoyunu aldatmak için hazırladıkları misyonerlerle ilgili sahte belgeleri kendi üstlerine de sunmaları, PKK'yla misyonerleri ilişkilendiren sahte belgeler hazırlanmaları gibi. Malatya özelinde gerçekleşen bu sahte belge üretimine odaklanınca, MGK'nın "misyonerlik faaliyetlerini" nasıl olup da ciddi bir tehdit olarak algıladığı ve o yıllarda bunu değişmez bir gündem maddesi haline getirdiği anlaşılır bir hale geliyor.

Aslında ülke çapındaki bazı gayrimüslim karşıtı eylemlerin de yine Malatya'yla bağlantılı olduğu görülüyor. Kitapta ayrıntılı bir şekilde ifadelerini okuyacağınız eski uzman çavuş İlker Çınar, hem Malatya Jandarması'yla birlikte çalışmış hem de ülke çapında gayrimüslimlere yönelik kampanya yürütmüş. Öte yandan Çınar'ın Malatya'da verdiği ifadelerle birlikte Türkiye daha önce bilinmeyen bir yapılanmayla da tanıştı: Türkiye Ulusal Stratejiler ve Hareket Dairesi Başkanlığı (TUSHAD). İtiraflara göre, JİTEM'in üzerinde olan bu yapı, Türkiye'deki hemen hemen tüm faili meçhul siyasi cinayetlerin arkasında yer almıştı. Zirve ve Santoro cinayetlerinin arkasında da TUSHAD vardı.

Aynı süre içinde Türkiye'de farklı olaylar da yaşandı. Bazı eski askerlerin üzerinde bulunan Kafes Eylem Planı, azınlık karşıtı kampanyanın çıkış noktasını gözler önüne seriyordu. Planda, azınlıklara karşı kampanyanın nasıl yürütüleceği sa-

tır satır yazıyor, cinayetlerdense "operasyon" diye bahsediliyordu. Bu plan uyarınca çok sayıda emekli asker yargılandı; dava, darbe planlarıyla ilgili diğer davalarla birleştirildi. Ancak davaya temel oluşturan ve azınlıkları hedef alan plana karşın, davanın azınlık cinayetleriyle bağlantısı kurulamadı! Kitabın son kısmında Kafes Eylem Planı ve onun diğer anti-Hıristiyan kampanyalarla ilişkisini araştırmaya çalışıyorum.

Kafesteki Türkiye, ülkenin son yıllarına damgasını vuran gayrimüslim karşıtı kampanyayla bu kampanyanın cinayetlere ve Malatya katliamına doğru nasıl yol aldığını masaya yatırmaya çalışıyor. Derin devlet geleneği, geçmişle hesaplaşmama, siyasetin düştüğü tuzaklar, yargının kapadığı yollar, toplumun alet olduğu oyunlar, hepsi bizi ne yazık ki *Kafesteki Türkiye*'ye götürüyor...

SİBEL HÜRTAŞ
Mayıs 2013, Ankara

BİRİNCİ KISIM

Derin Devlet ve Gayrimüslimler

BİRİNCİ BÖLÜM

Derin devletin tarihi

İkinci Dünya Savaşı'nın ardından varsayılan bir Sovyet işgali tehlikesine karşı koymak için hemen hemen bütün NATO ülkelerinde "cephe gerisi" orduları oluşturuldu. Bu ordular, "Kılıç" anlamına gelen, İtalyanca "Gladio" kelimesiyle anılıyorlardı. İtalya, 1990'lı yıllarda bu derin yapıya karşı savaş açtığında, Gladio'nun askerî alandan çoktan çıkıp toplumun her kesimini kuşatan tam bir iktidar blokuna dönüştüğünü fark etti. Askerlerden politikacılara, çiftçilerden ticaret erbaplarına kadar toplumun her kesiminden ve ülkenin her bölgesinden insan bu gizli ordunun üyesi olmuşlardı.

Detaylarına tam olarak vakıf olunamasa da, Türk Gladyosu olan Özel Harp Dairesi'nin de benzeri bir örgütlenme modelini takip ettiğini biliyoruz. 12 Eylül 1980 öncesinde ve sonrasında adı pek çok katliam ve saldırıyla birlikte anılan Abdullah Çatlı'nın cenaze töreni sırasında dağıtılan bildiride yer alan "Abdullah Çatlı kılıç gibi savaştı, lakin kimse

anlamadı"[1] cümlesi, Türk Gladyosu'nun üye profili hakkında kabaca da olsa fikir edinmemizi sağlıyor.

1952'de "Seferberlik Tetkik Kurulu" resmî adıyla kurulan Özel Harp Dairesi'nin[2] bilinen ilk "icraatı" İstanbul'daki gayrimüslimler için Türkiye'yi yaşanır bir yer olmaktan çıkartan 1955 yılındaki "6-7 Eylül Olayları"dır. Atatürk'ün Selanik'teki evine bomba atıldığına ilişkin "haberlerin" hızla yayılması sonucu, önceden hazırlandığı belli olan linççi bir güruh başta Beyoğlu olmak üzere, gayrimüslimlerin yaşadığı ve iş yerlerinin bulunduğu yerlerde korkunç bir talan ve saldırı gerçekleştirmişlerdi. Söz konusu iki gün boyunca "devlet", linççi grupların öfkeli saldırılarının hedefi olan sokak ve caddelerden sırra kadem basıp kaybolmuştu. Aslında olan biten, Türkiye'de derin devletin organize ettiği daha sonraki bütün katliam ve provokasyonlarda da görülecek manzaraydı. Devlet, ancak provokasyon bütünüyle amacına ulaştıktan sonra ortaya çıkar.

Olaylar sırasında Seferberlik Tetkik Kurulu'nda görevli olan Sabri Yirmibeşoğlu, 36 yıl sonra gazeteci Fatih Güllapoğlu'yla yaptığı söyleşide olayları Özel Harp Dairesi'nin örgütlediğini itiraf etti. Yirmibeşoğlu, 6-7 Eylül olayları için "6-7 Eylül de bir Özel Harp işidir ve muhteşem bir örgütlenmeydi. Amacına da ulaştı. Sorarım size? Bu muhteşem bir örgütlenme değil miydi?" diyecekti.[33]

6-7 Eylül olaylarını örgütleyen Özel Harp Dairesi'ni, ABD'de özel eğitim alan 16 subay oluşturmuştu. O subaylar, 27 Mayıs 1960 günü askerî darbeyle Demokrat Parti hükümetini deviren 38 kişilik cunta ekibinde de yer aldılar. Özel Harp Dairesi'ni oluşturan subaylardan Alparslan Türkeş,

1 Can Dündar-Celal Kazdağlı, *Ergenekon*, İmge Kitabevi, 2008, s. 13.

2 Ecevit Kılıç, *Özel Harp Dairesi*, Turkuvaz Kitap, 2010, s. 42.

3 Ayşe Hür, "6-7 Eylül Yağmasının Yaralarını Sarmak", http://www.agos.com.tr/haber.php?seo=67-eylul-yagmasinin-yaralarini-sarmak&habcrid=2457

Kara Kuvvetleri Komutanlığı (KKK) NATO Şube Müdürlüğü; Ahmet Yıldız, 4. Tümen 13. Topçu Taburu Komutanlığı; Mucip Ataklı, Kara Harp Akademisi öğretmenliği; Suphi Karaman, KKK Personel Başkanlığı Erkân Şube Müdürlüğü görevlerini yürütüyorlardı.

Aslında Özel Harp Dairesi'nin tarihi Türkiye'de darbelerin tarihini de özetler. Darbelerden önce meydana gelen pek çok provokasyon ve kanlı eylemler Özel Harp Dairesi'nin adıyla birlikte anılmıştır. Örneğin 12 Eylül 1980 darbesine giden yolda neredeyse her kavşakta Özel Harp Dairesi ve onun sivil uzantıları karşımıza çıkıyor. 1977 yılındaki kanlı 1 Mayıs, 1978'deki Çorum, Maraş, Sivas ve Malatya'daki Alevi katliamlarında hep aynı yapıların izlerini görüyoruz. Nitekim Özel Harp Dairesi ve Türkiye'deki kontrgerilla yapılanmalarına ilişkin ilk kapsamlı raporu hazırlayan savcı Doğan Öz de 24 Mart 1978'de yine aynı yapıların gerçekleştirdiği suikastla hayatını kaybetmişti. Suikastı gerçekleştiren İbrahim Çiftçi dört kere idam cezasına çarptırıldıktan sonra Askerî Yargıtay Daireler Kurulu tarafından beraat ettirilmişti. Türk Gladyosu'nun sivil ekibi içinde adı geçen Abdullah Çatlı, Haluk Kırcı, Mehmet Ali Ağca gibi isimlerin her seferinde "adaletten kaçmayı" bir şekilde başarmaları da bu yapının ne kadar güçlü olduğunu tartışmasız bir şekilde ortaya koyuyor herhalde.

Derin devlette dönüşüm ve Susurluk kazası

Komünizme karşı mücadele için oluşturulan Özel Harp Dairesi kontrolündeki kontrgerilla örgütlenmesi 12 Eylül darbesinden sonra dönüşüme uğradı. 1984'te PKK'nın silahlı mücadele dönemini başlatmasının ardından Özel Harp Dairesi, PKK'ya karşı yeni bir yapılanmaya gitti. Çalışmalar

1987'de tamamlandı. İlk etapta Ankara, İstanbul, Diyarbakır, Batman illerinde, ardından tüm Türkiye'de JİTEM adlı yeni bir yapı faaliyete geçti.

JİTEM, 1980'lerin sonundan itibaren 1990'lı yıllar boyunca bölgede çok sayıda faili meçhul cinayet ve saldırıdan sorumlu tutuldu. Bu yıllarda Özel Harp Dairesi'nden çok JİTEM'in ön plana çıktığı görülmekteydi

Balıkesir'in Susurluk ilçesi yakınlarında 3 Kasım 1996 tarihinde meydana gelen bir trafik kazası, derin devlet ve onun kullandığı ağın ne kadar geniş bir alana yayıldığını gözler önüne serdi. 12 Eylül darbesine giden yolda pek çok kanlı olayla birlikte anılan Abdullah Çatlı, Bucak aşiretinin reisi ve milletvekili olan Sedat Bucak ve emniyet müdürü Hüseyin Kocadağ aynı arabada seyahat ediyorlardı.

Bu kaza Türkiye'de derin devletin tartışılmasına neden oldu. Kamuoyu baskısıyla TBMM'de Susurluk Araştırma Komisyonu kuruldu. Kutlu Savaş ve Sönmez Köksal'ın hazırladıkları Susurluk Raporları, derin devlet yapılanmasının kısa süre içinde nasıl bir suç örgütü haline geldiğini gözler önüne serdi.

JİTEM itirafçısı Abdülkadir Aygan, 2001 yılında Ankara'da JİTEM dışında yeni bir örgütlenmenin hissedildiğini söylüyordu. "Bu sıralarda Diyarbakır'da yeni örgütlenmelere gidildiğini hissediyorduk" diyen Aygan, bu örgütlenmenin Ergenekon olabileceğini belirtiyordu.[4] Yine yıllar sonra meydana gelen Sabancı suikastı da bütün bu aktörleri bir biçimde Ergenekon'a bağlamış görünmekteydi. Suikastı kolaylaştırmak için Sabancı Holding'e çaycı olarak giren Fehriye Erdal'ın Hüseyin Kocadağ'ın referansıyla işe başladığı ortaya çıkmıştı. Suikastın tetikçisi Mustafa Duyar cezaevinde Nuriş çetesinin adamları tarafından öldürülecek, Nuriş kardeş-

4 *Evrensel*, 04.10.2008.

ler bu cinayet için cezaevinden Veli Küçük'e selam göndereceklerdi.[5]

Aygan'ın işaret ettiği hareketliliğin temelleri Susurluk kazasından sonra atıldı. Ergenekon soruşturmasına dayanak oluşturan temel belgelerden "Derin Devletin Yeniden Organizasyonu ve Ergenekon" başlıklı yazı bu yeni örgütlenmenin teorik ve pratik yönlerini ayrıntılarıyla ele alıyordu. 29 Ekim 1999 tarihini taşıyan bu yazı, daha önce Özel Harp Dairesi ve JİTEM isimleriyle anılan derin devletin de artık kamuoyunda "Ergenekon" ismiyle anılmasına neden oldu. Eski JİTEM'ci Abdülkadir Aygan da Ergenekon için "Operasyon başladıktan sonra JİTEM'in aslında Ergenekon'un askerî kanadı olduğu kanaatine vardım" diyordu.[6]

5 *Zaman*, 28.07.2008, http://www.zaman.com.tr/gundem_ozdemir-sabanci-cinayeti-ergenekon-isi_719318.html

6 *Evrensel*, 04.10.2008.

İKİNCİ BÖLÜM

Misyonerlik tehdidi gündeme geliyor

Tarihler, 24 Nisan 2001'i gösterdiğinde, devlet erkânı Çankaya Köşkü'ndeki olağan Milli Güvenlik Kurulu toplantısı için bir araya geldi. Bu toplantı, "misyonerlik tehdidi"nin MGK gündemine ilk defa geldiği toplantı olması bakımından önemliydi. Bundan sonraki MGK toplantılarının değişmez gündem maddelerinden birisi olacaktı misyonerlik konusu.

Bir yıl sonra, bu kez 7 Mart 2002'de Genelkurmay Başkanlığı'nda Dışişleri Bakanlığı, MGK Genel Sekreterliği, MİT Müsteşarlığı ve Emniyet Genel Müdürlüğü temsilcilerinin katılımıyla "ülke genelinde yaygınlaşan misyonerlik faaliyetlerine karşı yürütülecek mücadelenin esaslarını belirlemek maksadıyla yapılan çalışmalar sonucunda misyonerlik faaliyetine karşı alınacak tedbirler" görüşüldü. Tedbirler, AK Parti'nin tek başına iktidar olduğu 3 Kasım 2002 seçimlerinin ardından 12 Mart 2003 tarihinde bir ön yazı ve "Yasal ve İdari Tedbirler" başlıklı ek dosyayla başbakanlığa sunuldu. Ön yazı Ergenekon sanıklarından, dönemin MGK Genel Sekreteri Tuncer Kılınç'ın imzasını taşıyordu.

MGK, başbakanlığa yaptığı bildirimin bir benzerini 17 Kasım 2003'de Org. Şükrü Sarışık imzasıyla yineledi.[1]

Tüm bunlar olurken misyonerler sivil toplum örgütleri tarafından da hedef gösterilmeye başlandı. Kamuoyunda en fazla yankı bulan örnek, Sinan Aygün'ün başkanlığını yaptığı Ankara Ticaret Odası'nın (ATO) hazırladığı "Misyonerlik Raporu" oldu. Hemen hemen tüm basın yayın organlarında yer alan rapor, Aygün tarafından "Uyum yasaları misyonerliği hortlattı" diye duyurıldu. ATO tarafından daha sonra hazırlanan ikinci rapor da yine Türkiye ve Hıristiyanlık üzerindeydi: "İçimizdeki Hançer: Patrikhane". Ergenekon örgütüne üye olduğu iddiasıyla tutuklanan Sinan Aygün'e başında bulunduğu ticaret odasının misyonerlerle neden bu kadar ilgilendiği konusu hiçbir zaman kapsamlı bir şekilde sorulmadı!

Fişleme, takip ve gözaltılar misyonerleri kuşatırken diğer yandan da birbiri ardına açılan davalar dikkat çekiyordu. Ankara Asliye Hukuk Mahkemesi 2000'de Ankara'daki Protestan Vakfı'nı kapattı, Yargıtay da bu kararı onadı. Ankara Valiliği 2007'de Kurtuluş Kiliseleri Derneği'nin kapatılması için dava açtı. 1999'da İzmir/Karataş Protestan Kilisesi Derneği pastörü Zekai Tanyar, dinî toplantı organize ettiği gerekçesiyle para cezasına mahkûm oldu. Tüm bu davalar sürerken misyonerler tespit edilerek haklarında suç duyurularında da bulunuluyordu. Bunların içinde en dikkat çekenlerse ismi Ergenekon'la gündeme gelen avukat Kemal Kerinçsiz'in misyonerler hakkında yaptığı suç duyuruları ardından açılan davalardı.

Misyonerler tutuklanıyor...

1999 yılından itibaren Türkiye'de misyonerlerin gözaltına

1 Adem Yavuz Arslan, *Bi' Ermeni Var*, Timaş Yayınları, 2011, s. 24-25.

alınmaları ve tutuklanmaları rutin hale geldi.[2] Nitekim 2007 yılında Malatya'da katledilen Necati Aydın da Mart 2000'de bu gözaltı furyasından nasibini almıştı: Jandarmanın zorlamasıyla İslam'a hakaret ettiği yönünde yalan ifade verdirilen köylülerin tanıklıkları nedeniyle bir ay tutuklu kaldıktan sonra ilk duruşmada köylülerin ifadelerini baskı altında verdiklerini beyan etmeleri sonucu serbest kalmıştı.

Serbest kalmalarının ardından Necati Aydın ve Ercan Şengül kendilerine karşı sahte delillerle dava açtıran jandarmalar hakkında suç duyurusunda bulunmuşlar ama Adalet Bakanlığı'nın jandarma görevlileri hakkında kovuşturma izini vermemesi dolayısıyla maruz kaldıkları sahte suçlamalar nedeniyle hiç kimsenin yargı önüne çıkarılması mümkün olmamıştı.

Suç duyurusunda bulunurken avukatlarına verdikleri ayrıntılı ifadeler, aslında sonraki yıllarda meydana gelecek olayların –hatta belki de bizzat kendi başlarına gelecek felaketin– habercisi gibidir. Aydın ve Şengül, bu ifadelerinde kendilerini sorgulayan kişileri JİTEM görevlileri olarak teşhis ediyorlardı. Hem JİTEM'in misyonerlere gösterdikleri yakın ilgiyi ortaya koyması hem de misyonerlerin kendilerini içinde buldukları Kafkaesk ortamın net bir fotoğrafını çekmesi nedeniyle, bu gözaltı ve tutuklanma hikâyesini ayrıntılı şekilde ele almak yerinde olacak.

---

2 Engin G., 17 Ağustos 1999'da gözaltına alındı. İçişleri Bakanlığı Şüpheli ve Sanık Hakları Formu'nda, "Hıristiyanlık propagandası suçu" şüphesiyle gözaltına alındığı yazıyordu. Özcan P. ve Şener T., 31 Ekim 2000 tarihinde İskilip Jandarma Komutanlığı tarafından gözaltına alındılar. İkilinin suçu "Hıristiyan faaliyetlerde bulunmak, Hıristiyanlığı övücü kitap, kaset, VCD dağıtımının yanı sıra taraftar kazanma yönünde propaganda faaliyetinde bulunmak" diye kayıtlara geçti. Jandarma kayıtlarına göre "ele geçirilen suç aletleri" şöyleydi: "(50) adet Türkçe İncil, (300) adet Hz. İsa'nın yaşamını anlatan teyp kaseti ve (1) adet Hz. İsa'nın yaşamını anlatan video kaseti."

KAFKAESK BİR GÖZALTI VE TUTUKLAMA ÖYKÜSÜ

Süreç, 29 Şubat 2000'de "Arena" programında, Kumkapı'da İncil satan Seydo Kim'in gizli kamera kaydının cımbızlanarak ekranlara getirilmesiyle başladı. "Arena"nın bitiminden saatler sonra Necati Aydın, son on aydır yaptığı gibi, Kayra Yayınevi'nin yayımladığı İncil'leri ve Hıristiyanlık kitaplarını dağıtmak üzere arkadaşı Ercan Şengül'le İzmir'in ilçelerine doğru yola çıktı. İzmir'e dönerken, Armutlu Karakol Komutanı tarafından haklarında şikâyet olduğu gerekçesiyle Şengül'le birlikte gözaltına alındılar. Önce gayriresmî sorguya sokuldular. İlk soru kimlere İncil dağıttıklarıydı. Jandarma minibüsüne bindirilip, gezdikleri köylere tek tek götürüldüler. Birkaç saat önce görüştükleri Mustafa, Ergun ve Hüseyin isimli köylüler de "İncil aldıkları için" jandarma aracına bindirilip karakola getirildi.

İncil alanlar ve satanlar karakolda beklerken, Başçavuş M.Ç. önce Ercan'ı sorguya aldı. İlk olarak bu işi niye yaptıklarını sordu. Ercan, "Hıristiyan olduğumdan İncil ve Hazreti İsa hakkındaki yanlış önyargıların ortadan kalkabilmesi ve İncil'in değiştirilmediğinin öğrenilmesi için bu işi yapıyorum" deyince, başçavuş "Yalan söyleme, Hıristiyanlık propagandası yapıyorsunuz, insanları Hıristiyan yapmaya çalışıyorsunuz" diye bağırdı. Tartışma sürerken, köy muhtarlarından birisi içeri alındı. Başçavuş bu kez muhtara "Niçin uyuyorsun, bak adamlar bütün köyü Hıristiyan yapacak, bana niye haber ver-

medin?" diye çıkıştı.

Ercan'ın sorgusuna bir süre sonra "Uğur astsubay" isimli bir asker katıldı. Siması Ercan'a yabancı değildi, zira Uğur astsubayla daha önce de tanışmıştı. İlk karşılaşmaları Yalova'daki çocuk tatil kampında olmuştu. Uğur astsubay, daha sonra Ercan'ı İzmir Bölük Komutanlığı'nın nizamiyesine çağırıp, Hıristiyanlıkla ilgili sorular sormuştu. Ercan, o sorguyu, "Önce 'Hıristiyan mısın?' diye sordu, 'Hıristiyanım' yanıtını verince, çocuklarımın kimliğindeki din hanesinde neden İslam yazıldığını sordu. 'Onlar rüştünü ispatlayıncaya kadar değiştirme yanlısı olmadığımızdan değiştirmiyoruz' dedim. Kampın amacını, İncil okunup okunmadığını, çocuklarımı gönüllü gönderip göndermediğimi sordu" diye hatırlıyordu. Bundan sonra İncil standı açtığı İzmir Fuarı'nda da Uğur astsubayla karşılaşmıştı.

Aylar sonra şimdi yine bir sorgu odasında karşıya karşıya oturdular. Önce çocuğunu Hıristiyan çocuk kampına gönderdiği için sorgulanan Ercan, yıllarca farklı farklı bölgelerde karşılaştığı ve hâlâ ismini doğru bildiğine emin olmadığı Uğur astsubaya İncil dağıttığı için ifade verecekti.

Uğur astsubay sorguya bir önceki akşam "Arena" programını izlediğini anlatarak başladı. "Televizyondaki konuşmalara çok sinirlendim. O ana kadarki Hıristiyanlarla ilgili iyi düşüncelerim zedelendi. Hatta bu konuşmalar sizin bütün kazanımlarınızı ortadan kaldırdı. Bundan çok zarar göreceksiniz" dedi. Ercan, "Arena"yı izlememişti ama izleyenlerden, "muhabirlerin Seydo Kim'in yanına Mesih inanlısı olarak gittiklerini ve 4-5 saatlik konuşmayı kelime oyunlarıyla montajlayarak verdiklerini, Seydo Kim'in Kuran'da da bazı şeylerin yanlış olduğunu söylediğini" duymuştu. Uğur astsubay, "Seydo Kim'in konuşmalarını duyunca ona küfredip, çok kızdığını" Ercan'a söylüyordu.

Uğur astsubay sorguya hazırlıklı gelmişti. Elindeki dosyadan, Hıristiyanlıkla ilgili daha önceden hazırlanmış bazı soruları Ercan'a yorumlayarak soruyordu. Genelde kişisel ve kili-

seyle ilgili sorulardı bunlar: "24 Haziran-3 Temmuz 1999 tarihleri arasında Yalova ili Termal ilçesi Ak Koy Tatil Köyü'nde Kucak Yayıncılık Ltd. Şti.'nin organize ettiği ve dava konusu olan kampa iki çocuğunuzun da katıldığı tespit edilmiştir. Bu konu hakkında bildiklerinizi anlatınız? Hıristiyanlık dinini ne zaman, niçin seçtiniz? Bu dini seçmenizde bir menfaatiniz var mı?..."

Uğur astsubay, Ercan'ın yanıtlarını kâğıda not alıyor, bir bölümünü yanındaki askere daktiloya yazdırıyordu. Sorgu üç buçuk saat sürdü. Uğur, sorgu sırasında gelen bir telefonu "Komutanım" diye açmıştı. Necati Aydın, 10 gün önce de Karaburun ve Mordoğan'a gitmişti. Ercan, bu telefon trafiğinin oradaki jandarma karakollarının komutanlarından kaynaklandığını ancak merkezî olarak JİTEM tarafından organize edildiğini düşünüyordu.

Saatler gece yarısını gösterdiğinde bu kez Necati sorgu odasına alındı. Odada Uğur astsubayın yanında Kemalpaşa Jandarma Komutanı da vardı. Necati, Uğur astsubayla daha önce karşılaşmasa da o, Necati hakkında epey bilgiye sahipti. Necati'ye, daha önce Müslüman olarak iyi bir eğitim aldığı ve oldukça muhafazakâr bir ailede yetişmiş olduğu halde neden Hıristiyanlığı seçtiğini sordu. Sorular arasında ailesinin Necati'ye Hıristiyan olduktan sonra tepki gösterip göstermediği de vardı. Hıristiyanlığı maddi olanak sağlamak için mi yoksa yurtdışına gitme fırsatı bulmak için mi seçtiğini sordu. Hıristiyan olanlara bazı vaatlerde bulunulduğunu duyduğunu söyleyen Uğur astsubay, Necati'nin hangi sebeple Hıristiyanlığı kabul ettiğini öğrenmek istiyordu. Uğur astsubay kiliseyle ilgili sorular da sormuştu. Hem Kayra Yayınevi'nin hem kilisenin dışarıdan yardım alıp almadığını, dış güdümlü mü yoksa milli bir nitelikte mi olduğunu öğrenmek istedi.

Uğur astsubayın dikkat çeken bir başka sorusuysa Alevilerle ilgiliydi: Necati'ye neden daha çok Alevi köylerini gezdiklerini sordu. Necati, istisnasız bütün köyleri gezdiklerini söy-

lerken, yörede yoğunlukla Alevi köylerinin bulunduğunu ve onlarla iyi diyalog kurduklarını anlattı. Uğur astsubay, bunun üzerine, daha önce Alevi olup sonradan Hıristiyanlığı seçmiş olan kişilerle tanışmak istediğini söyledi. Ne var ki, bu soru ve yanıtların hiçbirini ifade tutanağına yazdırmadı. Sabah 03.30 gibi bu kez Necati'nin yanına Ercan'ı aldılar. Uğur astsubay "Bundan sonra konuşacaklarımız sohbet" diyerek, neden Alevi ve Kürt vatandaşlarıyla ilgilendiklerini sordu.

İki arkadaş sorgunun ardından sabah sağlık kontrolünden geçirilip Kemalpaşa Jandarma Bölük Komutanlığı'na götürülerek bir odaya konuldular. Odanın ortasındaki masanın üzerine Necati ve Ercan'ın arabasından çıkan kaset ve kitaplar dizilmiş, kimlikleri yan yana konulmuştu. Bir süre sonra gece boyu onları sorgulayan başçavuş içeri girdi. Necati ve Ercan'ın masayla duvar arasındaki bölümde, yüzleri duvara dönük şekilde durmalarını istedi. İkili ne olduğunu anlamadan odaya gazete ve televizyon muhabirleri doluştu, kameramanlar ve foto muhabirleriyle birlikte. Suç unsuru "İncil", teşhir edilen suçlularsa "misyonerler"di.

Ercan, yüzlerini döndükleri duvarda asılı Atatürk portresinin camından olup biteni görebiliyordu. Ercan da Necati de sonradan kendilerini "katil" gibi hissettiklerini söyleyeceklerdi. Bu duygu ikisini de yiyip bitirmişti. Fotoğrafları çekilirken, el ele tutuşup birbirlerine baktılar. Ercan, "Yaptığımız suç değil, hadi yüzümüzü dönelim" dedi, Necati de onayladı. Yüzlerini fotoğraf makineleri ve kameralara "gösterdiler".

Çekimin ardından parmak izleri alındı, dışarıdan çağrılan bir fotoğrafçıya resimleri çektirildi. İncil'ler ve kasetler, emanete teslim edildikten sonra savcılığa çıkarılmak için Adliye'ye götürüldüler. Savcılığa önce onları sorgulayan başçavuş girdi. Ercan ve Necati koridorda üç saat beklemelerine rağmen bir türlü içeri çağırılmadılar. Akşam saatlerindeyse tutuklanmaları istemiyle mahkemeye sevk edildiklerini öğrendiler.

Sorguyu Nöbetçi Kemalpaşa Sulh Ceza Mahkemesi hâki-

mi yaptı. İlk sorusu, neden Hıristiyanlığı seçtikleriydi. Ercan, "Ruhsal esenliğini İncil'de ve Hıristiyanlıkta bulduğunu" söyleyince, hâkim bu kez "Bir dinden diğerine geçmek için geçilen dinin daha üstün olması gerekir. Hıristiyanlık, İslam'dan daha mı üstün?" diye sordu. Ercan, Hıristiyanlığı seçerken inançları yarıştırmadığını, herkesin kendisine göre bir doğrusu olabileceğini, İncil'de sevginin temel olduğu cevabını verdi. Hâkim daha sonra Necati ve Ercan'a, "Allah'a hakaret edip etmediklerini, Hazreti Muhammed'i kötüleyip kötülemediklerini ve Kuran'ın yozlaştığını söyleyip söylemediklerini" sordu. Her ikisi de böyle bir şeyin mümkün olmadığını, bir inancın kötülenerek diğer bir inancın doğrulanamayacağını, kendilerinin de Allah'a inandıklarını ve hakaret edemeyeceklerini söylediler. Sorgunun sonunda nöbetçi hâkim, Necati ve Ercan'ın tutuklanmasına karar verdiğini açıkladı.

Karara karşın Ercan da Necati de neyle suçlandıklarını bilmiyorlardı. Suçları, İçişleri Bakanlığı Şüpheli ve Sanık Hakları Formları'nda "Hıristiyan Misyonerlik", zapt etme tutanağındaysa "Siyonizm propagandası yapmak" şeklinde kaydedilmişti. Mahkemenin sorgu zaptındaki suç bölümündeyse "din hürriyeti aleyhine propaganda yapma" diye yazılmıştı. Şikâyetçi ifadelerinin sahipleri köylerde yanlarına uğradıkları, hatta karakol bahçesinde saatlerce bekleşip söyleştikleri Ergun, Mustafa ve Hüseyin'di. İfadelerin hepsi karbon kâğıdıyla aynı anda hazırlanmış, imzaları tek tek attırılmıştı. "Suç delilleri"yse Necati'nin arabasından çıkan İncil'di...

Necati ve Ercan'ın, "Arena" programından sonra çıktıkları İncil dağıtımı işte bu karışık suçlamalar ve ifadelerle cezaevinde son buldu. 8 metreye 6 metrelik bir koğuşa konuldular. 22 kişilik yerde 36 kişi kalıyorlardı. Yemeklerini kendileri yapıyor, akşamları yatacak yer bulamıyorlardı. Birkaç gün sonra Kurban Bayramı'ydı. Bayramlaşmanın ardından cezaevi savcısı, Ercan'ı ve Necati'yi yanına çağırdı. Önce bir dertlerinin olup olmadığını sordu, ardından da "Gittiğiniz yol doğ-

ru bir yol değil. Bu ülke Müslüman bir ülke, Hıristiyanlık Ortaçağ'da, çok gerilerde kaldı. Ülkeyi tekrar Ortaçağ'a, karanlığa döndürmek yanlış olur" nasihatini verip geri gönderdi.[1]

İkili 29 gün tutuklu kaldılar. 30 Mart 2000'de çıkarıldıkları mahkemede, şikâyetçi tutanaklarında isimleri yazılı Mustafa, Ergun ve Hüseyin isimli kişiler tanık olarak dinlendi. Necati ve Ercan'ın herhangi bir propaganda yapmadıkları gibi İslam dinini kötüleyici bir ibare kullanmadıklarını söylediler. Jandarmada verdikleri ifadeleri kabul etmediler, kendilerine ait olmadığını söylediler. Bunun üzerine mahkeme, Ercan ve Necati'nin tahliyelerine karar verdi.

Necati ve Ercan, beraat kararının hemen ardından Uğur astsubay başta olmak üzere emir komuta zincirini takip ederek kanunsuz emirleri verenler ve uygulayanlar için suç duyurusunda bulundular. İzmir Cumhuriyet Başsavcılığı, suç duyurusu üzerine Adalet Bakanlığı'na başvurdu. Ancak bakanlık soruşturma izni vermedi.

1 Necati Aydın'ın avukatı Orhan Kemal Cengiz'in, Necati Aydın ve Ercan Şengün'ün tutuklanmasına ilişkin İzmir Cumhuriyet Başsavcılığı'na yaptığı suç duyurusu dilekçesinden derlendi. Suç duyurusu dilekçesinde, Aydın ve Şengün'ün yaşadıklarına kendi anlatımlarıyla yer verilmişti.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

AK Parti'nin azınlıklarla sınavı

Hıristiyan karşıtı kampanyanın askerî ve bürokratik ayağında yaşananlar böyleyken siyaseti bambaşka bir sınav bekliyordu.

AK Parti'nin önüne iktidarının beşinci ayında Ergenekon sanıklarından emekli Orgeneral Tuncer Kılınç'ın 12 Mart 2003 tarihli misyoner raporu konuldu[1] önce. Paranoyakça tespitlerle dolu olan rapor, AB sürecinde bakanlıkların misyonerlere karşı uyarılmasını talep ediyordu.[2]

1 Adem Yavuz Arslan, *Bi' Ermeni Var*, Timaş Yayınları, 2011, s. 24-30.

2 Rapor, 7 Mart 2002'de Genelkurmay Başkanlığı, Dışişleri Bakanlığı, Milli Güvenlik Kurulu, MIT Müsteşarlığı ve Emniyet Genel Müdürlüğü temsilcilerinin katılımıyla yapılan bir toplantıda, "Ülke genelinde yaygınlaşan misyonerlik faaliyetlerine karşı yürütülecek mücadelenin esaslarını belirlemek maksadıyla yapılan çalışmalar sonucunda hazırlanan misyonerlik faaliyetine karşı alınacak tedbirleri" içeriyordu. MGK Genel Sekreterliği, bu yazıyla "misyonerlere karşı başlatılan topyekûn mücadele" için bakanlıkların da desteğini istiyordu. Misyonerlerin neden MGK için bir anda "çekici" geldiğine ilişkin ipucu da aynı yazıda "Türkiye'nin AB'ne giriş sürecinde yerine getirmek zorunda olduğu yükümlülükler de dikkate alındığında Bakanlık, kurum ve kuruluşlar tarafından önerilen yasal düzenlemenin gerçekleştirilmesinde, siyasi iradenin sıkıntı-

Oramiral Özden Örnek'e ait olduğu iddia edilen darbe günlüklerine[3] göre 23 Ocak 2004 tarihli MGK toplantısında gündem misyonerlerdi. Sözde "çeşitli irticai ve bölücü hareketlerle misyonerlik faaliyetlerinin anlatıldığı" MGK toplantısında, AK Parti tavrını şöyle gösteriyordu:

> "Takdimin sonunda Devlet Bakanı M. Ali Şahin söz alarak; misyonerlik faaliyetinin çok tehlikeli olduğunu, bunun önlenmesi gerektiğini ifade etti. (...) Söz alan Başbakan, misyonerlik ile mücadelenin iyi Müslüman yetiştirmek olduğunu, bu nedenle Diyanet İşleri Başkanlığı'nın yayınladığı Kuran kursları yönetmeliğinin bir gereklilik olduğunu ama bu konunun yanlış anlaşıldığını belirtti. (...) Söz alan GB (*Genelkurmay Başkanı Hilmi Özkök kast ediliyor-A.G.*) bence söylenenler laiklik karşıtı. Hükümet olarak ülkede dinlere karşı eşit uzaklıkta durması ve aynı tarzda muamele edilmesi gerektiğini söyledi."[4]

AK Parti'nin kamuoyu önündeki ilk sınavıysa 2005'in hemen öncesinde Başbakanlık İnsan Hakları Kurulu'nun hazırladığı Azınlık Raporu'yla oldu.

Baskın Oran başkanlığındaki grup hazırladıkları Azınlık Raporu'nu, 22 Ekim 2004'te başbakanlığa sundu. Rapor, ezberlerin bozulması açısından önemliydi. Genel hatlarıyla, Türkiye'nin Osmanlı İmparatorluğu yıkıldıktan sonra onun yerine geçerken, onda bulunan alt kimlikleri olduğu gibi miras aldığına ancak imparatorluktaki üst kimlik (devletin yurttaşına verdiği kimlik) "Osmanlı"yken Tür-

lar yaşayacağı değerlendirilmektedir" ifadeleriyle belirtiliyordu. Yazı 17 Kasım 2003 tarihinde yinelendi.

3 *Nokta* dergisi 29 Mart 2007 tarihli sayısında Oramiral Özden Örnek'e ait olduğu iddia edilen günlükleri yayımladı. Örnek'in tuttuğu iddia edilen günlüklerde bazı orgeneraller in 2004'te askerî darbe yapmayı düşünüp hazırlıklara başladığı ancak Genelkurmay Başkanı Org. Hilmi Özkök'ün bu darbe teşebbüslerini engellediği belirtiliyordu.

4 "2003-2007'deki Anti-misyoner Kampanya", Alper Görmüş, *Taraf*, 05.04.2011.

kiye Cumhuriyeti'nde "Türk" olarak belirlendiğine dikkat çekiyordu.[5]

5 Raporda şu görüşlere yer verilmişti:

"Üst kimlik, vatandaşı ırk ve hatta dinle tanımlama eğilimindedir. Örneğin 'yurtdışındaki soydaşlarımız' dendiği zaman Türk etnik kökenden olanlar kastedilmektedir. Diğer yandan, 'Türk' sayılabilmek için ayrıca 'Müslüman' olmak gerektiği, gayrimüslim yurttaşlarımıza 'Türk' değil 'vatandaş' denmesinden de bellidir. Türkiye'de hiç kimse örneğin bir Rum veya Musevi yurttaştan söz ettiği zaman Türk dememektedir, çünkü Müslüman olmayan bir yurttaştan söz etmektedir. Bu durum, kendini Türk ırkından saymayan diğer alt kimlikleri yabancılaştırmış ve sorun yaratmıştır. Eğer bu üst kimlik 'Türkiyeli' olsaydı, bu durum ortaya çıkmazdı. Çünkü tamamen 'toprak' esasına dayandığı ve 'kan' esasını tamamen dışladığı için bütün alt kimlikleri eşit biçimde kucaklayacak ve işin içine etnik, dinsel vs. özellikleri karıştırmamış olacaktı.

Bu konuda 1982 Anayasası'nın vatandaşlık tanımı, Atatürk'ün 1924 Anayasasının tanımından çok daha dardır. 1924 Anayasası 'Türkiye Ahalisi' terimini kullanmıştır. Bu terim, yalnızca üzerinde yaşanan toprağa gönderme yaptığına değindiğimiz 'Türkiyeli' biçimindeki üst kimliği çağrıştırmaktır. Bu üst kimlik, eskiden özdeş sayılan 'milliyet' (belli bir etnik kökene mensubiyet) ile 'vatandaşlık' (bireyin devletle hukuksal ilişkisi) kavramlarını ayrı ve bağımsız kavramlar olarak ele almayı sağlayacak ve bu toprakta yaşayan bütün alt kimlikleri istisnasız kucaklayacaktır. Böylece 'gönüllü' vatandaşlardan oluşacak ulusun, devletini çok daha büyük bir istekle benimseyeceğine hiçbir kuşku yoktur.

1990'ların başında Türkiye'nin parçalanma tehlikesiyle karşı karşıya olduğu hususunda bir Sevr Sendromu yaşandığı bilinmektedir. Fakat böyle bir havanın bugün de ileri sürülmesi ve bir paranoya haline gelmiş olması rahatsız edici ve milleti zayıflatıcı bir durumdur. Bugün Doğu Karadeniz'de bir Pontus Devleti'nin kurulacağından Dönmelerin Türkiye'yi idare ettiğinden, Fener Patrikhanesi'nin İstanbul'da bir tür Vatikan devleti kuracağından söz edenler böyle bir havayı yaratmaya özen göstermektedirler.

Bu türden bir atmosfer, Türkiye'deki en masum kimlik taleplerini bile Türkiye'nin parçalanmak istendiği biçiminde yorumlamakta ve anında bastırmak istemektedir. Bu durum aynı zamanda büyük Batılı ülkelerin müdahalesini de davet etmektedir, çünkü Türkiye'nin AB'ye girebilmek için kendi imzasıyla rıza gösterdiği demokrasiye aykırılık oluşturmaktadır. Kendi yurdunda böyle bir paranoyayla demokrasiyi geciktirmek, Türkiye'ye hizmet değildir. Özellikle Kürtçe'nin kullanılması konusunda getirilmek istenen reformlar söz konusu olduğunda, hemen Türkiye'nin parçalanacağından söz edilmekte bunun terörü canlandıracağı söylenmekte, her türlü reform böyle bir paranoya havası içinde engellenmek istenmektedir. Oysa, bunu yapanlar, reformlar engellendiği taktirde kimi çevrelerin terörü tekrar tek alternatif olarak algılamaya sürüklenebileceğini görmemektedirler."

Raporun kamuoyuna açıklanması olaylı bir toplantıyla gerçekleşti.[6] Raporu hazırlayanlardan İbrahim Kaboğlu ve Baskın Oran, Ceza Yasası'nın meşhur 301. maddesinde yer alan "Türklüğü aşağılama" suçlamasıyla kovuşturmaya uğradılar ve uzun yıllar boyunca yargılandılar.

Kurul'un bağlı bulunduğu dönemin Devlet Bakanı Abdullah Gül'ün konuya ilişkin ilk yorumu "Raporu biz yazdırmadık" oldu. Başbakan Erdoğan da raporu istemediklerini, Kurul'un kendiliğinden hazırladığını söyleyerek ekledi:

> **"Bizi Lozan Anlaşması ve Anayasamız dışında hiçbir şey bağlamaz. Lozan Anlaşması'nda azınlıklar konusu net olarak ortaya konulmuştur. Biz Lozan Anlaşması'nı tek bir devlet ile değil bütün devletlerin katılımı ile imzaladık. Lozan Anlaşması yürürlükte olduğuna göre azınlıklarla ilgili hükümleri hem Türkiye'yi hem de bütün dünyayı bağlar."[7]**

Erdoğan'ın, iktidarlarından bir yıl önce oluşturulan Kurul'a dair şüpheleri vardı. 3 Kasım 2004'de partisinin MYK toplantısının kapalı bölümünde, İnsan Hakları Kurulu'ndaki isimler için "marjinal" tanımını yaptığı, hatta araştıracaklarını söylediği iddiası gazetelere taşınmıştı.

Rapor, 17 Aralık'taki AB Zirvesi öncesi sorun istemeyen AK Parti hükümetinin azınlıklarla ilgili ilk sınavı olduğu kadar Türkiye'de birbirine taban tabana zıt tüm kutupların söz konusu azınlıklar olunca nasıl da aynı dili konuşabildiklerinin de en önemli örneğiydi. Olayların hemen ardından dönemin Adalet Bakanı Cemil Çiçek, rapor için "entel çaba ürünü" yorumunu yaptı. 1. Ordu Komutanı ve sonradan

6 1 Kasım 2004'de İbrahim Kaboğlu düzenlediği basın toplantısıyla raporu açıkladı. Kurul üyelerinden Kamu-Sen Genel Sekreteri Fahrettin Yokuş, toplantı başlarken Kaboğlu'nun elindeki raporu alıp yırttı. Yokuş, ertesi gün kameraların karşısına "Yine önümüze gelse bir değil milyon kez yırtarız" diyerek çıktı.

7 *Yeni Şafak*, 04.11.2004.

Ergenekon sanığı olan Hurşit Tolon'un "Kimdir bu ülkede azınlık? Herkesin hakkı Türk vatandaşı kadardır" sözleri de birbirinden çok farklı kesimleri bir araya getiriyordu. Böylece AK Parti sadece MGK'daki kapalı kapılar ardında değil aynı zamanda kamuoyu önünde de Ergenekon çevrelerinin estirmeye çalıştıkları anti-Hıristiyan ve anti-azınlık rüzgârının dümen suyuna giriyordu.

Aynı şekilde 2005 yılında Boğaziçi Üniversitesi'nde düzenlenen "Osmanlı'nın Son Dönemindeki Ermeniler" konferansı, hükümeti ve Ergenekon sanıklarını aynı reaksiyon çerçevesinde bir araya getiriyordu. İdare Mahkemesi'ne başvurup konferans için yürütmeyi durdurma kararı alan Kemal Kerinçsiz'in bu çabası, hükümet üyelerinin konferansa yönelik sözlerinden de destek alıyordu. Nitekim dönemin Adalet Bakanı Cemil Çiçek, "Bizi sırtımızdan hançerliyorlar, bunlar Boğaz'a nazır vatan hainliği yapıyor" diyecekti.

Yine aynı dönemde, AK Parti Adıyaman Milletvekili Mahmut Göksu, yazılı soru önergesiyle misyonerleri Meclis gündemine taşıdı. İçişleri Bakanı Abdülkadir Aksu, soru önergesine verdiği yanıtta, din değiştirenleri Meclis'te açıkladı.[8] Aksu'nun Mart ayındaki bu açıklamasını Diyanet'ten sorum-

8 "1997-2004 yılları arasında İslam iken Hıristiyan dinini seçen 338, İslam iken Musevi dinini seçen 6 kişi, toplam 344 kişinin din değiştirdiği yetkili makamlara bildirildi. Misyonerler daha çok yoksul ailelere ve çocuklarına, etnik, mezhep, kültürel açıdan farklı gruplar ile deprem, sel felaketi gibi doğal afetlere maruz kalan insanlara yönelik faaliyetlerde bulunmak suretiyle çalışmalarını sürdürmektedir. (...) Protestanların 72 ev kilisesi, Bahailerin 6 mahfili ve Yehova Şahitlerinin 10 ibadet salonu olmak üzere gayri resmî faaliyet gösteren toplam 88 ibadet yeri bulunmaktadır. Türkiye'de misyonerlik faaliyetleri adli makamlarca takip edilmektedir. Din ve vicdan hürriyetini suistimal eden bazı dini gruplara mensup yabancı uyruklu ve Türk vatandaşı kişilerin yasalara aykırı faaliyetleri ile ilgili suç unsuru taşıyan konuların güvenlik birimlerince takip edilerek, Cumhuriyet Savcılıklarına suç duyurusunda bulunulmaktadır. Milli birlik ve bütünlüğümüzü bozmaya yönelik her türlü faaliyet yasalar çerçevesinde takip edilmektedir." *Hürriyet*, 21.03.2005.

lu Devlet Bakanı Mehmet Aydın'ın misyonerleri şeytanlaştıran açıklamaları izledi.[9]

2005 yılının Nisan ayındaysa bu kez Diyanet, misyonerlere karşı kampanya başlattı. Bir milyon Kuran'ı Kerim basılarak, il ve ilçe müftülüklerinin eşgüdümünde ücretsiz dağıtılması kararlaştırıldı.

9 "Başkanlığımız misyonerlik faaliyetlerinin yüz yıllardır Anadolu coğrafyasında aynı değerler ekseninde huzur içerisinde birlikte yaşamayı ve hayatı paylaşmayı sürdüre gelen toplumumuzun değerler bütününün en temelinde yatan dini inancında bir farklılaşma meydana getirerek, onun tarihi, dini, milli ve kültürel birlikteliğini ve bütünlüğünü bozup, parçalamayı amaçladığını düşünmektedir. Ayrıca, bu faaliyetleri, tarihi birikimimiz ve günümüzdeki gelişmeler göz önüne alındığı zaman misyonerliğin masum bir din tebliği veya din hürriyetini kullanımı hadisesi olmadığı, aksine siyasi amaçları olan son derece planlı bir hareket olduğu görülmektedir." *Sabah*, 25.03.2005.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Anti-Hıristiyan kampanyası ve 2005 yılı[1]

Misyoner karşıtı propaganda özellikle 2005 yılında ciddi hız kazandı ve etkisini göstermeye başladı. Gayrimüslimler sadece misyonerlik karşıtı söylemlerin hedefi olmuyor, aynı zamanda sürekli takip altında tutularak, tüm davranışları "suç" unsuru haline getirilmeye çalışılıyordu. Boğaziçi Üniversitesi'ndeki Ermeni konferansını iptal ettiren avukat Kemal Kerinçsiz anti-misyoner kampanyanın önemli figürlerinden birisi olarak karşımıza çıkıyordu.

Kerinçsiz, Türkiye'nin çeşitli illerindeki misyonerlik faaliyetlerinden isim isim haberdar oluyor, bu illere giderek davalar açtırıyordu. Sonradan ortaya çıkacak jandarma fişlemeleri bu davaların hangi koordinatlar izlenerek açıldığını da ortaya koyacaktı. Kerinçsiz'in kurduğu Büyük Hukukçular Derneği misyonerlere yönelik eylem ve suç duyurularının merkezi haline geldiği gibi, yine aynı kişiler ay-

1 Bu bölümde yer alan, gerek kişiler gerek dernekler ve faaliyetleri hakkında verilen bilgiler Ergenekon davalarının iddianamelerinden derlenmiştir.

dınları Türklüğe hakaret ettikleri gerekçesiyle hedef alacaklardı.

Avukat Kerinçsiz, Orhan Pamuk'un 2005 yılında bir İsviçre gazetesine verdiği söyleşide söylediği "Bu topraklarda 30 bin Kürt, 1 milyon Ermeni öldürüldü" sözleri üzerine tazminat davası açtı. Dava, 16 Şubat ve 28 Temmuz 2006 tarihlerinde görülen duruşmalarındaki eylemlerle adeta lince dönüştürüldü. Kerinçsiz'in yanı sıra Sevgi Erenerol, Oktay Yıldırım ve Fuat Turgut'un da katıldığı eylemlerde Orhan Pamuk hedef gösterildi. Eylemlerde "Misyoner çocukları O.PAMUK, H.DİNK, H.CEMAL, İ.BERKAN, H.ŞAHİN, M.BELGE" pankartları taşınıyor, Şaban Dayanan gibi insan hakları savunucuları fiziksel şiddete uğruyordu. Pamuk, Büyük Hukukçular Birliği tarafından böyle hedef gösterilirken, Kuvayı Milliye Derneği'nde de Pamuk'a suikast yapılması için tetikçiler örgütleniyordu: Ergenekon davasının 1. İddianamesi'nde yer alan, Kuvayı Milliye Derneği'yle irtibatlı olduğu iddia edilen Ergenekon sanıkları Coşkun Çalık ve Muhammet Yüce'nin iletişim kayıtları, Pamuk'a yönelik suikast hazırlığını ortaya koyuyordu.[2]

---

2 İddianamede yer alan bu kayıtlara göre Yüce, Çalık'a önce Ahmet Türk'e suikast hazırlığı için talimat veriyor ardından hedefin değiştiğini, yeni hedefin Orhan Pamuk olduğunu bildiriyordu. Yüce'nin Çalık'a attığı e-postada "Gazeteci Orhan Pamuk var. Onu halledecez. 2 trilyon alacaz. Hazırlıkları yapacaz. Hrant Dink'i vuranlarla da Halil görüşmüş. Sedat Peker, Alaattin Çakıcı arkamızdalar. İstanbul Emniyet Müdürü ve başsavcıyla da bu hafta görüşecez. Ben, sen, Halil Fuci. Hazırlıklı ol" ifadelerinin yer aldığı iddia ediliyordu. Yüce, Çalık'la yaptığı telefon görüşmesindeyse "Öyle de yok, böyle de. En azından hayatımızı kurtarırız. Babalar gibi yatar çıkarız. Zaten Sedat Peker yakalanınca bizi kendi koğuşuna aldıracakmış. En büyük biz olacaz. Paranın da her şeyin de en iyisini yapacaz halaoğlu, bu saatten sonra bize bu gider" diyordu. Yüce'nin gönderdiği e-postalarda "Halaoğlu ne haber? Halil görüştü. Şu an Kütahya'da, yarın cezaevinde Sedat Peker'le görüşecek. Peker'in emrini bekliyoz. 1 ay içinde artık hem paramız hem de arkamızda Peker olacak" diyalogları yer alıyordu.

Kuvayı Milliye Derneği

Kerinçsiz başkanlığındaki Büyük Hukukçular Birliği, protestolarla azınlıkları ve demokrat aydınları hedef gösteriyor, üyelerine silah üzerine yemin ettiren Kuvayı Milliye Derneği de gerekenin yapılması için harekete geçiyordu. Derneğin hedefinde hem Fehmi Koru, Orhan Pamuk gibi yazarlar, DTP'li Osman Baydemir, Ahmet Türk ve Sebahat Tuncel gibi siyasetçiler hem de göç hareketinin en yoğun yaşandığı illerden olan Mersin'deki Kürtler vardı.[3] Derneğin kuruluş bildirgesi de azınlıklar dahil, geniş bir kesim "düşman" ilan eden bir manifesto gibiydi:

> "Devletimiz dinci, dönme takımı tarafından yönetilmekte Türk milleti kendinden olan Türk soylu yöneticilere kavuşabilme özlemi duymaktadır. Hıyaneti Vataniye Kanunu'nun zamanı geldiğinde yürürlüğü konulması için çalışılacaktır. 11 Kasım 1938'den bugüne kadar ihanet eden her şahıs kurum ve kuruluş hesap verecektir, vatan mutlaka korunacak, millet daima büyüyerek sonsuza kadar yaşatılacaktır. Zira kendisinin bu uğurda feda edecek çok vatan evladı vardır."[4]

Kuvayı Milliye Derneği, emekli bir asker olan Albay Mehmet Fikri Karadağ tarafından kurulmuştu. Dernek, Çukurova'dan aldığı Kürt göçleriyle bu dönemde gerginliklerin tırmandığı Mersin'de bir üyelik kabul töreni düzenledi. 2006

---

3 Dernek, üyelerini, göçeden Kürtlerin Mersin'deki istihdam payını paylaştığını ve bu nedenle işsiz kaldıklarını, Kürtlerin "yabancılar" tarafından yönlendirildiğini söyleyerek kışkırtıyordu. Nitekim derneğin Mersin temsilcisi Kemal Canay da "Mersin, PKK ve Siyonistlerce işgal edildi. Türk çocukların elinden ekmekleri alınıyor. Mersin'de suç işleyenlerin yüzde 90'ı doğulu ve güneydoğuludur. Türk çocuğu suç işlemez" diyordu. Bkz. http://eski.bianet.org/2007/02/23/92524.htm

4 *Türkiye*, 04.04.2009, http://www.turkiyegazetesi.com/haberdetay.aspx?haberid=405037#.UXo73ZjEPzI

yılının Aralık ayındaki törende Kuran-ı Kerim ve üç tabanca üstüne el basan gruba dernek başkanı Karadağ tarafından "Türk anadan ve Türk babadan doğmuş, soyunda dönme olmayan Türkoğlu Türküm ben. Bu uğurda ölmek var öldürmek var" cümleleriyle başlayan yemin ettirildi. Karadağ, yemin töreninden sonra kendisine soru soran gazetecilere 13.500 kişilik bir hainler listesi hazırladıklarını, bunu kamuoyuna açıklayacaklarını belirtti. Derneğin Mersin temsilcisi Kemal Canay da "Genel merkezimizin, hain olduğunu belirttiği 13.500 kişi ve kurum var. Genel başkanımız Mehmet Fikri Karadağ, yurtdışına para kaçıran bu hainlerin listesini onların en çok güvendiği kaynaklardan elde etti. Vatana İhanet Kanunu kaldırıldı. Biz bu kanunun yeniden yürürlüğe girmesini istiyoruz. Adam ihanet ediyor elini kolunu sallaya sallaya geziyor" açıklamasını yapıyordu.[5]

Ardı ardına kurulan dernekler

Aynı süreçte Büyük Hukukçular Birliği, Uluslararası Noel Baba Barış Konseyi, Kuvvacılar Derneği, Ulusal Birlik Hareketi Platformu, Özel Güvenlik Sektörü İşadamları Derneği, Ayasofya Derneği ve Büyük Güç Birliği kuruldu.

Büyük Hukukçular Birliği, Ayasofya Derneği ve Büyük Güç Birliği Derneği'nin hepsinin genel merkezleri Fatih'te aynı adresteydi. Üstelik derneklerin hemen hepsinin tüzüğü de Kemal Kerinçsiz tarafından kaleme alınmıştı. 2005 yılından bu yana yoğunluk kazanan ve söz konusu derneklerle beraber artık ete kemiğe bürünen azınlık karşıtı eylem ve protestoların hepsinde işte bu derneklerin imzaları vardı: Ekümenik Patrikhane'yle ilgili basın açıklamaları, Patrikhane kapısına siyah çelenk bırakma, "Ruhban Okulu açılması Kopenhag kriteri değildir-Ekümenik Kopenhag kriteri de-

5 *Yeni Şafak*, 13.12.2006.

ğildir-Papayı Türkiye'ye istemiyoruz" dövizleri, "Patrik-Papa-Fenerde, Türk milleti nerede, Patriği Türkiye'de istemiyoruz" pankartlarının taşındığı çok sayıda eylem bu derneklerin katılımıyla gerçekleşti.

Önceleri Azınlık Raporu, Ermeni konferansı ya da Orhan Pamuk'un demeçleri üzerinden eylemlere imza atan dernekler, bir süre sonra kendi eylem programlarını düzenlemeye başladılar. Bu gruplar eylemlerini devam ettirmek, kamuoyunun dikkatini azınlıklara çekmek için önce 28 Ekim 2005'de Fener Rum Patrikhanesi önünde eylem yaptı. Eylemi düzenleyenler Kerinçsiz'in başında olduğu Büyük Hukukçular Birliği Derneği'yle Sevgi Erenerol'un sözcüsü olduğu Türk Ortodoks Kilisesi'ydi. Eyleme, Milli Güç Platformu, Noel Baba Vakfı ve Milliyetçi İşadamları Derneği de katıldı. Ardından Kemal Kerinçsiz'in konuşmacı olduğu "Patrikhane Yunanistan'a" paneli düzenlendi.

7 Mayıs 2006'da Beyoğlu'ndaki Galatasaray Meydanı'nda aynı dernekler, Selanik'teki Pontus Soykırımı Anıtı'nı protesto için toplandı. 10 gün sonra bu kez yine Beyoğlu'ndaki Fransız Konsolosluğu önünde "Sözde Ermeni Soykırımı Yasa Tasarısını" protesto eylemi yapıldı. Haziran'da gündem AB'ydi. AB üzerinden yabancı düşmanlığı içeren basın açıklamaları AB Bilgi Merkezi önünde Türk Ortodoks Patrikhanesi tarafından yapılan protesto eyleminde okundu. Ermenistan Katolikosu II. Karakin'in Türkiye'ye gelişi de bu tanıdık grubun protestosuna sahne oldu. 20 Haziran 2006'da Milli Güç Platformu ve Büyük Hukukçular Birliği, Atatürk Havalimanı dışında Karakin'i protesto etti. Grup, havalimanından çıkan bir limuzini II. Karakin'in aracı zannederek, yumurta yağmuruna tuttu. Eylemde, Erenerol ve Kerinçsiz de vardı. Bağımsız Türkiye Partisi'nin 19 Kasım 2006'da Çağlayan'da yaptığı 3.000 kişilik eylemde konuşan Kemal Kerinçsiz, "Türk milletine çağrı. İstanbul'a geldiği taktirde

Papa'yı ülkemizde istemiyoruz faaliyetine mutlaka katılın" açıklamasını da yaptı.

Tüm bu derneklerin kuruluşlarında görev alan isimler de aynıydı aslında: Sevgi Erenerol, Ergün Poyraz, Muammer Karabulut ve Oktay Yıldırım. Sürekli eylemciler ve "kadrolu katılımcılar"sa Veli Küçük, Muzaffer Tekin, Emin Gürses, Mehmet Fikri Karadağ, Zekeriya Öztürk ve Semih Tufan Gülaltay gibi isimlerdi. Hepsi de sonradan Ergenekon sanığı olacak bu isimlerin geçmişten gelen tanışıklıkları ve ortak yanları dikkat çekiyordu.

Muzaffer Tekin

Muzaffer Tekin, Türk Silahlı Kuvvetleri'nden (TSK) disiplinsizlik nedeniyle atılan bir albaydı. Tekin, 1986'da TSK'dan atıldıktan sekiz yıl sonra KKTC vatandaşlığına geçmişti.

Akın Birdal suikastının tetikçisi Semih Tufan Gülaltay'ın 1998 yılında cezaevine girmesinin ardından ailesine bakan isim yine Muzaffer Tekin'den başkası değildi. Gülaltay, suikastın ardından Tekin'in de arkadaşı olan Namık Ozansoy'un evinde saklanmıştı. Gülaltay yakalandığında, Ozansoy da tutuklandı. Tekin, Ozansoy'u cezaevinde ziyaret ettiğinde Gülaltay'la da görüşüyor, ailesine maddi yardımda bulunuyordu.

Tekin'in ilişkide olduğu isimlerden bir diğeriyse Sedat Peker'di. Ajandasında "Sn. Sedat Peker'in böylesine yüce ve kutsal davaya kendisini adamasını takdir ile karşılıyorum" notu bulunacak, Tekin'se bu ilişkiyi "Kendisiyle Hilton'daki bir gecede tanıştım. Onu tanıdığım dönemde Türk dünyasının Avrasya coğrafyasındaki Türklerin kalkınmaları ve yardım programları vardı, işadamı olarak tanıdım" diye anlatacaktı. Tekin'in en yakınındaki isimlerse Kemal Kerinçsiz ve Türk Ortodoks Patrikhanesi Sözcüsü Sevgi Erenerol'du.

Tekin'in ismi, Danıştay saldırısının olduğu 17 Mayıs 2006'da şüpheli bir intihar teşebbüsüyle duyuldu. Muzaffer Tekin, anlatımına göre, saldırıyı duyduğu an "değerlendirme yapmak için" Fenerbahçe Orduevi'nde arkadaşlarıyla toplanmış, evinin arandığını duyunca da bıçakla intihara teşebbüs etmişti. Tekin'i hastaneye arkadaşı Zekeriya Öztürk yetiştirdi. Daha sonra ikisi de gözaltına alınıp Ankara'ya getirildiler. Ancak başkanlığını Orhan Karadeniz'in yaptığı Ankara 11. Ağır Ceza Mahkemesi tarafından ertesi gün serbest bırakıldılar. Tekin, Ergenekon operasyonunda yeniden tutuklandığında Danıştay saldırısıyla bir bağlantısının olmadığını savunsa da önce saldırganlardan Osman Yıldırım, *Cumhuriyet* gazetesinin bombalanması talimatını ve bombaları ondan aldıklarını söyleyecek, ardından da saldırgan Alparslan Arslan'la ilişkileri ortaya çıkacaktı.

Kürt sorununun ön plana çıktığı dönemde Akın Birdal suikastının tetikçisi Semih Tufan Gülaltay'la, başörtüsü sorunu ön plana çıktığı dönemde de Danıştay saldırganı Alparslan Arslan'la ilişkileri ortaya çıkan Tekin gayrimüslim karşıtı eylemlerin de en önünde yer alan isimdi. İddianameye göre Tekin, Ergenekon'un sivil yapılanmasının öncüsüydü. Kendisine bağlı suikast timlerinin oluşturulduğu, örgütün gerçekleştirmeyi planladığı eylemleri bazen bu suikast timlerine, bazen Kuvayı Milliye Derneği üyelerine, bazen de mafya gruplarına yaptırdığı iddianameye girdi.

Tekin, Ergenekon soruşturması kapsamında 19 Haziran 2007'de tutuklandı.

Zekeriya Öztürk

İntihar girişiminin ardından Tekin'i hastaneye kaldıran Zekeriya Öztürk de Tekin gibi bir subaydı. Ergenekon soruşturması kapsamında gözaltına alındığında savcılık ifadesin-

de, Muzaffer Tekin'le 2005 yılında AKM'deki "Asılsız Ermeni İddiaları Konferansı"nda tanıştığını anlatan Öztürk, Veli Küçük ve Oktay Yıldırım'la da aynı konferansta tanışmış, Fikret Emek'le aynı devrede görev yapmıştı. Danıştay saldırısını gerçekleştiren Alparslan Arslan'la irtibatının anlaşılmaması için savcılığa ve polise tehditler aldığına dair dilekçeler veren Öztürk, tutuklanmadan önce Perihan Mağden'in yargılandığı davalardan, Ermeni Soykırımı Paneli'nin protestosuna kadar pek çok yerde göründü. Eylemlerin kilit isimlerinden Sevgi Erenerol da Öztürk'le eylemlerde tanıştığını söyleyecekti.

Öztürk, Ergenekon soruşturması kapsamında, 25 Ocak 2008'de tutuklandı.

Semih Tufan Gülaltay

Semih Tufan Gülaltay, İnsan Hakları Derneği eski Genel Başkanı Akın Birdal'a yönelik suikastı organize ettiği gerekçesiyle 4,5 yıl hapis cezasına çarptırılmış, cezaevinden çıktıktan sonra da Ulusal Birlik Hareketi Platformu'nu kurmuştu. Platformun Ankara başkanlığınıysa Atatürkçü Düşünce Derneği Başkanı, Ergenekon sanığı, eski Jandarma Genel Komutanı Şener Eruygur yürütecekti.[6] İstanbul Karaköy'de MHP'nin eski il binasında faaliyete başlayan derneğin ilk eylemi Hocalı Katliamı Mitingi oldu.

Gülaltay, 22 Ocak 2008'de Ergenekon soruşturması kapsamında tutuklandı.

---

6 2004'te kurulan derneklerden biri de Hüseyin Mümtaz, Mustafa Gürbüz, Anıl Çeçen gibi isimlerin oluşturduğu Ulusal Güç Birliği Hareketi'ydi. Gerek Ulusal Birlik Hareketi Platformu'nun gerek Ulusal Güç Birliği Hareketi'nin bir anlamda yönetim yeri olan Atatürkçü Düşünce Derneği (ADD), Şener Eruygur başkanlığında örgütleniyordu. Bu dönemde Ermeni sorunu ADD'nin değişmez gündem maddelerinden birisiydi.

Fikret Emek

Eski bir subay olan Emek, 1985 yılında başladığı görevi boyunca Kıbrıs, Urfa, Siverek ve Midyat'ta çalışmış, daha sonraysa Özel Kuvvetler Komutanlığı'na geçmişti. 1995'te Cudi Dağı'ndaki bir operasyonda yaralanan Emek, 1,5 yıllık tedavisinin ardından Seferberlik Tetkik Kurulları'nda görev yaptı, 2004'te gazi statüsünde emekli edildi.

Annesinin evinde çok sayıda kalaşnikof tüfek, el bombası, fişek ve patlayıcı bulunan Emek, savcılık sorgusunda "Patlayıcı ve silahları Kuzey Irak'ta buldum. Ölen teröristlerin üzerinden çıkan mühimmat ve silahlardı" sözleriyle kendisini savunmuştu. Bu mühimmatlarla Atabeyler operasyonunda bulunan mühimmatlarsa benzerlik gösteriyordu.

Emek'in ilişkide olduğu isimlerden biri de Kafes Eylem Planı[7] davasının kilit isimlerinden Levent Bektaş'tı. Emek, evinden Bektaş'a ait bir TSK kimlik kartı fotokopisiyle nüfus cüzdanı çıktığında bunların Özel Kuvvetler'in özel eğitiminde kullanılan dokümanlar olduğunu söyleyecekti.

Emek, 30 Haziran 2007'de Ergenekon soruşturması kapsamında tutuklandı.

Ergün Poyraz

Paneller ve eylemler sürerken eş zamanlı olarak da azınlıkları hedef alan kitaplar piyasaya çıkmaya başlamıştı. Ergün Poyraz'ın kaleme aldığı *Misyonerler Arasında Altı Ay* isimli kitap da bu yayınlardan bir tanesiydi ve misyonerlerin kamuoyu nezdinde "şeytanlaştırılması" için mümtaz bir role sahipti. Hıristiyanlardan "sapık" olarak söz eden kitap, nef-

7 İleride ayrıntılı olarak anlatılacağı üzere Kafes Eylem Planı özellikle İstanbul ve Adalar'da yaşayan gayrimüslimleri hedef alan bir tedhiş planıydı.

ret söyleminin en çarpıcı örneklerinden birisini ortaya koyuyordu.[8]

32 yaşında askere giden Poyraz, birden bire yazarlığa soyunmuş, ilk kitaplarından biri olan *Refah'ın Gerçek Yüzü*, Refah Partisi'nin kapatılması davasında delil olmuştu. Aynı süreçte Fethullah Gülen hakkında yazdığı kitaplar da Gülen davasında kullanıldı, hatta bu davada tanıklık yaptı.

Alman Vakıfları hakkında yazdıkları da eski DGM Savcısı Nuh Mete Yüksel'in açtığı davanın delillerinden biriydi. Hiçbir yazarlık referansı olmadan askerden döner dönmez yazarlığa başlayan ve kitapları bu süreçteki davalarda kullanılan Poyraz'ın görüştüğü isimler de dikkat çekiciydi. Poyraz, ajandasına kimlerle görüşüleceğini gün gün not etmişti. Bir gün Savcı Nuh Mete Yüksel, bir gün eski DGM Başkanı Orhan Karadeniz'le görüşen Poyraz, zaman zaman da MGK'ya gidiyordu. Eski Özel Harekatçı İbrahim Şahin ve MGK Genel Sekreteri Tuncer Kılınç, Poyraz'ın görüştüğü isimler arasındaydılar. Kitapları 28 Şubat sürecindeki kapatma davalarında kullanılan Poyraz, AK Parti iktidara geldikten sonra *Takunyalı Führer*, *Hilafet Ordusundan Arap Kürt Partisine*, *Patlak Ampul*, *Musa'nın Gül'ü*, *Musa'nın Çocukları*, *Musa'nın Mücahidi*, *Musa'nın AKP'si* ve *AKPapa'nın Temel İçgüdüsü* gibi kitapları piyasaya çıkardı. Kimi çevrelerce "muhalif" olarak değerlendirilen bu kitapların tümü de anti-semitist kitaplardı.

---

8 Kitaptaki anti-Hıristiyan tonu göstermek bakımından şu paragrafa yer vermek yerinde olacak: "Hıristiyanlar tecavüz ettikleri annenin bebeğini öldürüp, kıyma yapıp aynı anneye yediriyorlardı... Yalancı İsa... Hıristiyanların kutsal kitaplarının hangi sayfasını açarsanız açın karşınıza İsa'nın yalanı, yalanları çıkıyor... Vallahi Dallas bile Mukaddes Kitap'tan çok daha masumdu... Hıristiyanların ve Yahudilerin kutsal kitaplarının hangi sayfasını açarsanız açın bir başka anlamsızlık, bir başka melanet fışkırıyor... O kutsal kitap fahişeliği ve zinayı teşvik ediyor... Kutsal kitap denilen rezillik abidesi... Hıristiyanlığın sapık öğretileri ile yetişen papazlar... Hıristiyanlara göre İsa Allah'ın oğludur diyen katiller, hırsızlar, sapıklar, dolandırıcı ve her türlü melaneti taşıyanların ise gideceği yer tam yol cennet!... Hiç böyle sapık, böyle iğrenç, bir inanç olur mu?... İsa'nın tam bir iblis olduğuna karar vereceklerdi."

Poyraz, Ergenekon soruşturmasında tutuklandığında, evinde çok sayıda "fiş" belgeleri bulundu: Cumhurbaşkanı, başbakan, bakanlar, AK Parti ve CHP milletvekillerine ek olarak bağımsız milletvekilleri, valiler, bürokratlar, öğretim üyeleri ve askerler, bu fişlerde etnik kökenleri, ırkları, dinleri üzerinden sınıflandırılmışlardı.

Eylemlere beraber katıldığı Muzaffer Tekin'le Poyraz'ın yol haritalarının benzerliği dikkat çekiyordu. Tekin nasıl Kürt hareketinin yükseldiği dönemde Akın Birdal suikastının tetikçisi Semih Tufan Gülaltay'la, türban tartışmalarının ayyuka çıktığı süreçte Danıştay saldırganı Alparslan Arslan'la ilişkisiyle ön plana çıkmışsa; Ergün Poyraz da 28 Şubat sürecinde Refah Partisi'ne ilişkin kitapları, AK Parti sürecinde parlamenterlere ilişkin anti-semitist kitaplarıyla tanınacaktı. İkili gayrimüslim karşıtı eylemlerde de yan yanaydı. Poyraz, aynı zamanda, Ayasofya'nın kiliseye dönüştürülmesine karşı kurulan Ayasofya Derneği'nin de yöneticisiydi.

Poyraz, nefret ifadeleriyle dolu bu kitapları yazdığı süreçte askerler tarafından korunuyordu. 06 G.. 5.. sivil plakalı Renault 19 ve 06 A.. 9.. sivil plakalı Ford Escort araçlar ona tahsis edilmişti. Astsubay Yusuf K., Astsubay Muhammed M.D., Astsubay Oğuzcan H. ve Astsubay Cemal D. de Poyraz'a korumalık yapıyordu.[9] Poyraz'ın bütün bu kitapları jandarma istihbaratının kendisine sağladığı bilgilerle kaleme aldığı ve bu kitapları yazması için kendisine jandarma bütçesinden ödeme yapıldığı Ergenekon dava dosyalarına giren belgelerle ortaya çıkacaktı.[10]

---

9 1. Ergenekon İddianamesi Ek Klasörler.

10 Poyraz'a "istihbari amaçlı araştırmalarında kullanması" için İstihbarat Başkanlığı kasasından defalarca ödeme yapılmıştı. 200 dolar, 750 lira gibi ücretler çeşitli tarihlerde İstihbarat Daire Başkanlığı'nda Poyraz'a elden verilmişti. Paraların verilmesinin ardından "200 USD aşağıda açık kimlikleri yazılı personel huzurunda elden teslim edilmiş olup, işbu tutanak tazır bulunanlarca birlikte

Poyraz, 31 Temmuz 2007'de Ergenekon soruşturması kapsamında tutuklandı.

Sevgi Erenerol ve Türk Ortodoks Patrikhanesi

Poyraz'ın askerlerle ilişkisi yukarıda değindiğimiz konularla sınırlı değildi. Evinde yapılan aramada Kara Kuvvetleri Komutanlığı'nın arşiviyle "2006" başlıklı bir CD bulundu. CD'de, Türk Ortodoks Patrikhanesi Sözcüsü Sevgi Erenerol'un Genelkurmay'a verdiği bir misyonerlik seminerinin görüntüleri vardı.

Muzaffer Tekin, Kemal Kerinçsiz, Ergün Poyraz ve Veli Küçük'ün ortak noktası, bu CD'nin sahibi Sevgi Erenerol'du. Bu isimlerin buluşma yeri Türk Ortodoks Patrikhanesi'ydi. Zira Genelkurmay'a misyonerlikle ilgili seminerler veren Erenerol, hem Türk Ortodoks Patrikhanesi sözcülüğünü yapıyor, hem de azınlık karşıtı eylemleri örgütleyen derneklerin birçoğunun yönetiminde yer alıyordu.

---

imza altına alınmıştır" yazılı tutanaklar da imzalatılıyordu. Ücretlerin bir kısmı İstihbarat Daire Başkanı Tuğgeneral Levent Ersöz, bir kısmı da İstihbarat Başkanvekili Albay Atilla Uğur tarafından onaylanmıştı. Jandarmadan aldığı paralarla kitapları yazdığı öne sürülen Poyraz'ın ajandası da bu bilgileri doğrular nitelikteydi. Poyraz, ajandasının bir sayfasına şunları yazmıştı:

> "Jandarma İstihbarat Başkanı Levent Ersöz, emekliliğinin ardından Kayseri grubu AK Parti'lilerle diyaloga giriyor ve MİT Müsteşarlığı için tavassutta bulunmalarını istiyordu. Öyle ki emekli olur olmaz bana söz verdiği kitap yazım işini unuttuğu gibi uzun bir süre telefonlara da çıkmıyordu. 2007 Ocak'ında piyasaya çıkıyor, daha önce Aslan Bulut ve Emin Şirin'e verdiği ve bunlar tarafından açıkça yazılamayan Aksu'nun [Abdülkadir] Ermenilik belgesini yazmamı istiyordu."

Ergenekon soruşturması kapsamında ifadesi alınan Atilla Uğur da Poyraz'ın jandarma tarafından kullanıldığını doğruluyordu:

> "Ergün Poyraz'ı Ankara'da çalıştığım dönemde komutanlarım tarafından gönderilen kişi olarak tanırım. Kendisi korunmak için yardım talebinde bulunmuştu. Zaman zaman resmî makamımda görüşmelerimiz olmuştur çünkü kendisinden belli konularda yardım alacağımızı düşünüyorduk."

Türk Ortodoks Patrikhanesi'nin gayrimüslim karşıtlarının buluşma noktası olması ilginç bir ironiden öte Patrikhane'nin Cumhuriyet'in kuruluş sürecinde üstlendiği görevi 90 yıl sonra da devam ettirdiğini gösteriyordu. İttihat ve Terakki'nin Genel Sekreteri Fethi Okyar'ın destekleriyle Fener Rum Ortodoks Patrikhanesi'ne karşı kurulan ve mübadelenin ardından hiç cemaati kalmamasına karşın bugünlere dek resmî mülk bağışlarıyla desteklenen Patrikhane, kurulduğundan bu yana gayrimüslim azınlıkların karşısında yer aldı.[11] Hükümetlerin sürekli desteğini alan Patrikhane'ye çok sayıda mal varlığı bağışlandı.

Bir asırlık faaliyeti boyunca Rum Ortodokslarının karşısında yer alan Türk Ortodoks Patrikhanesi, 2000'li yıllar boyunca da azınlık karşıtı eylem ve organizasyonların örgütlenme noktası oldu. Patrikhane'nin 1991-2002 yılları arasındaki temsilcisi Selçuk Erenerol'un kızı Sevgi Erenerol, bir yandan Patrikhane'nin basın sözcülüğünü üstlenirken diğer yandan da düzenlendikleri azınlık karşıtı kampanyalarla adından sıkça söz ettiren Ayasofya Derneği, Büyük Güç Birliği ve Noel Baba Konseyi'nin kuruculuğunu yaptı.

Erenerol, 2006 yılında Genelkurmay Karargâhı ve Hava Kuvvetleri Karargâhı'nda misyonerlikle ilgili konferanslar verdi. Çok sayıda subayın katıldığı konferansta İstanbul'un 2010 Avrupa Kültür Başkenti ilan edilmesinin ekümenik patrikhane için olduğunu anlatan Erenerol, misyonerlere dair şu görüşleri ifade ediyordu:

> "Misyonerlik her ne kadar bir din değiştirme olarak biliniyorsa da siyaset satrancının bir piyonudur. Tek amaç din adına bu toprakların ele geçirilmesidir. İstanbul'un 2010 Kültür Başkenti ilan edilmesi de bu ekümeniklik meselesi-

11 Türk Ortodoks Patrikhanesi konusundaki tarihî bilgiler için bkz. Elçin Macar, *İstanbul Rum Patrikhanesi*, İletişim Yayınları, s. 156-167.

nin bir parçasıdır. Bu yüzden son yıllarda Bizans görünümlü bir tarihî yapılanma başlatıldı. Restorasyonlar hızla sürdürülmektedir. Bu şekilde devletin parçalanma süreci de başlatılacaktır. İstanbul'u ayrı, özel bir İstanbul devleti olarak yapılandırmaya gitmektedirler."

Sevgi Erenerol, 27 Ocak 2008'de Ergenekon soruşturması kapsamında tutuklandı. İstanbul 13. Ağır Ceza Mahkemesi'nde 19 Aralık 2008'de yaptığı savunmada Fener Rum Patrikhanesi için şunları söyledi:

"İstanbul dışına çıkartılması istenen Fener Rum Patrikhanesi İstanbul'da bırakılmıştır. Bugün neden İstanbul'da bırakıldığı daha iyi anlaşılmaktadır. İçimizdeki 'Truva Atı'dır. Mübadele ve 'tehcirden' bugün Türkiye sorumlu tutulmaktadır. İçimizdeki birtakım kişiler de Ermenilerden özür dileme kampanyası başlatmışlardır. Dedelerinin yaptıklarından dolayı onların Ermenilerden özür dilemeleri normaldir. Ancak Türk milleti hiçbir zaman Ermenilerden özür dilemeyecektir. Fener Rum Patrikhanesi'nin Ortodoks patriklerin İstanbul'da toplanması isteğine 1926'da Lozan Antlaşması çerçevesinde izin verilmedi. 2008'de Ortodoks patrikler İstanbul'da toplandı. 1926'dan 2008'e değişen nedir? Lozan geçerli değil midir? İşte bu soruların cevabı bizlere kurulan komployu aydınlatacaktır."

Veli Küçük Patrikhane'de

TSK'da uzun yıllar görev yaptıktan sonra azınlık karşıtı toplantılarda bir anda kamuoyunun karşısına çıkan emekli tuğgeneral Veli Küçük de Patrikhane'de yapılan toplantıların sürekli katılımcıları arasındaydı. Görevi boyunca adı sürekli olarak faili meçhullerle ve JİTEM'le birlikte anılan Küçük,

bu dönemde gayrimüslim karşıtı kampanyanın tam göbeğinde yer almış görünüyor. Küçük'ün, *Agos* gazetesi genel yayın yönetmeni Hrant Dink'in 301. maddeden yargılandığı Şişli Adliyesi'nin önündeki eylemde de bulunması şaşırtıcı değildi!

Hrant Dink'in Atatürk'ün manevi kızı Sabiha Gökçen'in bir Ermeni yetimi olduğunu iddia eden haberinin kamuoyuna yansımasının ardından aleyhinde başlayan kampanya, *Agos*'ta yayımladığı ve Ermeni kimliğini konu alan makale dizisinden birkaç cümlenin cımbızlanmasıyla, Ceza Yasası'nın 301. maddesi altında "Türklüğe hakaretten" yargılanmasına yol açtı. Orhan Pamuk'a dava açan avukat Kemal Kerinçsiz öncülüğündeki kalabalık bu kez Dink davasına müdahil olmak için dilekçe verdi. Dilekçelerden biri Veli Küçük'e aitti. Küçük her ne kadar "Sadece dört dakika kaldım" dese de Orhan Dink, Küçük'ün duruşmaya girmesinin ardından yaşadıkları tedirginliği şöyle anlatacaktı:

> "Ağabeyim, 'Küçük mahkemeye geldi huzurumuz kalmadı' dedi. Işin artık tehlikeli boyuta vardığını söyledi. Küçük'ün ne demek olduğunu da biliriz, Kerinçsiz grubunun da. Ağabeyim, 'Adres gösteriliyorum' diyordu. En ciddiye aldığı grup da Küçük'ün grubuydu. Küçük'ten doğrudan tehdit gelmiş değil. Bu kişilerin bu tür hatalar yapacağını düşünmek mümkün değil. Küçük'ten sonra kurşun gelebilirdi ve geldi..."[12]

Cinayetin ardından Kemal Kerinçsiz'le Veli Küçük'ün yaptığı bir telefon konuşması dikkat çekiciydi. Ergenekon İddianamesi'ne giren telefon konuşmasında, Kerinçsiz "Çocuklar iki kelime konuşsalardı yanmıştık..." diyordu.[13]

---

12 *Radikal*, 21.07.2007, http//www.radikal.com.tr/haber.php?haberno=210750

13 Küçük'le Kerinçsiz'in bu konuşmasının konusu ve tarihi iddianamenin 862. sayfasında geçiyor. Görüşme, iddianamede özetle şöyle yer alıyor:

Veli Küçük, Ergenekon davalarının duruşmalarında da Ermenilerden hoşlanmadığını her fırsatta dile getirecek, Dink hakkındaki iddialar içinse "Ben Hrant Dink'i hiç tanımam. Ne aracılarla ne de doğrudan görüştüm. Tehdit etmedim. Kendisini sevmiyorum. Sevmek mecburiyetinde değilim. Ancak başına gelenleri de kesinlikle kabul etmiyorum" diyecekti. Küçük'e göre Dink cinayeti kendi adı kullanılarak örtbas ediliyordu:

> "Evet, Hrant Dink'in davasına müdahil oldum. Şişli Adliyesi'ne gidip müdahillik dilekçesini imzalayıp dört dakika bile durmadan çıktım. Duruşma salonuna bile girmedim. 'Hrant Dink Veli Küçük'ün ekibi tarafından öldürüldü' denilerek Dink cinayeti örtbas ediliyor. Asıl araştırılması gereken konular araştırılmıyor."

Ergenekon İddianamesi'nde azınlıklar

Azınlıklara dava açan avukat Kemal Kerinçsiz, bu davalara beraberindeki gruplarla katılan emekli asker Zekeriya Öztürk, azınlık karşıtı eylemleri örgütleyen ve bu kapsamda

---

"(...) 'Şişli'den yine bir grup Adana'dan şikâyet etmişler. İkimiz hakkında yapılan şikâyet Savcı Naci Kanık'ta. Ben şimdi az önce ifade verdim, sizi de rica ettiler, gelsin, bir ifade versin de dosyayı kapatalım, diye. Bu Hrant Dink'le alakalı yine' dediği, Veli'nin 'Hrant Dink mi gene' dediği, 10.01.2008 tarihinde Kemal Kerinçsiz ile görüşmesinde özetle; Veli'nin 'Görüştüm... Mecit Ceylan var savcı o gördü beni' dediği, 15 Ocak 2008 tarihinde, Kemal Kerinçsiz ile görüşmesinde özetle; Hrant Dink cinayetiyle alakalı yapmış oldukları görüşmede, Veli Küçük'ün Kemal Kerinçsiz'e 'Ben gittim, o Şişli savcısına hıh hıh. Ya oradaki o çocuklar çıktı mı bıktık şu Hrant Dink denen heriften yahu.' Kemal Kerinçsiz de 'İyi de paşam Allah'tan bunlar bir tezgâh kurmadılar, bu yakalanan çocuklara iki kelime konuşturulsalardı, tamamdık yani, aman yani her şeyi yapabilir bunlar, yapamayacağı hiçbir şey yok bu namussuzların. Her türlü oyun tezgâhını kurar bunlar, bu da bir tezgâh işte. Üç yerden aynı dilekçeler mahiyeti bile aynı satırı satırına birbirlerine geçmişler...' diyerek, kendileri hakkında, Hrant Dink cinayeti ile alakalı olarak açılan soruşturmalarla ilgili olarak görüşme yaptıkları..."

kurulan derneklerin başkan ya da yönetim kurulu üyeliklerini yapan Muammer Karabulut, Mehmet Fikri Karadağ, Semih Tufan Gülaltay, azınlık karşıtı kitaplar yazan Ergün Poyraz ve tüm eylemlerde baş gösteren Veli Küçük... Farklı mesleklerden, farklı ideolojilerden gelen bu isimleri bir araya getiren azınlık karşıtlığıydı. Toplantılarını ve görüşmeleriniyse yine azınlık karşıtlığının tarihsel bir simgesi haline gelen Türk Ortodoks Patrikhanesi'nde yapıyorlardı. Bütün bu isimlerin bağlantı noktasıysa Patrikhane'nin sözcüsü Sevgi Erenerol'du.

Dernekler arasındaki ilişkiler ve azınlık karşıtlığı üzerinden yürütülen propaganda, 1. Ergenekon İddianamesi'ne de girdi. İddianame eklerinde, Patrikhane'de yapılan toplantıların fotoğraflarına yer verilirken, azınlık karşıtı eylemlere imza atan Büyük Hukukçular Birliği, Ayasofya Derneği, Kuvayı Milliye Derneği, Büyük Güç Birliği Derneği, Ulusal Birlik Hareketi Platformu'nun Ergenekon tarafından kurulduğu iddia ediliyor, dernekler arasındaki bağlantı şöyle ifade ediliyordu:

> "... Bu sivil toplum kuruluşlarının Ergenekon Terör Örgütünün LOBİ yapılanmasının kararı uyarınca kuruldukları, Derneklerin birbirine yakın zamanlar içerisinde 2005-2006 yılında kuruldukları, Derneklerin tüzüklerinde belirtilen amaçların birbirine yakın olduğu, Tüzükte belirtilen amaçları dışında birçok eylem ve faaliyete katıldıkları, Dernek yönetici ve üyelerinin diğer dernek yöneticileri ve üyeleri ile irtibatlı olduğu, birlikte hareket ettikleri, Dernek toplantılarında yeni kurulacak dernekler ile ilgili kararlar alındığı, her ne kadar tüzüklerinde Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin tarihi ve hukuki değerlerini korumak, kültürel ve sosyal etkinliklerde bulunmak amacıyla kurulmuş oldukları yazılı ise de daha çok örgütsel propaganda amaçlı olarak güncel konularda basın açıklamaları, eylemler düzenle-

yerek kamuoyu oluşturdukları, bir kısmının legal görüntü altında illegal faaliyet yürüttükleri, yukarıda yazılı dernekler ile İşçi Partisi, Öncü Gençlik, ADD, Sivil Toplum Kuruluşları ve diğer bazı dernekler ile birlikte aynı amaçla hareket ettikleri değerlendirilmekte..."

İddianamenin, 109. sayfasındaysa azınlık karşıtlığı "tüm şüphelilerin ortak özelliği çeşitli internet sitelerinde örgütün amaç ve faaliyetleri doğrultusunda yazılar yazdıkları, yazdıkları yazıların genelde Ermeni düşmanlığı, ...Türkiye'deki misyonerlik faaliyetlerinden duydukları rahatsızlıklar ve Türkiye'deki azınlıklara karşı yapılması gereken eylem ve davranışlar ile derin devlet üzerinde yoğunlaştığı..." ifadeleriyle kabul ediliyordu. İddianamenin ilerleyen bölümlerindeyse şu satırlara yer veriliyordu:

"Savcılığımıza ihbar yoluyla gelen mektup ve ekindeki fotoğraflarda örgütün üyelerinin Türk Ortodoks Kilisesinde ayinlere katıldıkları, ilk kuruculuğunu Muzaffer Tekin, soruşturma aşamasında ölen Kuddusi Okkır ve Taner Ünal'ın yaptıkları VKGB[14] broşürlerini de o ayinlerde dağıttıkları, örgütün bu sebeple milliyetçi ve diğer dinlere müsamaha göstermeyecek kadar şovenist bir yapıda olduğu, Türk Ortodoks Patrikhanesi dışındaki tüm yabancı din misyonlarına karşı aşırı düşmanlıklarının bulunduğu, bu konuda Sevgi Erenerol hem Hava Kuvvetleri Komutanlığında hem de SAREM isimli askerî strateji kurumunda ve kendi beyanına göre birçok üniversitede seminerler verdiği ve bu seminerlerde misyonerlik faaliyetlerinin ajanlık ve provokatörlük olduğunu ve bundan duyduğu rahatsızlıkları anlattığı tespit edilmiştir..."

Ergenekon'un azınlık karşıtı propagandasına ilişkin eylemleri, iddianamenin başlangıç bölümünde geniş yer kap-

14 Vatansever Kuvvetler Güç Birliği Hareketi.

laması ve sanıkların aralarındaki bağlantıyı göstermesi açısından çok önemli saptamalar taşıyordu. Buna karşın iddianamenin genelinde azınlık karşıtı eylemlerin Ergenekon'un faaliyetlerinin küçük bir kısmını kapsadığı, zaman zaman propagandadan öteye geçmediği görüşü hâkimdi. Ortaya konulan bu temel görüş Hıristiyan cinayetleriyle Ergenekon yapılanmasının olası bağlantılarının araştırılmasının önünü kesecekti. Keza iddianamenin 384. sayfasında azınlık karşıtı cinayetler için yapılan yorumda Santoro, Dink cinayetleri ve Malatya misyoner katliamı Ergenekon'un işleri olarak anlatılıyor ama somut bağlantılar kurulmuyordu.[15]

15 İddianamede şu görüşlere yer veriliyordu:

"Ülkemizde son birkaç yılda meydana gelen benzer olaylara bakıldığında, Danıştay saldırısından önce ve kısa bir süre sonra benzer olayların zincirleme bir şekilde devam ettiği ve hemen hemen birçok olayda örgütü işaret eden ciddi şüphelerin bulunduğu görülmüştür. Fakat örgütün temel prensibi olan gizlilik ve hücre yapılanması nedeniyle olayların birbirleri ile benzerlik gösterdikleri görülmüşse de yeterli delil edilmesi mümkün olmamıştır. Fakat eylemlerin amaç ve neticelerine bakıldığında aynı merkezden yönlendirildiği, ülkede kaos, anarşi, terör kargaşa, huzursuzluk çıkarmayı ve ülkemizi uluslararası arenada sıkıntıya sokmayı hedeflediği net olarak görülmektedir.Ülkemizde son yıllarda meydana gelen provokatif amaçlı eylemlere bakıldığında şu olaylar dikkat çekmektedir.

01- RAHİP ANDREA SANTORO CİNAYETİ

5 Şubat 2006 günü Trabzon ilimizde Rahip Andrea SANTORO uğradığı silahlı saldın sonucu hayatını kaybetmiştir. Olayın faili ise 16 yaşındaki Oğuzhan AKDİN isimli kişidir. Olayı kamuoyunda HAYALET silah olarak bilinen GLOCK marka tabanca ile gerçekleştirmiştir.

02- CUMHURİYET GAZETESİNİN BOMBALANMASI

Dosyada mevcut delilerden Cumhuriyet gazetesine atılan bombaların ERGENEKON terör örgütünün talimatları sonucunda gerçekleştirildiği.

03-DANIŞTAY SALDIRISI

17 Mayıs 2006 günü Danıştay 2. Dairesine yönelik gerçekleştirilen silahlı saldırı sonucu Danıştay üyesi Mustafa Yücel ÖZBİLGİN hayatını kaybetmiş ve 4 üye de yaralanmıştır. Olay faili Avukat Alparslan ARSLAN olaydan hemen sonra suçüstü yakalanmış ve ilk beyanlarında, bu menfur saldırıyı Dairenin verdiği Türban kararı nedeniyle gerçekleştirdiğini beyan etmiştir. Olayda kullandığı silahın ise yine kamuoyunda hayalet silah olarak bilinen GLOCK marka silah olduğu görülmüştür.

Gayrimüslim karşıtı eylemler neden değerlendirilmedi?

1. Ergenekon İddianamesi, azınlık karşıtı örgütlerin derin devletin yeniden yapılandırılması kapsamında kurulduğunu, eylemlerinse derin devletin amacına hizmet ettiğini ifade ediyordu. Soruşturma kapsamında tutuklanan çok sayıda isim de bu kampanyanın oluşumunda yer alan isimlerdi. Peki Ergenekon davası bu haliyle neden azınlık karşıtı saldırıların çözülmesine önayak olamadı?

Kemal Kerinçsiz, Zekeriya Öztürk, Fikret Emek, Semih

Yapılan yargılama sonucu söz konusu eylemin her ne kadar türban nedeniyle gerçekleştirildiği kabul edilmişse de, Alparslan ARSLAN'ın babasının verdiği ifadeler, ERGENEKON TERÖR ÖRGÜTÜ soruşturmasında elde edilen deliller bu menfur eylemin bizzat ERGENEKON TERÖR ÖRGÜTÜ tarafından gerçekleştirildiğini göstermektedir.

04- HRANT DİNK CİNAYETİ

19 Ocak 2007 günü ilimizde Agos Gazetesi genel yayın yönetmeni, Ermeni asıllı Türk vatandaşı Hrant DİNK uğradığı saldın sonucu hayatını kaybetmiş, bu olayın failinin de 17 yaşındaki Ogün SAMAST olduğu görülmüştür. Ogün SAMAST'ın beyanları doğrultusunda olayın azmettiricisi ve planlayıcısı olarak Yasin HAYAL ve Erhan TUNCEL ile birlikte bir kısım şahıslar daha yakalanmış, fakat bu soruşturmada da daha ileriye gidilememiştir.

Ogün SAMAST'ın tutuklu bulunduğu cezaevinde geceleri kullanıldığını söyleyerek bağırıp çağırdığı ve diğer koğuşlarda bulunan tutukluları uyutmadığı da basından öğrenilen bilgiler arasındadır.

Yine maktul Hrant DİNK'in avukatı Erdal DOĞAN cinayetten hemen sonra yazılı ve görsel medyaya yapmış olduğu açıklamalarda Hrant DİNK'in ölmeden önce Veli KÜÇÜK tarafından tehdit edildiğini Veli KÜÇÜK'ün adamlarının Hrant DİNK'in davalarına sürekli geldiklerini belirtmiştir.

05-ZİRVE YAYINCILIK CİNAYETİ

18 Nisan 2007 günü Malatya ilimizdeki Zirve yayıncılığa yönelik menfur saldırı meydana gelmiş ve burada da 4 kişi hayatını kaybetmiştir. Bu olayın faillerinin de 19 ve 20 yaş grubundaki kişiler olduğu görülmüştür. Bu olayda da yakalanan şüpheliler ilk beyanlarında, öldürdükleri kişilerin Malatya ilinde misyonerlik faaliyetleri içersinde olduklarını, Müslümanlığı kötülediklerini, bu yüzden öldürdüklerini beyan etmişlerdir. Yine bu olayda da olayın azmettiricisi ve planlayıcılarının yakalanan kişilerden ibaret olduğu görülmüştür."

Tufan Gülaltay, Ergün Poyraz, Veli Küçük, Sevgi Erenerol ve daha birçok ismin bağlantıları azınlık karşıtı kampanya kapsamında yaptığı eylemler üzerinden tespit edilmişti. İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığı'na gönderilen bir ihbar mektubunun eklerinde yer alan fotoğraflar da bu isimlerin sürekli olarak Türk Ortodoks Patrikhanesi'nde toplantılar düzenlediğini ortaya koyuyordu. 1. Ergenekon davasının sanıklarının birçoğu, birbirlerini Patrikhane'de yapılan yemek, toplantı ya da kokteyllerde tanıdıklarını anlatıyordu. Türk Ortodoks Patrikhanesi neden bu kadar önemliydi?

İddianamenin 983. sayfasında, "Dosyada mevcut telefon görüşmelerinde; şüpheli Sevgi Erenerol'un görevli askerî şahıslarla görüştüğü, bu şahısların da bazılarının kilisede yapılacak ayinlere katılacaklarını belirttikleri, buradan da Ergenekon terör örgütünün birçok yere sızma faaliyeti içerisinde olduğu Ortodoks Kilisesinin de bu amaç ve faaliyetlere hizmet edip kilisenin özel durumu ve bizzat Atatürk tarafından kurulup desteklendiği hususları da kullanılarak örgütün gizli dinî amaçlarına da uygun faaliyetlerde bulundukları" tespiti yapılıyordu.

İddianame, Türk Ortodoks Patrikhanesi'ni daha önce değinilen tarihsel konumundan çok uzak bir yerde nitelemiş, Patrikhane'yi derin devletin sızmak istediği bir alan olarak değerlendirmekle kalmıştı. Böyle bir değerlendirme de "Neden bu toplantılar Türk Ortodoks Patrikhanesi'nde yapıldı, Patrikhane neden çok sayıda etkinliğin ana merkezi haline geldi?" sorularını yanıtsız bıraktı. Savcılar, Patrikhane toplantılarının fotoğraflarını davanın eklerine koyuyorlar ve burayı bir üs olarak tanımlıyorlardı. Ancak şu soruları sorma gereği duymuyorlardı:

– Türkiye'nin en büyük darbeye teşebbüs davasının sanıklarının toplantı ve buluşma yeri olduğu ileri sürülen, hiç cemaati olmayan Patrikhane'nin finansal kaynakları nelerdi?

– Patrikhane'nin mal varlıkları nelerdi ve nasıl edinilmişti?

– Patrikhane'nin daha önce gayrimüslimlere karşı yürüttüğü savaş ve Ergenekon kapsamında yürüttüğü anti-misyoner kampanya arasında nasıl bir ilişki ve süreklilik vardı?

1. Ergenekon soruşturmasında azınlıklara ilişkin kampanyaya karşı konulan bu mesafe sadece Patrikhane'yle ilgili konuların karanlıkta kalmasına neden olmuyor, azınlık karşıtı kampanyanın boyutlarının da basın açıklamaları ya da televizyon-internet-gazete yayınlarıyla sınırlı kaldığını ima ediyordu. İddianamedeki tespitler, Patrikhane'yi sadece "Ergenekon'un sızma girişiminde bulunduğu bir yer" olarak tanımlamasa; azınlık karşıtı eylemleri "basın açıklamalarıyla kaos yaratma" olmanın ötesinde ele alıp derinleştirilseydi belki de Hıristiyan cinayetlerinin aydınlatılmasında ileri bir adım atılmış olurdu.

1. Ergenekon İddianamesi için durum böyleydi. Azınlıklara yönelik suikast planları gerekçe gösterilerek başlatılan 2. Ergenekon soruşturması kapsamındaysa farklı olaylar yaşanacaktı.

Beşinci Bölüm

S-1 Tugayı nasıl kapatıldı?

Ergenekon davasının 2. İddianamesi, Hıristiyanlara ve Alevilere yönelik suikast hazırlıklarını konu alıyordu. İddianamede, Susurluk sanıklarından İbrahim Şahin'in "S-1 Tugayı" hazırlığında olduğu iddia ediliyordu.

Ergenekon soruşturması kapsamında gözaltına alınan Şahin'in evinde "S-1 Tugayı" ismi verilen bir liste çıktı. Yedi emniyet görevlisi ve sekiz askerden oluşan listede, personelin isimleri ve görev yerleri tek tek sıralanmıştı. Şahin, görevde olan çok sayıda rütbeli kişiyle yaptığı telefon konuşmalarında bu tugay için tek tek isim istemişti. Ekiptekiler "Hepsinin Türk olması, 30 yaşın altında olması" şartlarına göre belirleniyordu. Ekipteki isimlerin bir kısmı Tokat Reşadiye Komando Bölük Komutanı Taylan Özgür Kırmızı tarafından Şahin'in isteği üzerine hazırlanmıştı. 300 kişi olması planlanan ekibin hedefindeyse Ermeniler vardı.

O Ermenilerden biri Minas Durmazgüler'di.[1] Sivaslı Dur-

1 Durmazgüler, S-1'in listesine bir yazarın İbrahim Şahin'i uyarmasıyla girmişti. Şahin'in ifadelerine göre, tanıştığı bu yazar Tomarza'da Ermenilerin aylık top-

mazgüler, ilkokulu bitirdikten sonra gümüş işçiliğiyle uğraşıp 1979'da kendi dükkânını açmıştı. Ermeni cemaatiyle bağlarını hiç koparmamış, Sivas'taki yirmi Ermeni ailesiyle görüşmeye devam etmişti. "Bu ailelerle sürekli görüşürüz ve birbirimize gidip geliriz. Bizim kimseyle hiçbir problemimiz bulunmamaktadır ve herkesle iyi ilişkiler içerisindeyiz" diyordu. Daha önce hiç tehdit almamıştı; kendisi de, ailesi de, sürekli görüştüğü bu aileler de. Ta ki bir gün Sivas Emniyeti'nden kendisiyle görüşülüp takip edildiği bildirilene kadar...

2. İddianame'ye göre hedeflerden bir diğeriyse Türkiye Ermeni Patriği Mesrob Mutafyan'dı. Mutafyan'ı hedefe taşıyan, üstlendiği misyonun yanı sıra basında hakkında çıkan haberler olmuştu. O haberlerle hedef gösterilen Mutafyan, S-1 listesinin hazırladığı eylem planının da ilk sırasında yerini almıştı.[2] Yine savcıların tespitlerine göre, içlerinde "Ermenilerden özür diliyoruz" kampanyasına katılanların olduğu çok sayıda aydın söz konusu S-1 tugayının hedefindeydi. Ermeni kiliselerinin adresleri, Ermeni vakıflarının adresleri, hatta Google Earth'den alınmış çok sayıda kroki, Bilgi

---

lantılar düzenlediğini, bunların sorumlusunun Sivas'ta kuyumculuk yapan birisi olduğunu söyledi. Ertesi gün Şahin, Ersin isimli birisine "Sivas'taki kuyumcuyu bul" mesajını çekti. Ersin, ne emniyet görevlisi ne de askerî personeldi; eylemlerde kullanılan gençlere benziyordu. Arkadaşlarıyla yaptığı telefon konuşmasında söylediği "Oğlum altımda Mercedes, cebimde 3 milyon var, iyi mi? Şimdi göreve gidiyoruz" sözleri, yaptığı işin bilincinde olmadığını gösteriyordu. Durmazgüler'i tespit ettikten sonra günlerce takip etti; her adımını, işe giriş çıkış saatlerini, kimlerle görüştüğünü tek tek not edip İbrahim Şahin'e gönderdi.

2 Mutafyan hakkında hazırlanan ve Şahin'in evinde ele geçirilen "tedhiş planı" başlıklı belge şöyleydi:

> "1. Hedefin tedhiş şekli: Anti tank silahı (law) 2. Görevlendirilen hücre lideri: Eminönü lideri. 3. Eylem hücresi üyeleri: a. Başkan: Kenan Temur, b. Eleman: bbbb, c. Eleman: cccc (...) 5. Eylem hücresi üyelerinin temini: Kenan Temur hücre lideridir. Bbbb'yi Fatma Cengiz, cccc'yi Yaşar Oğuz Şahin, eeee, ffff, gggg'yi Talat komutan (K) Fahri Kepek görevlendirilecek. Eylemin icrası: 1. aşama (...) 2.aşamada Ek-B'de bulunan temin planına (gizli depo planı) uygun olarak 2 adet Law silahı temin edileceğinden ve yerleştirileceği yerler. ..."

Üniversitesi'ndeki Ermeni Konferansı'na katılanlardan oluşan 62 kişilik isim listesi de Şahin'in evinde bulunanlar arasındaydı. İbrahim Şahin'in S-1 için yaptığı telefon görüşmelerinde, Hrant Dink'in ailesinin avukatı Fethiye Çetin'in ismi de gündeme gelmişti.

İbrahim Şahin, S-1 Tugayı için Genelkurmay'dan emir aldığını ancak hedefin Ermeniler değil PKK olduğunu söyleyecekti. "Biz PKK'ya Ermeni diyoruz" diyen Şahin, S1'in kuruluş sürecini Ergenekon soruşturması sırasında verdiği ifadede şöyle anlatıyordu:

> "2008 yılında Cemil Çiçek terörle mücadele konusunda yeni bir birim oluşturulacağı yönünde açıklama yaptı. Genelkurmay'dan Metin Gürak tarafından çağırıldım. Konunun Cumhurbaşkanı ve İçişleri Bakanı'nın imzasından çıktığı söylendi. Yetkili kişiler tarafından bu birimin başına benim getirileceğim söylendi. Benden 300 kişilik bir ekip hazırlanmam istendi. Bu listeleri kendim oluşturdum. Bu kişilerle bu ekibin resmî bir çalışma yaptığını bilerek görüştüm."

Şahin'in bu ifadelerine karşın, evinde Ermenilerin yanı sıra Alevi önderlerine ilişkin suikast planları da bulundu. Alevi-Bektaşi Federasyonu Başkanı Ali Balkız ve Alevi-Bektaşi Federasyonu Genel Sekreteri Kazım Genç'e yönelik ayrıntılı açıklamaların yer aldığı "Tedhiş Planlarında" Balkız ve Genç'in adım adım izlendiği ortaya çıktı. Şahin'in evinde yapılan aramalarda bulunan bir krokinin işaret ettiği Ankara Gölbaşı'ndaysa 2 lav silahı, 10 el bombası fünye grubu, plastik patlayıcı, fitil, tüfek ve sis bombaları bulundu.

İbrahim Şahin'in açıklamalarının gazetelerde yayımlanmasının ardından Genelkurmay'dan çok sert bir yalanlama geldi. Savcılar, Şahin'in ifadelerine rağmen Metin Gürak'la yaptığı telefon konuşmalarını tespit edemedi. Şahin de Genelkurmay'dan yapılan aramaların tespit edilemeyeceğini

söylemişti. İddianamede, Genelkurmay'ın açıklaması ve Metin Gürak'la yapılan telefon konuşmalarının varlığının tespit edilemediği belirtilerek, soruşturmanın bu bölümü bir anlamda kapatıldı. Bir süre sonra da Adli Tıp Kurumu, İbrahim Şahin'in yargılandığı suçlara karşı cezai ehliyetinin tam olmadığı yönünde rapor verdi.

Danıştay saldırısının gerçekleştiği 17 Mayıs 2006 tarihinde Şahin'le çay içtiklerini anlatan Komutan Taylan Özgür Kırmızı'nın hiçbir astlık üstlük ilişkisi olmamasına karşın emekli bir polis memuruna neden isim listesi verdiği ve Genelkurmay'a ait "Gizli" ibareli, Ermenilere ait çok sayıda belgenin neden Şahin'in evinde bulunduğu sorularıysa yanıtsız kaldı. Şahin, kendisinin PKK'lılara Ermeni dediğini ve PKK'ya karşı kurulan bir örgütün başına Genelkurmay tarafından getirildiğini söylediği duruşmalarda, o listeye isimlerini yazdırmak isteyen askerlerse "Biz terfi için bu yola başvurduk" diye ifade verdiler.

Bir sunum ve Kayra Yayınevi

Şahin'in yargılandığı davanın sürpriz sanıklarından biri de Ahmet Hurşit Tolon'du. Azınlık Raporu yırtıldığında, "Kimdir bu ülkede azınlık? Herkesin hakkı Türk vatandaşı kadardır. Hiç kimse Türk vatandaşlığının üstünde hakka sahip değildir" sözleriyle gündeme gelen Tolon'un Ergenekon soruşturması kapsamında evinde yapılan aramalarda gayrimüslimlerle ilgili çok sayıda rapor çıktı. Misyonerlik Faaliyetleri başlığını taşıyan "Gizli" dereceli rapor, sanıklardan Durmuş Ali Özoğlu'nda da bulunmuştu. Raporlar, Sevgi Erenerol'un konferanslarda yaptığı konuşmaların alıntılarından oluşuyordu.[3]

3 Bu raporlarda yer alan bazı "tespitler" şöyledir:

"Misyonerler ve misyonerlikle mücadelede tek başına polisiye tedbirlerle sorun çözülemez, Türkiye Cumhuriyeti Devleti ve ilgililerce görülmelidir.

Tolon'un bilgisayarında bulunan ve Genelkurmay Başkanlığı Psikolojik Harekat Semineri/Psikolojik Harekat Sunuları başlıklı power point sunumundaysa şu ifadelere yer veriliyordu:

> "Misyonerlik, ülkemizde Güney Kore, Amerika, İngiltere, Yeni Zelanda, Avusturya, Almanya, İsveç ve Romanya uyruklu şahıslar tarafından yürütülmekte, İstanbul, Ankara, İzmir, Trabzon, Antalya, Hatay ve Samsun gibi büyük illerden yönlendirilmektedir."

Sunumun devamında, Malatya'da 2007 yılında misyoner cinayetinin işlendiği Zirve Yayınevi'nin selefi olan Kayra Yayınevi[4] de hedefteydi:

> "İngiltere, ABD, Almanya ve Güney Kore gibi ülkelerin yönlendirdiği Protestan misyonerler, kilise açmak amacıyla bir apartman katı kiralayarak ibadet yeri haline getirmişlerdir. Protestan misyonerlik faaliyetlerinde kullanılacak materyallerin imali, dağıtımı ve halka ulaştırılması maksadıyla çeşitli basım evi ve dağıtımcılık şirketleri işletilmektedir. Malatya'da Kayra Dağıtım Pazarlama Ltd. Şti. adı altında kurulan kitapevi tarafından askerî personele yönelik misyonerlik faaliyetlerinde bulunulmaktadır.
>
> (...) Misyonerlik faaliyetleri yürüten çevrelerce 2004 Ma-

(...) Misyonerlerce hedef olarak seçilen Karadeniz ve Güneydoğu Anadolu bölgelerinde önlemler alınmalıdır. (...) Türk Ortodoks Patrikhanesi sözcüsü Sevgi ERENEROL'un ifadesi ile Batı kurtuluş savaşı ile yapamadığını, misyonerlik ile yapmaya çalışmaktadır. Misyonerlik kilise kurumu olarak görünse de aslında Emperyalizmin mızrak ucudur. Sayın Erenerol, 25 Aralık 2000 günü bir panelde yaptığı konuşmada misyonerliğin özellikle Osmanlı İmparatorluğunun son dönemlerinde kendini hissettirdiğini, söz konusu dönemde misyonerlerin diyalog kavramını öne sürdüğünü, Kurtuluş Savaşı'nda yapamadıklarını, Türkiye'nin ekonomisi çökertilerek, Türk insanını dininden uzaklaştırarak yapmaya çalıştıklarını ifade etmiştir."

4 İncil basım dağıtım işiyle uğraşan Kayra Yayınevi 2005 yılında Zirve Yayınevi'yle birleşmiş, birleşmeden sonra yayınevinin adı Zirve Yayınevi olarak kalmıştır.

latya, 2005 Elazığ, 2006 Doğu Karadeniz Bölgesi, 2007 ise Trabzon için atılım yılı olarak seçildi.

(...) Protestan kesimin legal kitap pazarlama ve yayın dağıtım şirketi olan Kayra Limited Şirketi, Mersin Protestan Kilisesi ve Ankara Protestan Kurtuluş Kilisesi organizesinde Ekim 2003'te Mersin, İstanbul, İzmir, Antalya limanlarına gelen Doulos (Hizmetkâr) adlı misyoner gemisi ziyaretçilere yönelik müjdeleme çalışması yapıyor ve ücretsiz İncil dağıtıyor."[5]

Hurşit Tolon bir süre sonra, evinde sakladığı bu belgelerin hedefinde olan Kayra Yayınevi'nin bulunduğu Malatya'ya gitti. Malatya'da bulunan İnönü Üniversitesi'nin konuğu olarak bir panele davetliydi. Davet edense Ergenekon sanıklarından, üniversite rektörü Fatih Hilmioğlu'ydu.

Hilmioğlu, rektörlüğü döneminde önce "Ordu Göreve" başlıklı rektörler yürüyüşünde gündeme gelmişti. Rektörlüğü sırasında askerlerle yakın ilişkide olan Hilmioğlu, "YÖK tasarısıyla ilgili derdimizi hükümete anlatamayınca askerlere gittik" dedi. ADD yöneticisi de olan Hilmioğlu'nun yine Ergenekon sanıklarından Şener Eruygur'la olan sürekli iletişimi de dikkat çekiciydi.

Malatya Üniversitesi'nde sekiz yıl boyunca paneller ve konferanslar devam etti; katılımcılarının birçoğunu Ergenekon sanıkları oluşturdu. Özellikle gayrimüslim harekat planlarıyla gündeme gelen Çetin Doğan'la Ergenekon sanıklarından Kemal Alemdaroğlu, Tuncay Özkan, Ferit İlsever, Erol Mütercimler ve Şener Eruygur panelistler arasındaydı.

Tarihler 18 Nisan 2007'yi gösterdiğinde Hurşit Tolon konuşmacı olarak üniversitenin konferans salonuna girdi. Aynı gün o belgelerde adı geçen ve sonra Zirve Yayınevi'yle birleşen Kayra Yayınevi'nin kapısı çalınacaktı...

5 2. İddianame Ek Klasörler.

İKİNCİ KISIM

Malatya Katliamı

BİRİNCİ BÖLÜM

Neden Malatya?

Türkiye, 2000'li yıllarda sosyal, kültürel, politik ve askerî alanda Hıristiyan karşıtı kampanyaların doruğa ulaştığı bir döneme adım attı. Tüm ülkede medya desteğiyle güç kazanan kampanyaların ana duraklarından biri de Malatya'ydı. "Neden Malatya?" sorusunun sosyolojik açıdan birden fazla yanıtı olabilir. Ancak zaman içinde gündeme gelen belgeler, Malatya'nın özellikle seçildiğini ortaya koyuyordu.

Bunlardan biri 2012'de çalışmalarına başlayan TBMM Darbeleri Araştırma Komisyonu'na ulaşan MİT kaynaklı belgelerdi. Darbeleri Araştırma Komisyonu çalışmalarına başlarken, 1 Temmuz 2012 günü MİT'ten elindeki belgeleri istemişti. MİT, bu talebe 24 Aralık 2012'de yanıt verdi. Bir üst yazıyla Meclis'e gönderilen belgeler arasında ihbar mektupları yer alıyordu. İhbar mektuplarını inceleyen gazeteci Deniz Zeyrek'e göre "bu bilgiler ihbarcı vatandaşlarca yazılmış mektuplardan çok konuyla ilgili bilgi ve belgelere ulaşmış profesyonellerce hazırlanmış görünüyor"du. 2007-2008 yılları arasında MİT'e geldiği iddia edilen toplam 287 sayfalık 6

ihbar mektubunda Özel Kuvvetler Komutanlığı (ÖKK), Seferberlik Tetkik Kurulu (STK) ve Muharebe Arama Kurtarma Birliği (MAK) gibi örgütlenmeler hakkında bilgi veriliyordu. Özellikle Seferberlik Tetkik Kurulu hakkında verilen bilgiler bu dönem işlenen cinayetler açısından önemli ipuçları taşıyordu:

> "STK: Trabzon, Hatay ve Malatya'da üç merkezi var. 4 ayaklı bir kuvvet yapılanması var. Beyazlar (şehir-gerilla), siyahlar (gerilla), turuncular (yardımcı sınıf ve çıkarıldıkları halde irtibatı sürenler) ve yeşiller (işlerden haberdar olan ama teşkilata alınmamış kişiler...)"[1]

İhbar mektuplarına göre Dink cinayeti, Danıştay saldırısı, papaz cinayetleri, Zirve Yayınevi baskını gibi birçok olay STK imzasını taşıyordu. Mektupta adı geçen iller oldukça dikkat çekiciydi. Trabzon'da Rahip Santoro, Malatya'da Zirve Yayınevi, Hatay'daysa Katolik Kilisesi Anadolu Episkoposu Rahip Luigi Padovese cinayetleri işlenmişti.

"Neden Malatya?" sorusuna yanıt olabilecek başka bir ipucuysa Ergenekon davası belgelerinde ortaya çıkmıştı. Başta Hurşit Tolon ve bazı sanıkların evlerinde bulunan jandarmanın hazırladığı "hizmete özel" gizlilik dereceli Psikolojik Harekat Seminerleri'nde iki kentin adı geçiyordu: Trabzon ve Malatya.[2]

Aynı raporda Malatya'da "misyonerlik tehdidi" olarak önemli bir adres de işaretlenmişti: Kayra Yayınevi.

Malatya'da ne oluyor?

2004-2005 yıllarında Türkiye'de genel olarak görülen anti-Hıristiyan kampanyanın ayak sesleri Malatya'da da hisse-

1 "MİT'ten ihbar mektupları", Deniz Zeyrek, *Radikal*, 12.01.2013.

2 2. İddianame Ek Klasörler.

dilmişti. Kampanyanın bir tarafında "Hıristiyanları şeytanlaştırma" amacıyla kamuoyunu hedefleyen çalışmalar diğer yanındaysa Hıristiyanlara yönelik taciz, takip ve tehditler vardı.

Kampanyanın fitilini kamuoyu oluşturma çalışmaları ateşlemişti. Konu din olunca kamuoyunda güven yaratan iki kurumun, üniversite ve müftülüğün beraber organize ettiği paneller aynı dönemde Malatya'da bir anda yayılmıştı.

İnönü Üniversitesi Dinler Tarihi Bölümü'nce hazırlanan "Küresel Evanjelizim ve Türkiye" konulu sunum müftülük başta olmak üzere ildeki tüm resmî kurumların çağrısıyla çeşitli mekânlarda gerçekleştiriyordu. Aynı bölümün öğretim üyelerinden Ruhi Abat da misyonerlikle ilgili çalışmalarını Malatya Müftülüğü'nün organize ettiği, emniyet ve jandarmanın da katıldığı toplantılarda sunuyordu.

Kentin her yanında Hıristiyan karşıtı paneller, konferanslar sürüyor, el kitapları dağıtılıyordu. Aynı anda yerel gazetelerde çıkan Hıristiyanlara ilişkin ilginç haberler de kamuoyunda önemli bir hassasiyetin sağlanmasına neden olmuştu.

17 Aralık 2005'te yılında gerçekleşen bir eylem, bu kampanyanın ne boyutlara ulaştığını gösterecekti. Bu tarihte Kayra Yayınevi'ne kargoyla İncil gelecekti! Kargo şirketlerinin dahi kolilerin içinde ne olduğunu bilmemesi gerekirken, neredeyse tüm kent o gün yayınevine ne geldiğini biliyordu. Kargo aracı, kargo şirketine yaklaştığında büyük bir kalabalık şirketin önünde toplanmaya başlamıştı bile. Grubun en önünde Malatya Ülkü Ocakları Başkanı Burhan Coşkun vardı. Aracın yanına gelip kolilerde on bin İncil olduğunu söyledi, ardından "İngiltere'de mi yaşıyoruz? Buna izin vermeyeceğiz" diye bağırdı. Onu izleyen kalabalık da önce tekbir getirdi ardından sloganlar ve tehditlerle eylem yaptı. Kalabalığın içinde Ülkü Ocakları'na bağlı gençlerin yanı sıra Büyük Birlik Partililer de bulunuyordu.

Haber ertesi gün *Ortadoğu* gazetesinde, "Tekbir getiren gençler kargo şirketinin önünde toplanıp yabancılara peşkeş çekilen şirketlerin İncil dağıttığını söyleyerek, buna izin vermeyeceklerini haykırdılar" ifadeleriyle yer aldı. Gazetedeki "peşkeş çekilen" ve "haykırdılar" ifadeleri, eylemin o günün Türkiyesi'nde ne denli normal karşılandığının da bir göstergesiydi. Ulusal basının estirdiği bu rüzgârdan yerel basının etkilenmemesi mümkün değildi.[3]

De Lange'den uyarı

Eylem, Malatya'da gerçekleşecek katliamın işaretlerinden biriydi. Kayra Yayınevi'nin sahibi Martin De Lange de eylemin basit bir basın açıklamasının ötesinde olduğunun farkındaydı. Tehlikenin boyutlarını anlamıştı. Çareyi olabilecek daha büyük saldırıları önlemek için gazetelere bir basın açıklaması göndermekte bulmuştu:

> "Bazı siyasi parti temsilcileri ve bazı yetkililer, Hıristiyanlık ve misyonerlik konusunda karşıt ifadeler kullanarak suçlamalarda bulunmaktadır. Bu ifadeler, Anayasa ve ceza hukukunda belirtilen din ve vicdan özgürlüklerine saygı ve toplumsal infial uyandırmaya yönelik kışkırtma ile ilgili kanuna aykırı bir durumdur. Malatya'da yaşayan Hıristiyan ve yabancılara karşı açık bir kışkırtma yapıldığını vurgulamak istiyorum."

De Lange, hedef göstermelere karşı açıkça uyarıda bulundu ancak hiçbir şey yapılmadı. Olayların ardından TV Malatya isimli yerel bir televizyon kanalı, dönemin Malatya Emniyet Müdürü'nü konuk etti. Emniyet Müdürü bu yayında yayınevine yönelik tehditler yerine yayınevinin faaliyetlerini yakından izlediklerini şu sözlerle aktardı:

3 *Ortadoğu*, 18.12.2005.

"Malatya'da bir yayınevi çevresinde yoğunlaşan misyonerlik faaliyeti Emniyet'in izlemesindedir."

Malatya'daki misyoner faaliyetler emniyetin olduğu gibi jandarmanın da yakın takibindeydi.

Aynı yıllarda Türkiye'de gayrimüslimleri yakından ilgilendiren İmar Yasası ve Dernekler Yasası'nda önemli değişiklikler yapılmıştı. Malatya İl Jandarma Komutanlığı bununla ilgili 25 Ocak 2005 tarihinde kendisine bağlı ilçe jandarma komutanlıklarına bir faks çekerek uyarıda bulundu. Yazıda, yasa değişikliklerinin ardından misyonerlik faaliyetleriyle ilgili ortaya çıkan durum ve bu konuda yapılacak işlemler anlatılıyordu.[4] Türkiye'de olduğu gibi Malatya'da da gündem misyonerlikti; Jandarma, Emniyet ve MİT temsilcilerinin katılımıyla yapılan İl Asayiş Toplantıları'nda misyonerler gündemden düşmüyordu.

5 Temmuz 2005 tarihli toplantıya İl Jandarma Komutanlığı adına katılan Erol Çelik isimli görevli diğer katılımcılara, "Yaz mevsiminin gelmesiyle birlikte misyonerlerin özellikle Doğu ve Güneydoğu Anadolu bölgelerinde bulunan tarihî yerleri gezmek bahanesiyle faaliyetlerine hız verebilecekleri değerlendirilmektedir" şeklinde genel bir bilgi verirken, 2 Ağustos 2005 tarihli toplantıdaysa şunları anlatıyordu:

"Misyonerlik faaliyetlerinin dönem içerisinde sürekliliğini koruduğu, misyoner kişi ve kuruluşların taban kazanma faaliyetlerine düzenlenen toplantı ve etkinliklerle devam ettiği, yaz dönemiyle birlikte misyoner grupların çocuklara ve gençlere yönelik yaz kampları düzenlemesi şeklindeki etkinliklere ağırlık verdikleri gözlemlenmektedir."[5]

4 Yazı, Malatya İl Jandarma Komutanlığı İstihbarat Şube Müdürü Binbaşı Haydar Yeşil'in odasında yapılan aramada bulundu. Bkz. Malatya Cumhuriyet Savcısı İsmail Aksoy'un hazırladığı Zirve cinayetine ilişkin 2. İddianame, s. 2/94.

5 *A.g.y.*,, s. 2/95.

Toplantılarda verilen genel bilgiler Kayra Yayınevi'ne yönelik protesto eyleminin hemen öncesinde ete kemiğe bürünmüştü; bu toplantıdan hemen sonra Kayra Yayınevi'nin protesto eylemine sahne olması oldukça dikkat çekiciydi. Çelik, 1 Kasım 2005 tarihindeki toplantıda ilk kez Kayra Yayınevi ve kurucusu Martin De Lange'den şu şekilde bahsediyordu:

> "Kayra Kitabevi Müdürü olan Güney Afrika uyruklu Almanya vatandaşı Martin De Lange isimli şahsın özellikle Doğu ve Güneydoğu Anadolu bölgeleri başta olmak üzere diğer bölgelerdeki misyonerlik faaliyetlerini daha etkin olarak sürdürebilmek amacıyla hazırlık içerisine girdiği, bu kapsamda 'Hizmet ve Harekat Planı' adı altındaki çalıştaylarını hayata geçireceği yönünde bilgiler alınmıştır."[6]

2006 yılının Ocak ayına gelindiğinde, İl Asayiş Toplantıları'nda verdikleri bilgilerden misyonerleri adım adım izledikleri anlaşılan Malatya İl Jandarma Komutanlığı'na yeni bir isim katılmış, İl Jandarma Komutanlığı görevine Albay Mehmet Ülger getirilmişti. Ülger'in gelişinin hemen ardından misyonerlere yönelik takipler daha da hız kazandı.

İncil tek elden

Mehmet Ülger, kente geldikten kısa bir süre sonra Irak Türkmen Bürosu'nu açan Veysel Şahin'le irtibata geçti. Şahin'in Malatya'da "Arena" isimli bir kitabevi vardı. Ama daha da önemlisi Şahin'in kısa bir süre önce patlak veren Şemdinli olaylarının da baş aktörlerinden birisi olmasıydı!

Veysel Şahin bir süre PKK'yla birlikte hareket ettikten sonra itirafçı olmuş, bölgedeki bazı eylemlere katılmıştı. O eylemlerden en dikkat çekeni 9 Kasım 2005 tarihinde Umut

6 A.g.y., s. 2/96.

Kitabevi'ne bomba konulması olayıydı. Şemdinli davası dosyasına göre Şahin, Seferi Yılmaz'ın sahibi olduğu kitabevine bomba atıp kaçmaya çalışırken, toplanan halk tarafından yakalanmıştı. Aynı bölgede bulunan bir arabadaysa çok sayıda silah bulunmuştu. Arabanın sahipleri astsubay Ali Kaya ve Özcan İldeniz'di. Şemdinli olayları JİTEM'in deşifre olması açısından dönüm noktalarından biriydi. Üç kişi olaylar nedeniyle yargılanmış, Veysel Şahin tutuksuz yargılanmaya başlayınca da soluğu Malatya'da almıştı. İlk iş Irak Türkmen Bürosu'nu kuran Şahin, ardından Arena isimli kitabevine ortak olmuştu.

Çok farklı ilişkileri ortaya çıkan Veysel Şahin, Malatya'ya yerleşip işlerini yoluna koyduktan kısa süre sonra Mehmet Ülger'le haberleşti.[7] Şahin'in, Zirve katliamı soruşturmasında verdiği ifadeye göre Ülger'in aklındaki fikir Arena Kitabevi'ni kullanarak İncil satışını tekeline almak, buradan İncil satın alanları tespit etmekti. Ülger, Veysel Şahin'le görüştüğünde bu fikrini aktardı. Şahin, Arena Kitabevi üzerinden Hıristiyanlıkla ilgili tüm kitapların dağıtımını Malatya başta olmak üzere Doğu ve Güneydoğu bölgesinde tekeline alacaktı. Ülger, bunun için kendisine sınırsız destek sunuyordu, hatta Şahin için iki uzman çavuş görevlendirdi. Şahin, bu askerlerle birlikte tek tek kitapçıları gezecek, İncil ve diğer yayınları satmamaları için tehditte bulunacaktı. Karşılığında da bu yayınları alan kişilerin isimlerini Mehmet Ülger'e verecekti.

Veysel Şahin, İl Jandarma Komutanı Ülger'in dediği gibi yayınevlerini tek tek gezdi. Yayınevi sahiplerine "İncil işine siz bakmayın, biz bakıyoruz. Bu işin arkasında devlet var, biz devletiz" dedi. Bu sözleri söylerken yanında Jandarma İs-

7 Veysel Şahin'in Şemdinli olayı dışında, Malatya'daki faaliyetlerine ilişkin bilgiler Malatya'da polise ve savcıya verdiği 03.12.2008 tarihli ifade tutanaklarından derlenmiştir.

tihbarat Şube Müdürü Mehmet Çolak'la Ömer isimli bir uzman çavuş bulunuyordu.

Bütün bu hikâye bir yanıyla çok tanıdık bir Türkiye gerçeğini ortaya koyduğu gibi, diğer taraftan insanda sürreal bir film izliyor etkisi yaratabilir. Zaten aşağıda anlatacağım ve Malatya katliamına giden yolda meydana gelen diğer pek çok olay da ortalama bir insanın hayal gücünü zorlayacak nitelikte. Ancak anlatılanları hafızalarınızdaki diğer parçalarla birleştirdiğinizde, aslında bu hikâyenin tam da Türkiye gerçeği olduğunu göreceksiniz. Bu parantezi kapatıp, kaldığımız yerden olayları anlatmaya devam edelim...

De Lange'ye yakın takip

Ülger'in talepleri bunlarla sınırlı kalmadı. Kısa bir süre sonra Şahin'le yeniden buluşmak istedi. Malatya'da bir mobilya fabrikası önünde buluştular. Ülger, Şahin'den bu defa Martin De Lange'yi takip etmesini istedi. Lange'nin internet adresini ve aracının plakasını da verdi. Ülkücülerin 17 Aralık 2005'teki İncill protestosunun hemen ardından gazetelere kışkırtmalara karşı bir açıklama gönderen De Lange'nin yakarışı onun korunmasıyla değil, takibe alınmasıyla yanıt bulmuştu.

Şahin, Ülger'in talimatı üzerine De Lange'yi takip etmeye başladı ve bir gün De Lange, özel bir sağlık ocağının önündeyken arabasını durdurarak, kısa bir göz temasıyla onu arabaya davet etti. Tehdit ve takiplere alışıktı De Lange, ilk kez takip edilmiyordu; Şahin'i de daha önceden fark etmişti. Aslında Şahin'in kendisini bir süre sonra arabaya davet edeceğini de biliyordu. De Lange, hiçbir şey söylemeden kapıyı açıp koltuğa oturdu. Veysel Şahin'in ilk sözü, "Ne yapmaya çalışıyorsun? ABD adına mı çalışıyorsun?" oldu. De Lange bu duruma hiç şaşırmamıştı. Sakince Şahin'e dönüp, "Aradı-

ğınız kişi ben değilim. Ben din adamıyım, benim terörle, istihbaratla ilgim yok" cevabını verdi ve arabadan indi.

Mehmet Ülger, bir yandan De Lange'yi takip ettirirken, diğer yandan onu hedef gösteriyordu. 2 Mart 2006'da gerçekleşen, emniyet ve MİT mensuplarının da katıldığı İl Asayiş Toplantısı'nda De Lange'nin din değiştirmeye eğilimli olanlara ders verdiğini söyleyerek açıkça hedef gösteriyordu.[8]

Bir yayınevi daha: Zirve

Tüm bu eylem ve takiplerin hedefinde sadece Kayra Yayınevi değil Zirve Yayınevi de bulunuyordu. Kayra Yayınevi'ni Martin De Lange, Zirve Yayınevi'niyse Tilman Geske ve Angus William Reid kurmuştu.

Geske ve Reid, daha önce yaşadıkları yer olan Adana'da tanışmışlar, beraber bir yayınevi kurmaya karar vermişlerdi. Bu fikri gerçekleştirmek için Geske 2003'te, Reid'se 2004'te Malatya'ya gelmişti. Zirve Yayınevi'nde çalışan bir isim daha vardı: Daha önce İzmir-Kemalpaşa'da jandarma tarafından gözaltına alınıp JİTEM elemanları tarafından sorgulanışını aktardığımız Necati Aydın. Aydın, İzmir'den 2003 yılında bu kente taşınmıştı.

8 Ülger toplantıda şunları söylüyordu:

> "İlimizde faaliyet gösteren misyonerler ve müzahir şahısların haftanın belli günlerinde yaptıkları ayin ve toplantılarla faaliyetlerine devam ettikleri, toplantılara il merkezinden katılımların yanında Doğanşehir ilçesinden de katılan şahısların olduğu, ilimde misyonerlik faaliyetlerini yürüten Kayra Dağıtım Pazarlama şirketinin müdürlüğünü yapan Martin De Lange isimli şahsın organizesinde misyonerlerin önümüzdeki dönemde Hıristiyan dinine sempati duyan din değiştirmeye meyilli vatandaşlara yönelik 9 aşamalı ders programı hazırladıkları ve ders verme çalışmalarında bulunacakları yönünde bilgiler alınmıştır. Özellikle üniversite ve genç kesmi kazanmaya yönelik çalışmalara devam ettikleri, bu bağlamda motivasyonu arttırmak amacıyla zaman zaman AFRA Alışveriş Merkezi'nde bulunan bowling salonunda bir araya geldikleri tespit edilmiştir." Bkz. Malatya Cumhuriyet Savcısı İsmail Aksoy'un hazırladığı Zirve cinayetine ilişkin 2. İddianame, s. 2/96.

Necati Aydın, Malatya'da 15-20 kişiden oluşan Protestan Cemaati'nin ruhani lideri olarak kabul ediliyordu. Cemaat toplantıları, bir kiliseleri olmadığından zaman zaman Aydın'ın evinde yapılıyordu. Kurtuluş Kiliseleri Derneği'nin Malatya Şubesi'ni açmayı isteyen Necati'nin neredeyse tüm günü Zirve Yayınevi'nde geçiyordu.

Martin De Lange, başına gelen olaylardan sonra Türkiye'den ayrılmaya karar vermişti. Sahibi olduğu Kayra Yayınevi'ni Zirve Yayınevi'nin ofisine taşıdı. İki yayınevi artık beraber faaliyet gösteriyor ve sadece Zirve Yayınevi olarak anılıyordu. Yayınevi, Niyazi Mısri Caddesi'ndeki Ağbaba İşhanı'nın üçüncü katında bir dairedeydi. Üç oda bir salonluk daire çalışma masaları, bilgisayarlar ve raflardaki kitaplarla düzenlenmişti.

De Lange'nin taşınmasıyla Kayra Yayınevi fiilen sona ererken, yapılan baskılar Zirve Yayınevi'nin yaşam alanını da daraltmıştı. Bu nedenle 2006 yılında Zirve Yayınevi'nin de zorunlu olarak tasfiyesine karar verildi. Tasfiye işlemi bir yılı aşkın zamana yayıldı. Aradan geçen sürede tehditler ve hedef göstermeler son bulmadı.

İKİNCİ BÖLÜM

Bir yıl sonra...

Tasfiye işlemleri için öngörülen 1 yıllık süre 2007 yılının Nisan ayında sona erdi ve resmen kapatma işlemleri başlatıldı. Şirketin ortaklarından Angus William Reid, son evrakların verilmesi için Adana'da yaşayan muhasebeci Emin Mığı'yı çağırdı. Mığı, 18 Nisan'da şirketin kapatılma işlemleri için Malatya'ya geldi. Saatler sabah 7'yi gösterdiğinde Mığı, Zirve Yayınevi çalışanlarından Tilman Geske'nin evine varmıştı. Aynı saatlerde Zirve Yayınevi'nin de kapısı çalındı. Kapıyı çalan Emre Günaydın'dı. Saat henüz çok erkendi ve yayınevinde kimse yoktu. Kapı açılmayınca arkadaşlarıyla birlikte babasının spor salonuna gidip beklemeye başladı.

Tilman Geske sabah 7'de evine gelen muhasebeci Emin Mığı'yla bir süre sohbet etti. Daha sonra eşi Susanne Geske'yi de yanlarına alıp dışarı çıktılar. Tilman Geske, eşini yolda bir yere bırakıp Mığı'yla birlikte yayınevine girdi. Mığı, Geske'ye şirketin tasfiyesine ilişkin kararları imzalattı ve belgeleri vermek için Ticaret Sicil Memurluğu'na doğru yola çıktı. 18 Nisan günü yayınevi artık resmen kapatılıyordu.

Tilman Geske belgeleri imzaladıktan sonra yayınevine Necati Aydın ve Uğur Yüksel de geldi. Emin Mığı, Ticaret Sicili'ndeki kapatma işlemlerini yaparken Geske, Aydın ve Yüksel de son iş günü için bir aradaydılar. Sadece birkaç saat sonra kapı tekrar çalınıyordu. Bu kez gelen Emre Günaydın'dı.

Üniversiteye hazırlanan Günaydın, misyonerliğe merak saldığı bahanesiyle Necati Aydın'a ulaşmıştı. Aydın, Hıristiyanlığı merak ettiğini söyleyen Günaydın'la daha önce de beş-altı kez bir araya gelerek sohbet etmişti. Hatta bu sohbetlerin bazıları Zirve Yayınevi'nin ofisinde yapılmıştı. Bu nedenle arkadaşı Abuzer Yıldırım'la birlikte yayınevine gelen Günaydın yayınevine girerken hiç sıkıntı yaşanmadı. Bu arada aşağıda Günaydın'ın diğer arkadaşları Salih Gürler, Cuma Özdemir ve Hamit Çeker bekliyordu.

Emre Günaydın, her zaman yaptığı gibi yine Necati Aydın'ın yanına gitti ve onu Abuzer Yıldırım'la tanıştırdı. Üçlü arasında sohbet başlamıştı. Ancak Günaydın'ın amacı bu kez sohbet etmek değildi. Konuşma sürerken, cep telefonundan aşağıda bekleyen arkadaşı Salih Gürler'e "İçerisi müsait" yazan bir mesaj attı. Gürler telefonuna bu mesaj gelir gelmez, Hamit Çeker ve Cuma Özdemir'le birlikte yayınevinin kapısını çaldı. Emre Günaydın, "Bunlar bizim arkadaşlarımız" diyerek kapıyı çalanların da yayınevine girmelerini sağladı, onları konuşmaya katılmaları için davet etti.

Konuşma sürerken, Emre Günaydın lavaboya gitti. Kısa süre sonra banyoda bulunan havluyu eline alıp salona girdi. Necati'nin arkasına geçip elindeki bıçağı boğazına dayadı ve "Yat, yat, yat" diye bağırdı. Bu sırada Salih, Hamit, Cuma ve Abuzer de yanlarında getirdikleri kurusıkı tabanca ve bıçakları çıkararak bağırmamaları tehdidinde bulunuyordu.

Emre Günaydın, önce Uğur Yüksel'i yere yatırdı. Hamit Çeker, Yüksel'in başında beklerken, bu kez Tilman Geske'yi

yere yatırdı. Tilman'ın başına da Salih Gürler geçtikten sonra Necati Aydın'ı yere yatırdılar. Onun başında da Abuzer Yıldırım ve Cuma Özdemir bekledi. Ellerini ve ayaklarını iple bağladıktan sonra Emre Günaydın yanında getirdiği havluyla ağızlarını da bağladı.

Günaydın ve arkadaşları bir yandan küfürler edip, diğer yandan tehditlerde bulunuyordu. Elleri, ayakları ve ağızları bağlı halde yere yatırılan üç yayınevi çalışanı olacaklardan habersiz çırpınırken kapı çaldı. Gelen, yayınevinin kapatılması işlemleriyle uğraşan muhasebeci Emin Mığı'ydı. Mığı ve Geske yemek yemek için sözleşmişlerdi. Mığı, arkadaşını yemeğe götürmek için kapıyı çalarken Geske içeride elleri bağlanmış ve bıçaklanmış halde yatıyordu. Kapının açılmaması üzerine Mığı yemeğe tek başına gitti.

Mığı'nın kapıyı çaldığı sırada yayınevinin ortaklarından Angus William Reid de Geske'yi cep telefonundan arıyordu. Geske'den yanıt alamayınca bu kez Necati Aydın'ı aradı. Ancak Aydın da Geske gibi vücudu bıçak darbeleriyle yaralı, cevap verecek durumda değildi. Reid, Aydın'ın da telefonunu açmaması üzerine Uğur Yüksel'in cep telefonuna mesaj atarak Necati Aydın'ı sordu. Aydın ve Geske bıçaklanmıştı; Yüksel'se daha iyi durumdaydı. Yüksel, Emre Günaydın'ın zoruyla telefonuna gelen mesaja "Daha gelmedi, şu an müsait değilim" yanıtını yazdı.

Çok kısa bir süre sonra kapı yeniden çalındı. Kapıda bu kez yayınevine sıklıkla gelen arkadaşları Gökhan Talas vardı. Talas, kapı açılmayınca kendisinde bulunan anahtarla kapıyı açmaya çalıştı ancak kilidin arkasında anahtar bulunduğundan kapı açılmadı. Olan bitenden şüphelenen Talas, dışarıya çıkıp cep telefonundan Uğur Yüksel'i aramaya karar verdi. Yüksel, yine Emre Günaydın'ın zoruyla "Altın Kayısı Oteli'nde toplantıdayız, şarjım bitmek üzere, siz de oraya gelin" cevabını vererek telefonu kapadı.

Bu telefondan sonra üç misyoner Emre Günaydın, Salih Gürler, Abuzer Yıldırım, Hamit Çeker ve Cuma Özdemir tarafından önce iple boğulmaya çalışıldı, ardından defalarca bıçaklandı.

Uğur Yüksel'in telefonda söylediklerinden şüphelenen Gökhan Talas hemen Reid'i aradı. Talas, "Bildiğim kadarıyla otelde toplantı yok, Uğur'un sesi de kötü geliyordu" deyince polisi aramaya karar verdiler. Polis kısa sürede olay yerine geldi. Pencereden polislerin geldiğini gören Abuzer Yıldırım balkona çıkıp burada gördüğü reklam tabelasına asılarak alt katın balkonuna indi. Emre Günaydın da kaçmaya çalıştı ve Yıldırım'ın yaptığı gibi balkona yöneldi. Ancak alt kata inmeyi başaramayınca, yere düştü.

İhbar telefonu üzerine olay yerine gelen ilk polis ekibi, önce işhanının yan tarafında yerde yatan Emre Günaydın'ı buldu. Abuzer Yıldırım'sa alt kattaki şirketin balkonundaydı. Şirket çalışanları Yıldırım'ı bulmuşlar, hiçbir şeyden haberleri olmadığı için şok geçirdiğini sandıkları Yıldırım'ın ağzını kaşıkla açmaya çalışıyorlardı. Polisin geldiğini görünce polislere Yıldırım'ı işaret ettiler. Polisi karşısında göre Abuzer Yıldırım'ın ilk sözü "Bize 25 milyar vereceklerdi" oldu. Polis kelepçeleri takarken "Gerek yok" diye itiraz ediyordu.

Korkunç manzara...

Polis yayınevinin bulunduğu daireye girdiğinde manzara korkunçtu... Necati Aydın ve Tilman Geske'nin cansız bedenleri yerdeydi. Elleri ve ayakları arkadan bağlanmış, bedenleri onlarca bıçak darbesi almıştı. Uğur Yüksel'se hâlâ yaşıyordu. Kan gölüne dönen zeminde havlu ve bıçaklar vardı.

Olay yerine ilk gelen polis ekibi yayınevindeki korkunç manzarayla karşılaşırken, Ağbaba İşhanı'nın önünde da-

vetsiz bir konuk daha vardı. Malatya İl Jandarma Komutanı Mehmet Ülger, polislerle neredeyse aynı anda olay yerine varmıştı.

Uğur Yüksel, İnönü Üniversitesi Araştırma Hastanesi'ne; yayınevinden kaçmaya çalışırken aşağıya düşen Emre Günaydın, Turgut Özal Tıp Merkezi'ne kaldırıldı. Yüksel ameliyata sokulurken, Günaydın tedavi altına alınıyordu. Zirve Yayınevi önündeyse polisler, savcılar, gazeteciler ve kalabalık vardı.

Uğur Yüksel'in ameliyata alındığını duyan arkadaşları hemen hastaneye koşmuştu. Aralarında olay boyunca Necati Aydın'a ulaşmaya çalışan William Reid de vardı. Polis, Yüksel'in bulunduğu odaya girip cep telefonuyla fotoğrafını çekerek Reid'e, odada yatanın Uğur Yüksel olup olmadığını sordu. Reid, Yüksel'in fotoğrafına baktığı sırada saldırıya uğradı. Emre Günaydın'ın amcası, yeğeninin yattığı hastaneye değil Uğur Yüksel'in yattığı hastaneye gelmiş, polislerin yanındaki Reid'i görür görmez üzerine yürümüştü. Jandarma araya girerek Reid'i korumaya çalıştı. Misyonerlere yönelik saldırıların sonu gelmiyordu. Arkadaşlarından umutlu bir haber beklemek için hastaneye koşan misyonerler o anda dahi saldırıların hedefi olmuştu. Jandarma ortalığı yatıştırmaya çalışırken, Uğur Yüksel'in ölüm haberi gelecekti...

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Planlar daha büyüktü

Malatya'da konferanslar, paneller, basın açıklamaları ve tehditlerle başlayan anti-Hıristiyan kampanya vahşi bir cinayetle sonuçlanmıştı. Ancak cinayeti işleyen grubun planı çok daha büyüktü.

Emre Günaydın ve arkadaşları yayınevinin kapısını ilk kez çaldıklarında saat henüz 7'yi gösteriyordu. Yayınevinde kimse olmayınca ayrılıp bir saat sonra yeniden gelmişlerdi. Amaçları, sabah erken saatte yayınevine girmek ve tüm gün kapıyı kim çalarsa öldürmekti. Plan bununla da bitmiyordu. Cinayetlerden sonra yayınevini yakacaklar, ardından da başka bir kente, İzmit'e doğru yola çıkıp buradaki misyonerleri öldüreceklerdi.

Hamit Çeker, emniyette verdiği ifadesinde, asıl planlarını şöyle anlatıyordu:

> "Emre'ye göre Malatya'da faaliyet gösteren Zirve Yayıncılık misyonerlerin merkeziydi ve eylemin buraya yapıl-

ması gerekiyordu. Emre bizlere burada altı veya daha fazla kişi bulunabileceğini söyledi; kim olursa olsun, kaç kişi olurlarsa olsunlar içeridekileri veya biz içeri girdikten sonra gelecek olanları öldürmeyi planlıyordu. Hatta bunu tek başına yapabileceğini, bizim sadece içeri girip içerdekileri kontrol altına alana kadar yardımımıza ihtiyaç duyduğunu söyledi.

Emre sabah erkenden buraya girip, erken olması sebebiyle içeride az kişi olacağından içerideki kişi veya kişileri etkisiz hale getirip, daha sonra yayınevine gelecek diğer kişileri bağlayıp içeride misyonerlerin kimler olduğunu anlamak için araştırma yapıp, sonunda da içeridekileri ve içerideki her şeyi yakıp terk etmeyi planlıyordu."

Yayınevinde misyonerlerin kendilerine karşılık vereceğini düşünmüş, planı bu şekilde organize etmişlerdi. Cinayet planını bu denli üzerinde düşünerek hazırlayan grubun, yakalanmaları ihtimalini göz önünde bulundurmamalarıysa dikkat çekiciydi. Nitekim emniyette ve savcılıkta verecekleri ifadelerde de hiç yakalanmayacaklarını düşündüklerini ifade ediyorlardı:

"Olay sonrası kaçma veya saklanmayla ilgili olarak Emre'nin hiç endişesi yoktu. O, hep yakalanmayacağımızı, yakalansak bile tüm suçu üstleneceğini özellikle mafya ile ilgili olduğunu ancak adını hatırlamadığım öz dayısının bize çok faydası olacağını söylüyordu. Bizler onun bu açıklamasından ikna olduk."[1]

Hiç yakalanmayacaklarını düşünmeleri aslında boş bir inancın da ötesindeydi...

1 Hamit Çeker'in olayın ardından alınan emniyet ifadesi.

Emre Günaydın hastaneden çıkıyor

Uğur Yüksel'in cansız bedeni hastaneden çıkarken, Emre Günaydın da 4 gün sonra tedavi gördüğü hastanede uyandı. Hastaneden çıkmasıysa haftalar sürdü. İlk ifadesi polisler tarafından iki psikolog eşliğinde alındı, ifadeleri ve hastanede geçirdiği günler kameraya çekildi. 52 kaset doldurulduysa ancak kayıtların ilk 10 günlük kısmı sonradan imha edildi. İmha edilen görüntülerde hem ilk ifadesi vardı hem de Emre'yi kimlerin ziyaret ettiği bilgisi. Doldurulan 52 kasetten 42'si de yine Terörle Mücadele Şubesi tarafından yasal süre içinde savcılığa ulaştırılmadığı için kabul edilmedi. Günaydın, koma halinden çıkıp emniyete getirildiğinde tarihler 18 Mayıs'ı gösteriyordu.

Günaydın ilk ifadesinde misyonerlere bir devlet görevlisi ve kendisine devlet desteği sağlanacağını söylediğini iddia ettiği eski bir iş arkadaşının anlatımlarıyla ilgi duyduğunu anlattı:

> "Bir kere babamın spor salonunda kim olduğunu ismen hatırlayamadığım fakat araştırmacı olarak bildiğim bir abi ile normal bir konuda sohbet ederken, misyonerlik konusunda da konuştuğumuzu, o şahsın da benim gibi misyonerlik konusunda benzer düşündüğünü yani misyonerlerin ülkemiz için zararlı olduğunu hatta onun beyanı ile Malatya ilinde 49-50 kadar kilise olduğunu, buna bağlı olarak bunların parasal olarak güçlü olduklarını, doğal olarak bir yerden kuvvet aldıklarını konuştuk. Bunun dışında hatırladığım kadarıyla Malatya ile ilgili bir şey konuşmadık. İkinci olarak Misyonerlik konusunu Malatya Birlik Gazetesi'nde tanıştığım ve orada birkaç gün çalışan ismini Bülent Varol olarak bildiğim şahıs ile konuşmuştuk."

2007 yılından beri yargılanan Emre Günaydın'ın, tüm yargılama safhaları boyunca verdiği belki de en doğru ve tek

bilgi bu ifadeydi. Günaydın, üzerindeki sır perdesi tam 5 yıl sonra 2012 yılında aralanacak olan cinayetin ipuçlarını henüz ilk ifadesinde vermişti. Bu ifadesinde bahsettiği kişiler, cinayeti asıl azmettiricilere doğru yönlendiriyordu.

Emre Günaydın olay sırasında 19 yaşında üniversiteye hazırlanan bir gençti. Ağabeyi, kendisinden on yaş küçük kardeşi, ev hanımı annesi ve memur babasıyla yaşıyordu. Liseyi iki farklı okulda okuduktan sonra üniversiteye hazırlanmak için üç yıl dershaneye gitti. Son seneyse İhlas Öğrenci Yurdu'na kaydoldu. Babası Mustafa Günaydın hem Malatya İnönü Üniversitesi'nde memur hem de bir spor salonu sahibiydi.

Günaydın, babasının spor salonuna sürekli gidip geliyordu. İlk ifadesinde bahsettiği ancak ismini hatırlamadığını söylediği araştırmacı Ruhi Abat'la da bu salonda tanışmıştı. Tanışmaları da tıpkı cinayete giden süreçteki her hamlede olduğu gibi tesadüf değildi.

İnönü Üniversitesi İlahiyat Fakültesi öğretim görevlisi Ruhi Abat, 2007 yılının başlarında Mustafa Günaydın'ın spor salonuna gidip gelerek, Emre'yle bağlantı kurmuştu. Emre'yle sohbet eden Abat'ın konuşmalarında misyonerlikten bahsetmesi ve Malatya'da 49 ev kilisesinin bulunduğunu söylemesi de planın bir parçasıydı.

Arkadaşları Emre'yi kavgacı, uyumsuz birisi olarak anlatmışlardı. Karıştığı kavgalar nedeniyle yurttan kovulmuş, hatta yurt müdürü arkadaşlarına kendisiyle görüşme yasağı getirmişti. Siyasete ilgisi vardı; bir süre Ülkü Ocakları'na gidip gelen Günaydın'ı son aylarda Ermeni olaylarını tartıştığı arkadaşları "Türkçü" diye tanımlamıştı. Bu tanımlamalar, cinayetten sonra ifade veren dershane ve mahalle arkadaşlarına aitti. Çevresinde bu haliyle tanınan Emre, böylesi bir cinayet için aranan gençti. Hem kişiliği hem de çevresi son 2 yılda gerçekleşen misyoner cinayetlerindeki tetikçilerle tıpatıp benziyordu.

Baba Mustafa Günaydın

Emre, ilk ifadesini verdikten 12 gün sonra 1 Haziran 2007 tarihinde babası Mustafa Günaydın ifade verdi. Baba Günaydın, "Müşterilerimin çoğunluğu üniversite hocalarından ve çalışanlarından oluşmaktadır. Bunların herhangi bir şekilde misyonerlik ve Hıristiyanlık konusunda konuştuklarına şahit olmadım. Bana sormuş olduğunuz araştırmacı olarak tanıdığım herhangi bir kimse yoktur" diyordu.

Baba Günaydın, ilişkiler ortaya çıktıktan bir süre sonra, 2009 yılındaysa Ruhi Abat'ı tanıdığını söyleyecekti. Günaydın, ikinci ifadesinde "Ruhi Abat, 2003 yılında 1,5 ay kadar kendisi geldi, daha sonra iki çocuğunu getirdi. Çocuklarını kaydettirdikten sonra kendisi hiç gelmedi" diye ifade verdi.

Oysa Ruhi Abat, Mustafa Günaydın'ın spor salonuna çok sık gidiyor ve her seferinde Emre Günaydın'la misyonerlik üzerine sohbetler yapıyordu. Bu sohbetlerin ve sık ziyaretlerin baba Günaydın'ın gözünden kaçması mümkün değildi. Dahası, Abat cinayetten 2 ay önce yani 2007 yılının Şubat ayında Mustafa Günaydın'ı üç kez aramıştı. Son aramanın ardından telefonları aynı yerden sinyal vermiş, yani cinayetten önce ikili yüz yüze gelmişti.

Varol Bülent Aral

Emre Günaydın, ifadesinde bahsettiği Varol Bülent Aral'la 2006 yılının yaz ayında *Malatya Birlik Gazetesi*'nde çalışırken tanıştı. Aral'ın Emre'yle irtibat kurması da tesadüf değildi. Emre başka bir işyerinde çalışsaydı da Aral onu bulacaktı.

Aral, bu gazeteye reklam işi için girmiş, Emre'yle tanıştıktan 2 gün sonra da işten ayrılmıştı. İşi bırakmasına karşın, Emre'yle görüşmeyi sürdürdü. Dışarıda yapılan görüşmeleri

ev sohbetleri izledi. Emre, misyonerlerle ilgili konuşmalarının nasıl başladığını ifadesinde şöyle anlatıyordu:

"Bülent Varol'un evine gittik. Bana örgütler, Hizbullah ve PKK'dan bahsetti. Hatta bana PKK'nın Avrupa Konsey raporunu gösterdi. Bu raporda İbrahim Tatlıses'in PKK'ya bir buçuk milyon dolar yardım yaptığı, bazı ülkücü mafyalar tarafından tehdit edildiğini, örgütün izniyle bu tehditlerden korunmak için Türklüğü ve Türkiye'yi övücü konuşmalar yaptığı yazıyordu. O gün bana çok şey anlattı. Devlet yönetimi, siyasi partiler, cemaatler ve misyonerlik hakkında konuştuk. Misyoner faaliyetlerinden bahsederken ben ona 'Abi bunlara bir şey yapmamız lazım' deyince, 'Yap o zaman' dedi. 'Nasıl yapacağım, ne yapacağım?' deyince, bana 'Sana devlet desteği sağlarız sen canını sıkma' dedi. Bülent Varol çok bilgili bir insandı. Ona hem güven verdim hem de güvendim. Bülent Varol'un evindeyken yanımızda başka kimse yoktu. (...)

Sonra onu İnönü Caddesi üzerinde gördüm. Oturup çay içtik. Onu gördüğüm süre içinde hep aynı elbiseyi giyiyordu. Yine aynı zamanlarda birlikte çiğ köfte salonuna gittik, yanında bir arkadaşı daha vardı ama ismini bilmiyorum. Bir süre sohbet ettik sonra ayrıldık. (...)

Sana devlet desteği sağlarım anlamında konuşmalar yaptı. Ben bu konuşmalardan kendisinin MİT adına çalıştığı şeklinde kanaat edindim ancak kendisi herhangi bir kuruluş adına çalışıyorum demedi, ben de kendisine sormadım. Bu benim kendi zannım, hatta bu işler sonunda başım sıkıntıya girerse yardımcı olur diye düşündüm. Bu olaydan sonra bir daha evine gitmedim. Ancak şahıs işten çıkarılmasına rağmen birçok kez Niyazi Mısri'nın üst tarafındaki bir çay ocağında kendisi ile karşılaştım. Karşılaşmalarım daha çok dershaneye gittiğim sıralarda kendisinin beni ça-

> ğırması ile olurdu. Bu sohbetlerimizde daha çok o gün ile daha çok Türkiye'yi ilgilendiren sorunlar üzerinde konuşuyorduk. Bazen beni mi takip ediyor diye şüphelendiğim oluyordu ama kendisine çok güveniyordum."[2]

Varol Bülent Aral, özensiz giyimi ve tutarsız konuşmalarıyla aslında çok da dikkat çekmeyen bir isimdi. Babası ve üvey annesiyle birlikte yaşadığı evden, üvey annesiyle anlaşamadığı için ayrılmıştı. Öz ablası onun için "Nerede kaldığını bilmeyiz, ara sıra uğrar ama durmaz" diyordu. Sabit bir adresi hiç olmamıştı. Emre Günaydın'ı götürdüğü ev de kendi evi değil, Zirve Yayınevi'nin çalışanı Levent Ercan Gelegen'in eviydi.

Ruhi Abat, üniversitede öğretim üyesi; Varol Bülent Aral evsiz biri; Levent Ercan Gelegen'se Hıristiyan bir yayınevinin çalışanıydı. Emre Günaydın'ın hayatına birden bire giren bu üçlünün tek ortak noktası vardı: Malatya İl Jandarma Komutanı Mehmet Ülger.

2 Emre Günaydın'ın 18.05.2007 tarihinde Malatya Terörle Mücadele Şube Müdürlüğü'nde verdiği ifade.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Bir yıl önce...

Mehmet Ülger, 2006 yılının Ocak ayında Malatya'ya atanmıştı. Daha önce de bahsettiğimiz gibi, Veysel Şahin'in ifadesine göre, kente gelir gelmez önce yayınevlerinin İncil satışını tekeline almak istemiş, ardından işi misyonerleri tehdit ettirmeye kadar götürmüştü. Mehmet Ülger, bir yandan Malatya'da her ay MİT, emniyet ve jandarma yetkililerinin katılımıyla düzenlenen İl Asayiş Toplantıları'nda misyonerlerle ilgili bilgiler veriyor, diğer yandan da aynı konuda brifingler ve bilgi notları aracılığıyla üstlerini bilgilendiriyordu. Peki Ülger bu bilgileri nereden alıyordu?

Jandarma, misyonerlerin takibi için Malatya'nın adeta her yerinde haber elemanı görevlendirmişti. Misyonerlerin evlerine, iş yerlerine kadar giren ajanlar, etkinliklerini uzaktan takip edip not alan gözetleyiciler ve bir de misyonerlerin her başvurusundan jandarmayı haberdar etmekle görevli okul müdürleri ve muhtarlar...

Mehmet Ülger, cinayetten tam bir yıl önce, 2006 yılının

Nisan ayında düzenlenen İl Asayiş Toplantısı'nda MİT ve emniyet mensuplarına şu bilgileri veriyordu:

> "Önümüzdeki dönemde taraftarlarına yönelik olarak Alfa adı altında kurs düzenleyecekleri, ayrıca Paskalya Bayramı münasebetiyle 16 Nisan Pazar günü ilimiz Altın Kayısı Oteli'nde bir toplantı yapmayı planladıkları yolunda bilgiler alınmıştır. Ayrıca ilimiz misyonerlik faaliyetlerini yürüten Martin De Lange isimli şahsın diğer yabancı uyruklu şahıslar ile birlikte kendi evinde bir araya gelerek, 2006 yılındaki faaliyetlerine ilişkin bir değerlendirme toplantısı yaptığı tespit edilmiştir."[1]

Ülger, Kayra Yayınevi'nin ve misyonerlerin yapacakları planları, hatta De Lange'nin evinde olup bitenleri bile biliyordu. Misyonerlerin arasına sızdırdıkları çok sayıda ajan, olup biteni jandarmaya haber veriyordu. O haber elemanlarından biri de Varol Bülent Aral'ın Emre'yi götürdüğü evin sahibi Levent Ercan Gelegen'di.

Levent Ercan Gelegen, ilk olarak 2002 yılında İlker Çınar'la Tarsus'ta tanıştı. İşsiz olduğunu söyleyince, Çınar, Tarsus Kilisesi liderinden Gelegen'e yardımcı olmalarını istedi. Kilise, Kayra Yayınevi'nin sahibi Martin De Lange'yle irtibata geçerek, bu sırada Mersin'de faaliyet gösteren yayınevinde Gelegen'e iş buldu. Gelegen, aynı zamanda jandarma görevlisi Abdullah Atılgan'ın da haber elemanıydı; Kayra Yayınevi'yle ilgili istihbaratları, Atılgan'a iletiyordu. Nitekim Atılgan da aralarındaki bu ilişkiyi cinayet davasında doğrulamıştı.[2]

De Lange, 2003 yılında yayınevini Malatya'ya taşımaya karar verdi. Gelegen de onunla birlikte bu kente gitti. Bunun üzerine Abdullah Atılgan, Gelegen'le Malatya İl Jandarma

---

1 Malatya Cumhuriyet Savcısı İsmail Aksoy'un hazırladığı Zirve cinayetine ilişkin 2. İddianame, s. 2/97.

2 *A.g.y.*, s. 4/52-53.

Komutanlığı arasında irtibat sağladı. Gelegen, Malatya'ya geldiği ilk andan itibaren yayınevinde olan biteni Malatya İl Jandarma Komutanlığı'na bildirmeye başladı. Ancak Malatya'ya geldikten bir süre sonra De Lange'yle anlaşmazlığa düştü. İşi bırakıp başka bir yerde çalışmaya başladı. Yerine Hüseyin Yelki yerleştirildi. Bundan böyle yayınevinde olup bitenleri bildirme görevi Hüseyin Yelki'nindi.

İl Jandarma Komutanlığı, haber elemanları aracılığıyla misyonerlerin yapacağı faaliyetleri tek tek öğrenmiş ve onları başka haber elemanlarına da izletmişti. Misyonerlerin Nevşehir'de yaptıkları çocuk kampı, burayı dışarıdan izleyen bir kişi tarafından saati saatine not edilmiş, okunan şiirler ve müzik dinletileri sırasında çalınan enstrümanlara kadar her şey tek tek sıralanmıştı.[3]

Haber elemanlarının tuttukları bu notlar Malatya İl Jandarma Komutanlığı İstihbarat Şubesi'nde koruma altına alınmıştı. İstihbarat Şube, misyonerlerin hemen hemen tüm etkinliklerini yaptırdığı Altın Kayısı Oteli'nde de bir haber elemanı bulmuştu.

Mehmet Ülger, bu kamplarda olup biteni aylık Asayiş Toplantıları'nda aktarıyordu. Toplantılarda verilen bilgiler, misyonerlerin adım adım nasıl da izlendiğini ortaya koyuyordu:

> "1 Eylül 2006: Kayra Dağıtım Şirketi'nin adı, Ronald Grand Logan ve Necati Aydın tarafından Zirve Yayıncılık Malatya İrtibat Bürosu olarak değiştirildi, kuryelik ve dağıtım görevi yapan Hüseyin Yelki isimli şahsın işine devam edeceği, kendisi ile birlikte Necati Aydın isimli şahsın eşi Şemse Aydın'ın da göreve başlayacağı... öğrenildi.
>
> 4 Ekim 2006: Martin De Lange'nin ülkemizdeki misyonunu tamamlayarak 25 Eylül'de ailesi ile birlikte İstanbul'a

3 Zirve davası 1. İddianame Ek Klasörler.

gittiği, buradan da 28 Eylül günü Güney Afrika Cumhuriyeti'ne gitmek üzere ülkemizden çıkış yaptığı, yerine Ronald Logan isimli şahsın ilimizde faaliyetlere devam edeceği (...) öğrenildi.

1 Kasım 2006: Ronald Logan'ın Doğu Karadeniz illerini kapsayan bir geziye çıktığı, daha sonra çeşitli toplantılara iştirak etmek üzere Galler Ülkesine gittiği, son süreçte Protestan Malatya Ev Topluluğu'nun Ankara İlinde faaliyet gösteren Kurtuluş Kilisesi'ne bağlandığı, Kurtuluş Kilisesi'ne bağlı çalışmakta olan Gökhan Talas isimli şahsın ailesi ile birlikte ilimize yerleştiği ve Zirve Yayıncılık adına ilimizde faaliyet gösteren Necati Aydın ile birlikte hareket ettiği, ayrıca Güney Afrika uyruklu Stephan Smithdorff ve AD uyruklu Rain isimli şahısların aileleri ile birlikte ilimize yerleştikleri öğrenilmiştir."[4]

İş öyle bir noktaya gelmişti ki, İl Jandarma Komutanlığı, her muhtar, okul müdürü hatta vatandaştan misyonerleri takip adına birer gönüllü ihbarcı yaratmıştı. Bu olaylar, misyonerlerin attığı en küçük adımda dahi kendini gösteriyordu.

Bunun en önemli örneği, Zirve Yayınevi'nin 2006 yazında Milli Eğitim Bakanlığı'nın başlattığı "Eğitime Yüzde 100 Destek Kampanyası"na destek vermek için harekete geçmesiyle görüldü. Yayınevi önce Polatdere köyünde bulunan ilköğretim okulunun tadilatı için İlçe Milli Eğitim Müdürlüğü'ne başvurdu. Talepleri, hiçbir gerekçe gösterilmeden reddedildi. Misyonerler, bunun üzerine ilçe ve köyleri sokak sokak gezip durumu kötü okulları tespit etti ve dış cephelerini boyatmak istedi. 7 Haziran 2006'da Doğanşehir Polatdere'deki bir okulun dış cephesi boyatıldı. Mehmet Ülger, bu durumdan hemen haberdar edildi. Olay yerine gidip durumu araştıran Ülger, 16 Haziran'da bağlı bulunduğu Kayse-

4 Malatya Cumhuriyet Savcısı İsmail Aksoy'un hazırladığı Zirve cinayetine ilişkin 2. İddianame, s. 3/1-2-3.

ri Bölge Jandarma Komutanlığı'na bir faks gönderdi. Faksta, Zirve Yayınevi çalışanlarının okul boyama projelerine karşı jandarmanın aldığı önlemler ve çalışanların takibine ilişkin bilgiler vardı.

Ülger, çevre ilçe ve köylerin okul müdürlerini ve muhtarlarını okul çalışmasına karşı uyardı ve gelen misyonerleri tespit ettikleri anda İl Jandarma Komutanlığı'na ihbar etmelerini söyledi. Bir süre sonra Polatdere'ye yeniden giden misyonerler, burada köy muhtarı tarafından oyalandı. Muhtar, misyonerleri bir yandan lafa tutarken, diğer yandan İl Jandarma Komutanlığı'nı arayarak misyonerlerin köylerinde olduğunu ihbar etti. Okul önünde velileri beklediklerini zanneden Hıristiyanlar bir süre sonra karşılarında Mehmet Ülger ve jandarma erlerini buldular.

Ülger, misyonerlere böyle bir çalışmayı uygun bulmadığını ifade etmesinin ardından erler aracılığıyla misyonerlerin kimliklerini tek tek toplatıp bilgilerini not etti. İl Jandarma Komutanlığı'na geldikten sonra isimlerini Jandarma Genel Komutanlığı'na bildirdi.[5]

Mehmet Ülger'in yaptığı her çalışmayı Kayseri Bölge Komutanlığı'yla Jandarma Genel Komutanlığı'na göndermesi, çalışmaların lokal olmadığını gösteriyordu. Bu bilgi alışverişi, misyoner karşıtı çalışmanın boyutlarının ülke geneline yayıldığının bir deliliydi. Malatya'da tüm bunlar olurken, aynı tarihlerde Tarsus'ta yaşayan İlker Çınar isimli jandarma uzman çavuşa Malatya'ya gitmesi yönünde bir mektup gönderiliyordu.

İlker Çınar

İlker Çınar, İstanbul'da askerliğini yaptıktan sonra Kara Kuvvetleri Komutanlığı'nda istihbaratçı olarak çalışma-

5 *A.g.y.*, s. 2/97 ve Mehmet Ülger'in mahkeme ifadesi.

ya başladı. Kendi anlatımına göre, Genelkurmay Başkanlığı bünyesinde Türkiye Ulusal Stratejiler ve Harekat Dairesi'ne (TUSHAD) bağlı bir misyonerlik departmanı oluşturulacağını öğrendi, bu kapsamda çalışmak için yaptığı başvuru kabul edildi. Bu birime girdikten sonra Levent Ersöz'ün[6] talimatıyla Mersin'e gönderildi. Burada kendisini manevi problemleri olan, ruhsal arayışlar içerisinde bulunan bir kişi olarak tanıtarak misyonerlerin arasına girdi. Bundan sonrası ancak sofistike senaryolu filmlerde rastlanacak bir macera tadındaydı. Uzman çavuş Çınar, misyoner olup İncil dağıtmaya başladı, pek çok ile seyahat edip insanları Hıristiyanlığa davet etti.

Bu faaliyetleri sürdürürken, bir yandan da ayinlere katılanları Jandarma İstihbarat Birimleri'ne bildiriyordu. 2000 yılında Selçuk-Efes'teki İncil Akademisi'nde kurs alıp, pastörlük seviyesine yükseldi. Mersin Tarsus Uluslararası Protestan Kilisesi'ni kurdu ve başpapaz oldu. Çınar tüm bu faaliyetleri TUSHAD'ın talimatıyla yaparken aynı zamanda düzenli bir şekilde maaşını alıyor, sigorta primleri yatırılıyordu. 10 Ocak 2005'de üstlerinden aldığı talimatla kurduğu kiliseyi tasfiye etti. Kendisine misyonerlerin arasına sızma ve "Hıristiyan olma" talimatı veren birim bu defa Müslüman olmasını istiyordu. Nitekim hafızası kuvvetli olanlar hatırlayacaktır, 2005'te bir ilahiyat profesörüyle televizyonlarda Hıristiyanların hain emellerini gördükten sonra nasıl tekrar Müslüman olduğunu anlatan isim de İlker Çınar'dı!

Aslında bütün olan bitenin, senaryo olduğu günümüzde Malatya katliamı davasında verilen ifadelerle ortaya çıkmış durumda. Buradan bakınca, o günlerde başka hangi senaryoları farkında olmadan izlediğimizi sormadan edemiyor insan. Tabii sorulması icap eden diğer bir soru da, nasıl

6 Jandarma İstihbarat Dairesi eski başkanı Levent Ersöz 1 Temmuz 2008'de Ergenekon soruşturması kapsamında tutuklandı.

bir şebekenin bir uzman çavuşa ulusal kanalların kapılarını bu kadar kolay şekilde açabildiğidir. Belki de bütün bunlar, Türkiye'nin geçmişini gerçek bir derinlik içinde anlamamız için cevaplarını bulmamız gereken temel sorular.

İlker Çınar, bu çalışmaları sürdürürken, 2006 yılının Temmuz ayında yeni bir talimat aldı. Kurye aracılığıyla kendisine gelen talimatta, Mehmet Ülger'le birlikte Malatya'ya dönük bir çalışma yapması isteniyordu.

Çınar, bu talimatın o zamanlar emekli olan Hurşit Tolon tarafından verildiğini düşünüyordu. Talimattan bir hafta sonra jandarma görevlilerinden Abdullah Atılgan, İlker Çınar'ın yanına gelerek kendisini İnönü Üniversitesi'nden Ruhi Abat'ın ziyaret edeceğini söyledi. Atılgan'ın dediği gibi Ruhi Abat, bir hafta sonra Tarsus'a geldi. Abdullah Atılgan ve İlker Çınar'la Mehmetçik Parkı'nda buluştular. Abat, çeşitli üniversitelerde misyonerlikle ilgili verdiği konferanslardan bahsetti, Mehmet Ülger'in selamını söyleyip, telefon numarasını bıraktı.

Ruhi Abat, 2006 yılının Kasım ayında yeniden Tarsus'a gittiğinde bu kez yanında Malatya Jandarma İstihbarat Şubesi'nden Başçavuş Murat Göktürk de vardı. İkinci buluşma da Mehmetçik Parkı'nda yapılmıştı. Ruhi Abat, burada aralarında De Lange, Necati Aydın, Tilman Geske, Uğur Yüksel ve Angus Reid'in de resimlerinin bulunduğu çok sayıda resim göstererek, İlker Çınar'a bu isimleri tanıyıp tanımadığını sordu. Daha sonra da Mehmet Ülger'in bir brifing vereceğini ve Malatya'da misyonerlere yönelik kapsamlı bir çalışma yapacaklarını söyledi, Çınar'ı Malatya'ya davet etti.

İlker Çınar, bunun üzerine 16 Aralık 2006'da Malatya'ya gitti. Jandarma tarafından götürüldüğü GAP Royal Oteli'nde kayıt yaptırmadan kaldı. Ruhi Abat, Murat Göktürk ve Binbaşı Hadar Yeşil'le görüştü.[7]

7 İlker Çınar'ın Malatya Savcılığı'na verdiği ifadeden derlendi.

Bu arada, görüldüğü gibi sadece televizyonların kapısı açılmıyor, üniversite öğretim üyeleri dahi Çınar'ın ayağına kadar gidiyorlardı. Malatya Zirve Yayınevi cinayeti davasına giren çok sayıda belgeden Ruhi Abat'ın Jandarma İstihbaratı'ndan haber elemanı olarak ücret aldığı anlaşılıyor. Yine bütün bu geliş gidişler ve diğer masrafların jandarmanın örtülü ödeneğinden karşılandığı anlaşılıyor. Ayrıca İlker Çınar'a yapılan ödemelerin 100 binlerce liraya ulaştığı görülüyor. Anti-misyoner kampanyanın bütün Türkiye sathında yürütüldüğü göz önüne alınacak olursa eğer, bu uğurda harcanan paraların muazzam yekûnlara ulaştığını tahmin etmek bir kehanet olmasa gerek. Bu çerçevede bakıldığında Ergenekon ve bağlantılı davaların en önemli eksikliklerinden bir tanesi de, para trafiğinin hiçbir şekilde mercek altına alınmamış olmasıdır.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Malatya'da hareketlilik

Malatya'da 2006 yılının sonlarında misyonerlere yönelik gözle görülür bir hareketlilik hissediliyordu.

Ruhi Abat, Emre Günaydın'la misyonerler konusunda konuşuyordu. Abat'la hiç alakasının olmadığı düşünülen Varol Bülent Aral da Günaydın'ı takip ediyordu. Aral'ın Günaydın'ı götürdüğü ev jandarma tarafından haber elemanlığı yapması için misyonerlerin arasına yerleştirilen Levent Ercan Gelegen'in eviydi. Gelegen'in yerine işe alınan Hüseyin Yelki de Emre Günaydın'la "Hacı" ismiyle tanıştırılmıştı ve Malatya İl Jandarma Komutanlığı'na misyonerlerin içinden bilgi veriyordu. Tüm bu isimlerin ortak noktası İl Jandarma Komutanı Mehmet Ülger'di.

Mehmet Ülger'in en yakınında yardımcıları Mehmet Çolak, Haydar Yeşil ve Murat Göktürk vardı. Mahkemedeki ifadelerine bakılırsa, yukarıdan gelen bir talimat üzerine misyonerlere yönelik bir korkutma eylemi hazırlığı içindeydiler. Ancak sonuç hiç de söyledikleri gibi olmamıştı...

Hıristiyanlarla ilk temas

Emre Günaydın, Hıristiyanlarla ilk teması 2006 yılının Aralık ayında kurdu, katliamdan beş ay kadar önce... İl Jandarma Komutanlığı, haber elemanları aracılığıyla misyonerlerin 24 Aralık 2006'da Altın Kayısı Oteli'nde Noel kutlaması yapacağını öğrendi. Günaydın da izlemesi için bu kutlamaya gönderildi. Ancak yalnız değildi. Malatya İl Jandarma Komutanlığı, hem oteldeki Noel kutlamasını takip için hem de Günaydın'ın oteldeki kutlamaları izlediğinden emin olmak için bir haber elemanı görevlendirmişti.[1]

Haber elemanı, etkinliği izledikten bir gün sonra Malatya İl Jandarma Komutanlığı İstihbarat Şube'ye gitti. Gördüklerini Binbaşı Haydar Yeşil'e anlattı. Bunun karşılığında M.C. isimli haber elemanına, İstihbarat Şube'de görevli Murat Göktürk tarafından 250 TL ödeme yapıldı. Haydar Yeşil, bu ödemeyi Kasa Ödeme Defteri'nin 153. sayfasına 6244675 ASAF (Aşırı Sağ Faaliyetler) koduyla kaydetti ve şu açıklamayı not düştü: "44000940 Nolu HK-BF ile bildirilen Malatya ilinde faaliyet gösteren Misyoner grupların 24.12.2006 günü sözde doğuş bayramı etkinlikleri kapsamında Altın Kayısı Oteli'ndeki toplantının takibi için ödenmiştir." Ödeme fişi Mehmet Ülger tarafından onaylandı.[2]

İlker Çınar'ın iddiasına göre, Ruhi Abat, Mehmet Ülger'e Emre Günaydın'ın bu etkinliğe katılmasıyla ilgili şunları söyleyecekti:

> "Emre eylemi yapmak için psiklojik olarak hazırlandı hatta Noel kutlamasına katılarak, misyonerlerin arasına karıştı

1 Malatya Cumhuriyet Savcısı İsmail Aksoy'un hazırladığı Zirve cinayetine ilişkin 2. İddianame, s. 4/78.

2 *A.g.y.*, s. 5/70.

ve eylemi gerçekleştirecek kapasiteye geldi. Eylem için hazır ve ona gerekli talimatlar verildi..."[3]

Bu sırada misyonerleri adım adım takip devam ediyordu elbette. Ülger, 4 Aralık 2006'daki İl Asayiş Toplantısı'nda misyonerlerin takibine ilişkin şu bilgileri veriyordu:

"Misyoner grup içinde faaliyet göstermek amacıyla ABD uyruklu Rya Daniel isimli şahsın ailesi ile birlikte ilimize gelerek Turgut Özal Mahallesi Fahri Kayahan Bulvarı Oğuzhan Apartmanı adrese yerleştikleri, Alman Tilman Ekkehard Geske isimli şahsın ülkemizdeki ikamet tezkeresinin dolmasından dolayı belirli dönemlerde yurt dışına çıkıp tekrar ülkemize geri döndüğü tespit edilmiştir."[4]

Haber elemanlarına yapılan ödemelerse şöyleydi:

"– 11 Aralık: Misyonerlerin 10 Aralık'ta Doğanşehir Çığlık Köyü'nde yaptıkları toplantının takibi, içeriğinin öğrenilmesi, toplantıda verilen materyallerin temin edilmesi nedeniyle 6244675 numaralı haber elemanına ödeme.

– 21 Aralık: Türkiye'de faaliyet gösteren misyonerler için İstanbul'da bulunan Kitabı Mukaddes Şirketi tarafından hazırlatılan Mesih inananlarının Türkiye'deki hakları konulu raporun temini karşılığında 6244675 numaralı haber elemanına 150 TL ödeme.

– 21 Aralık: Aynı raporun temini için 9024989 nolu haber elemanına 185 TL ödeme."[5]

Cinayetin ardından bakıldığında beş öfkeli, milliyetçi genç misyonerlere yönelik bir saldırı gerçekleştirmiş gibi görünüyordu. Ancak dava süreci ilerlerken Malatya Jan-

3 A.g.y., s. 4/65.
4 A.g.y.,s. 2/94-3/2.
5 A.g.y.,s. 6/80.

darması'nın perde arkasındaki rolü belirginleşmeye başladı. Kamera biraz daha yaklaştığındaysa neredeyse bütün kentin cinayete hazırlandığı görülmekte: Bir avuç Hıristiyanın yaşadığı Malatya'da ardı arkası kesilmeden Hıristiyanların yarattığı tehdidi anlatan konferanslar, paneller ve basın açıklamaları yapılıyor. Yerel basında ve yerel televizyonlarda bitmek bilmeyen bir öfke Hıristiyanları hedef alıyor. Konumuz bakımından bu öfkenin nasıl örgütlendiği, hangi ilişkiler ağının kullanıldığı önemliyse de, aslında toplumun bu kadar kolay öfkelenmesi, belli grupların bu kadar kolay şeytanlaştırılabilmesi kendi başına ciddi bir şekilde kafa yormayı hak ediyor. Ancak kitabımızın konusu bütün bu olan bitenin arkasındaki şebeke. Kaldığımız yerden devam edelim ve katliama adım adım giden yolu gözden geçirelim.

Katliamdan 3 ay önce: Ocak 2007

7 Ocak 2007: Malatya İl Jandarma Komutanlığı'nda İstihbarat Şube'de görevli Murat Göktürk ve Adem Gedik, Ankara'ya doğru yola çıktı. 8 Ocak'ta Jandarma Okullar Komutanlığı'nda düzenlenen Özel ASAF Kursu'na katılan Göktürk, burada misyoner takibi ve dinlemelerin nasıl yapıldığına ilişkin bilgi verdi.

11 Ocak 2007: Mehmet Ülger, Malatya İl Jandarma Komutanlığı'nın bağlı bulunduğu Kayseri Bölge Jandarma Komutanlığı'nda Şubat ayında misyonerlere ilişkin bir brifing verecekti. Bu brifinge hazırlık için ilk toplantı "1. Çalıştay" adıyla Malatya Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan İl Jandarma Komutanlığı'nın eski binasında yapıldı. İlker Çınar'ı toplantı salonunun girişinde karşılayan Ülger daha sonra "Komutanım" diye hitap ettiği kişiyle telefonla görüşerek, Çınar'ın geldiği bilgisini verdi. Çınar'a göre bu kişi dönemin

2. Ordu Komutanı Hasan Iğsız'dan başkası değildi. Salonda Ruhi Abat ve Haydar Yeşil de bulunuyordu.[6]

Mehmet Ülger toplantıda misyonerlik faaliyetleriyle ilgili bir çalıştay oluşturulduğunu ve misyonerlik faaliyetleri üzerine bir laboratuvar çalışması yapılacağını söyledi. Çınar'a da bu çalışmada görev verilecekti. Karşılığındaysa "her türlü maddi destek."

Toplantıda, Çınar'a yeni bir telefon ve sadece onlarla bağlantı kurması için bir hat verildi. Yine herkese kod isim dağıtıldı. Bundan böyle Haydar Yeşil, "Halil"; Mehmet Ülger, "Ercüment", "Cenk" ya da "Ağa"; İlker Çınar'sa "Hamit" kod isimlerini kullanacaktı. Ayrıca görev dağılımı da yapıldı. Buna göre: İlker Çınar, toplumsal infial yaratmak için provokasyon amaçlı hazırlanacak raporlara katkıda bulunacak; Ruhi Abat, akademik sonlandırma yapacak ve çalışmaları düzenli hale getirecek; Haydar Yeşil, koordinasyonu sağlayacaktı. Toplantıda bulunmayan Murat Göktürk'eyse bilgi toplama ve bağlantı kurma görevi veriliyordu.

Ruhi Abat, toplantı sırasında, çantasından Emre Günaydın'ın fotoğraflarını çıkarıp, Çınar'a gösterdi ve Hıristiyanlar arasında adının geçip geçmediğini sordu. Çınar, Günaydın'ın adını duymadığını söylüyordu. Toplantı sonunda Zirve Yayıncılık faaliyetlerinin daha yakından izlenilmesi kararlaştırıldı ve bunun için "Yaşam 01" isimli bir dosya açıldı.[7]

15 Ocak 2007-Emre Günaydın Yurda Kayıt Yaptırıyor: Emre Günaydın, bu toplantıdan sadece 4 gün sonra İhlas Öğrenci Yurdu'na kayıt yaptırdı. Arkadaşları Salih Gürler, Hamit Çeker ve Cuma Özdemir de bu yurtta kalıyordu. Emre, Malatya'da ailesiyle birlikte kalmasına karşın yurda kayıt yaptırmanın bir yolunu bulmuştu. Baba Mustafa Günaydın, nasıl ikna olduklarını şöyle anlatıyordu:

6 *A.g.y.*, s. 3/48.

7 *A.g.y.*,s. 3/50.

"İhlas Vakfı Yurdu'nda arkadaşları olduğunu, özellikle Salih'in derslerinin iyi olduğunu, yurtta derslerde kendisine yardımcı olacağını bana diretti. O zamana kadar böyle bir diretmesi olmamıştı."[8]

Emre Günaydın, Ocak ayında yurtta kalmaya başladıktan sonra sadece hafta sonları çamaşırlarını yıkatmak için eve uğrar olmuştu. Bir yandan Ruhi Abat ve Varol Bülent Aral'la görüşürken, diğer yanda yurttaki arkadaşlarını ikna ediyordu.

Katliamdan sonra, Günaydın'ın kaldığı yurt bir biçimde cinayetin hazırlıklarıyla ilişkilendirilmişti. Yani Emre ve arkadaşlarının cinayeti işlemeleriyle bu yurtta kalmaları arasında bir bağlantı olabileceği tartışmaları gündeme gelmişti. Halbuki dosyadaki bilgiler bir bütün olarak değerlendirildiğinde, Emre'nin bu yurtta kalmak için büyük bir gayret gösterdiği ve ailesini de yurtta kalmasının gerekliliğine inandırmaya çalıştığı görülüyor. Bu perspektiften bakıldığında, belki de cinayet öncesi yaptıkları cevşen satın alma, dinî motifler içeren notlar hazırlama, sabah namazı kılma gibi faaliyetlerinde olduğu gibi, bu yurtta kalmanın da cinayet sonrasında yaratılmak istenen kamuoyu algısına yönelik tasarlanmış bir adım olabileceği hatırda tutulmalıdır. Çünkü yurda kayıt yaptırması, Hıristiyanlara yönelik yoğun "mesaisinin" başlamasının hemen akabine denk gelmekteydi.

Katliamdan 2 ay önce: Şubat 2007

3 Şubat 2007: Ruhi Abat ve Varol Bülent Aral, Emre'yle görüşmeye devam ederken; sis perdesi aralanmayan bir görüşme daha oluyordu. Ruhi Abat, 3 Şubat günü Emre'nin babası Mustafa Günaydın'la üç kez telefon görüşmesi yaptı. Da-

8 Mustafa Günaydın'ın savcılık ifadesi.

ha sonra ikilinin telefonları aynı yerde sinyal verdi. Yüz yüze görüşmenin içeriğiyse aydınlanamadı.[9]

Bu sırada Varol Bülent Aral, Malatya'dan ayrılıyor, gitmeden önce Emre Günaydın'ı Zirve Yayınevi'nde çalışan haber elemanı Hüseyin Yelki'yle tanıştırıyor, Günaydın'a yayıneviyle ilgili olarak Yelki'yle irtibata geçmesini söylüyordu.

Hüseyin Yekli, Emre'den Zirve Yayınevi'nde çalışanlarla tanışmanın başka bir yolunu bulmasını istedi. Günaydın, bu görüşmenin akşamında misyonerlerle iletişim kurabilmek için internete girdi ve ilk temasını sağladı:

> "İnternette Malatya'daki misyonerlik faaliyetlerini araştırdım. Misyonerlerin kendisi ile irtibata geçmem ise kutsalkitap.com veya başka bir site de olabilir, bir chat sayfasına katılmamla oldu. Burada herkesin izlediği sayfaya 'Malatya'da kilise var mı? Bana yardımcı olabilir misiniz?' diye yazdım. Ozan isimli bir şahıs bana yardımcı olabileceğini söyledi. Daha sonra birbirimizin internet adreslerini aldık ve MSN'den sohbetimize devam ettik. Ozan bana 'Malatya'da seni birine yönlendireceğim, yalnız biraz beklemen gerek' dedi."[10]

12 Şubat-İkinci Çalıştay: İl Jandarma Komutanı Mehmet Ülger, Binbaşı Haydar Yeşil, uzman çavuş İlker Çınar ve öğretim üyesi Ruhi Abat'ın ikinci toplantıyı 12 Şubat'ta yaptılar. Çınar'ın iddiasına göre toplantının başında Ülger başka bir odada Varol Bülent Aral'la görüştü. Aral bu görüşme sonrası Adıyaman'a doğru yola çıkarken, Çınar'a da toplantı sırasında Zirve Yayınevi'nde öldürülen Tilman Geske'yle ilgili sorular soruluyordu.

---

9 Malatya Cumhuriyet Savcısı İsmail Aksoy'un hazırladığı Zirve cinayetine ilişkin 2. İddianame, s. 5/74.

10 Emre Günaydın'ın 18.05.2007 tarihinde Malatya Terörle Mücadele Şube Müdürlüğü'ne verdiği ifade.

13 Şubat 2007-Aral Adıyaman'da: Aral, 13 Şubat'ta Adıyaman'a varmıştı. Kendisine verilen adrese gitti ve buradan aldığı kalaşnikofla sokaklarda gezmeye başladı. 13 Şubat'ı 14 Şubat'a bağlayan gece saat 1.30 sıralarında güvenlik güçlerince durduruldu. Üzerinde kalaşnikof ve mermiler vardı, gözaltına alındı. Aral, 15 Şubat günü çıkarıldığı mahkemede inanılması güç bir hikâye anlattı: Önceki gün akşamüstü Göle Batmaz Caddesi üzerinde 10 yaşlarında bir erkek çocuğunun elinde silah gördüğünü, çocuğa durmasını söylemesi üzerine çocuğun kaçarken silahı düşürdüğünü, kendisinin de bu silahı alarak kontrol ettiğinde silahın kalaşnikof olduğunu gördüğünü, silahla ne yapması gerektiğini düşünerek şehir merkezinde dolaştığı sırada güvenlik güçlerince yakalandığını söyledi.

Söylenenleri inandırıcı bulmayan mahkeme, Aral'ın tutuklanmasına karar vererek, cezaevine gönderdi. Aslında Aral kendisini bile isteye tutuklatmıştı. Böylece Zirve katliamı sırasında cezaevinde olacak; Mehmet Ülger'le Emre arasındaki en büyük bağlantı olan Varol Bülent Aral, bu cinayet bakımından şüpheliler listesinden çıkacaktı!

15 Şubat 2007-Kayseri'de Brifing: Mehmet Ülger'se Aral'ın tutuklandığı gün bağlı bulunduğu Kayseri Bölge Jandarma Komutanlığı'nda misyoner çalışmalarıyla ilgili brifing veriyordu. 15 Şubat'ta Kayseri'ye giden Ülger'in çantasında bir ay önceki toplantıda açtırdığı "Yaşam01" dosyası vardı. Bu dosya, Ülger'in ekibi tarafından hazırlanmıştı. Dosyada Zirve Yayınevi çalışmalarından bahsedilirken, Necati Aydın ve Tilman Geske'nin de fotoğraflarına yer veriliyordu.[11]

İlker Çınar'ın savcılıkta dile getirdiği iddialara göre Ülger'in yaptığı sunumda, AKP ve Gülen cemaatinin misyo-

11 Malatya Cumhuriyet Savcısı Ismail Aksoy'un hazırladığı Zirve cinayetine ilişkin 2. İddianame, s. 3/55.

nerlerle işbirliği içinde olduğu, misyonerlerin de PKK'yla işbirliği içinde olduğuna ilişkin ekibiyle hazırladığı bilgiler yer alıyordu. Ülger'in çantasında çok sayıda resim ve word belgelerinden oluşan dijitaller de bulunuyordu. Bu belgeler içinde Türkiye'nin birçok bölgesinde Hıristiyanlaştırılan kişi sayısı ve kilise sayısı verilmişti.

Aslında bu sayıların hepsi illerdeki nüfusun yüzde 10'unu kapsayacak şekilde Ülger ve çevresindekiler tarafından uydurulmuştu. Malatya'yla ilgili olarak 2004 yılında misyonerlerin yaklaşık 5 evde toplantı yaptığını, bu toplantılara Hıristiyanlaştırılmış 47 kişinin katıldığı belirtiliyordu. 2007 yılına kadar geçen 3 yıllık süredeyse ev kiliselerinin sayısının 40-50'ye yükseldiği, 2.500 kişinin de Hıristiyanlaştırıldığı şeklinde abartılı rakamlar sunuluyordu.[12]

Burada bir parantez açalım: Ülger ve ekibinin hazırladıkları dezenformasyona dayalı belgeleri, kendi üstlerine dahi bir çekince duymadan sunabilmeleri Türkiye'de pek çok olgu ve olaya yeniden bakmayı gerektiriyor. Türkiye'deki askerî disiplin de düşünüldüğünde, nasıl olup da bir jandarma birliği kendi üstlerini de yanıltmak üzere uydurulmuş bilgiler hazırlayabilmiştir? Bütün bunları yaparken acaba başka bir paralel yapıdan emir ve talimat mı almışlardır?

Daha önce, 2001 yılında başlamak üzere misyonerliğin değişmez bir tehdit başlığı olarak bütün MGK toplantılarında tekrar tekrar ele alındığını belirtmiştim. Aslında Malatya katliamı sayesinde edinilen bu yeni bilgiler, bu sahte tehdidin nasıl olup da MGK gündemine geldiğini de ortaya koyuyor. Bu açıdan bakıldığında, MGK'ya bu tür sahte bilgilerin hangi askerî birimler tarafından ve hangi ilişki ağı içerisinde sunulduğunun araştırılması elzem görünüyor. Belki de bu araştırma sağlıklı bir şekilde yapılabilse, gerçek Ergenekon yapılanması ve Santoro, Dink, Malatya cinayetlerinin

12 A.g.y., s. 5/84.

nasıl bir şebeke tarafından organize edildiği bütün çıplaklığıyla ortaya çıkacaktır.

Parantezi kapatıp devam edelim. Toplantılarda oluşturulan 1-2-3-4 Konsorsiyumları da brifinglerde sunuldu. Bu konsorsiyumlarda misyonerlerle PKK arasındaki sözde ilişki anlatılıyor, misyonerlerin Kürtleri hedef grup olarak gördüğü iddia ediliyordu. Tamamen hayalî bu sunumlarda, değindiğimiz gibi, AKP ve Fethullah Gülen cemaatinin misyonerleri; misyonerlerin de PKK'yı desteklediği anlatılıyordu.

Misyonerlere aitmiş gibi sunulan ses kayıtlarında, geçmişte Ermenilere yapılan soykırımın bugün ezilen Kürt toplumuna karşı TSK üzerinden yapıldığı gibi ifadeler kullanıldı. Sahte isimli toplantı kayıtları düzenlendi. Ayrıca misyonerlerin GÖKAP olarak anılan Genişletilmiş Ortadoğu ve Kuzey Afrika Projesi'ne hizmet ettiği ifadelerine de değinildi.

Sahte ses kayıtları yapılırken, misyonerlerin takibi için çoktan harekete geçilmişti. Angus Wiliam Reid[13] ve Gökhan Talas[14] hakkında mahkemeden dinleme kararı istendi. Mahkeme, 15 Şubat 2007'de kontrol etme ihtiyacı dahi duymadan Reid ve Talas'ın telefonları için dinleme kararı verdi.

Necati, Emre'yi arıyor

Malatya İl Jandarma Komutanlığı'nda bu hareketlilik sürerken, Emre Günaydın da misyonerlerle temasa geçiyordu. Emre'nin, internet sitesinde tanıştığı Ozan isimli kullanıcıya cep telefonu numarasını vermesinden birkaç gün sonra Ne-

13 Malatya 3. Ağır Ceza Mahkemesi 15.02.2007 tarih ve 2007/253 sayılı kararı. Mahkeme 3 aylık verdiği dinleme süresinin dolması üzerine 15.05.2007 tarihinde 2007/882 sayılı kararıyla ikinci kez dinleme kararı verdi.

14 Malatya 3. Ağır Ceza Mahkemesi 15.02.2007 tarih ve 2007/253 sayılı kararı. Mahkeme 3 aylık verdiği dinleme süresinin dolması üzerine 16.05.2007 tarihinde 2007/900 sayılı kararıyla ikinci kez dinleme kararı verdi.

cati Aydın, Emre'ye bir mesaj attı: "Merhaba Emre, ben Necati. Bizim yerimiz Zirve Yayıncılıktır."[15]

Necati, yayınevini tarif ederek Emre'yi çağırdı. Bir hafta sonra yayınevine giden Emre, Necati'yle görüştü. Hıristiyanlık üzerine yapılan sohbetlerde, Emre sessiz kalarak Necati'yi dinliyordu. Bir yandan Hıristiyanların arasına giren Emre, diğer yandan da kaldığı İhlas Öğrenci Yurdu'ndaki arkadaşlarını eyleme hazırlıyordu.

Emre, yurtta Salih'in yanı sıra Hamit Çeker ve Cuma Özdemir'le arkadaş oldu. Salih, Hamit ve Cuma, eğitim yılının başında ardı ardına yurda kayıt yaptırmışlardı. Emre'nin yakın arkadaşı Salih Gürler[16] cinayetten sonra Emniyet'te alınan ifadesinde misyonerlere yönelik ilgisinin Emre'nin gündeme getirmesiyle oluştuğunu anlatmıştı. Emre'nin yurda kayıt yaptırmasının ardından bir gece kendisiyle Cuma ve Hamit'i sigara odasında topladığını anlatan Salih, şunları söylüyordu:

> "Emre bize ülkemizde ve ilimizde birtakım insanların misyonerlik faaliyetleri yürüttüğünü, bu şekilde kendi beyanlarına göre misyonerlerin çok güçlü bir hale geleceklerini, bunların yüzünden eşlerimizin, bacılarımızın namuslarını kaybedeceğini, hatta kendilerine inanmayanların çocuklarını dahi öldürmeyi planladıklarını, bu sebeple vatanını, milletini, dinini seven herkesin bunlarla mücadele etmesi gerektiğini, kendisinin bunu başarabilmek için bu gruba sızmayı düşündüğünü, bu şekilde onları iyice tanıyarak nasıl bir hareket tarzı yürüteceklerine karar vereceğini söylemişti. Emre, iki ay misyonerlerin etkinlik ve toplantılarını

15 Emre Günaydın'ın 18.05.2007 tarihinde Malatya Terörle Mücadele Şube Müdürlüğü'nde verdiği ifade.

16 Salih Gürler olay tarihinde 20 yaşındaydı. Memur bir babayla ev hanımı bir annenin üç çocuğunun en küçüğüydü. Doğanşehir'de oturduğundan Malatya merkezdeki İhlas Öğrenci Yurdu'nda kalıyor, burada üniversiteye hazırlanıyordu.

takip ederek onlar hakkında bilgi topladığını ve diğer grup üyelerini de tanımaya çalıştığını bize anlattı. Ayrıca Malatya'da 49 evin ve papazın olduğunu da söylemişti. Emre daha sonraki görüşmelerimizde, grubun içine girdiğini ve onların güvenlerini kazandığını söylüyordu."[17]

Hamit ve Cuma

Emre'nin eylem için irtibat kurduğu diğer isimlerse yakın arkadaşlar Hamit Çeker ve Cuma Özdemir'di.[18] Emre onlara misyonerlerle ilgili planını ilk kez Şubat ayında yurttaki sigara içme odasında anlatmıştı:

> "Emre misyonerlik faaliyetlerinin çok arttığını, birilerinin bunları muhakkak durdurması gerektiğini, kendisinin bu işe gönüllü olduğunu bizlere de kendisine yardımcı olmamızı istediğini söyledi. Biz bu konuşmadan çok etkilendik, vatanımız ve milletimiz için bizler de üzerimize düşeni yapacağımızı söyledik. Emre'nin o günkü konuşmasında bu gruba karşı mücadelesini ve çok kesin ve gerekirse ölümüne kadar veya onları yok etmeye kadar anladım. Tarzı çok ciddiydi ve biz de onu ciddiye almıştık. Emre bizden düşünüp sonra karar vermemizi istedi."[19]

Abuzer Yıldırım

Emre, yurttaki arkadaş ortamının dışında daha önce gittiği dershaneden ve mahalleden tanıdıklarına da cinayet planın-

17 Salih Gürler'in Emniyet'teki ifadesi.

18 Olay tarihinde ikisi de 21 yaşındaydı. Hamit, tamirci babası ve ev hanımı annesiyle kaldığı Elbistan'dan ayrılıp Malatya Merkez'deki İhlas Öğrenci Yurdu'na üniversite sınavına hazırlanmak için gelmişti. Cuma'ysa Ayvalık'ta çiftçilik yapan babasının yanından üniversiteye hazırlanmak için ayrılarak yurda kayıt yaptırmıştı.

19 Hamit Çeker'in Emniyet'teki ifadesi.

dan söz etmişti. Üç arkadaşı teklifi reddederken, üniversiteyi kazanamadığından çalışmaya başlayan Abuzer Yıldırım[20] kabul etmişti.

> "Emre bize misyonerlerin ülkemizdeki faaliyetlerinin çok fazla ve tehlikeli olduğunu, sadece Malatya'da 50 tane ev şeklinde kilise olduğunu, hatta bizim iki camimizi de satın alarak kilise yaptıklarını, eğer bunların önüne geçmezsek dinimizi kaybedeceğimizi, çocuklarımızı öldüreceklerini söyledi. Özellikle bu sözleri beni çok etkiledi ve üzüldüm. Emre konuşmasında Malatya ve ülkemizde misyonerlik yapan şahısları yok etme niyetinde olduğunu, ama bunu daha çok kendi başına yapacağını söyledi.
>
> (...) Biz Emre'ye bu bilgileri nereden aldığını sorduğumuzda ilk önce internetten aldığını söyledi. Ama daha sonra isim vermeden bir kişinin bu bilgileri kendisine verdiğini söyledi. (...) Daha sonraki görüşmelerimizde Emre bu bilgileri babasının spor salonuna gidip gelen bir şahıstan aldığından bahsetti.
>
> (...) Emre beni Salih, Cuma ve Hamit'le tanıştırdı ve misyonerlere yönelik yapacağımız işlerde birlikte olacağımızı söyledi. Misyonerlerin merkezi olan Zirve Yayıncılıkta bir eylem yapacağımızı söyledi."

Katliamdan 1 ay önce: Mart 2007

5 Mart 2007: Mehmet Ülger, 5 Şubat'ta yapılan toplantıda Necati Aydın, Tilman Geske ve Angus Reid'in Kahramanmaraş'ta yapılan Güneydoğu Önderler Kurulu toplantısına katıldığını belirtirken, 5 Mart toplantısında şu bilgileri veriyordu:

---

20 Hademe bir babayla ev hanımı bir annenin oğlu olan Abuzer, olay tarihinde 19 yaşındaydı. Emre onunla irtibata geçtiğini sırada Malatya İplik Fabrikası'nda çalışıyordu.

"15-25 yaş arasındaki gençlere yönelik 4. Gençlik Randevusu adı altında Diyarbakır ilinde 3-6 Şubat'ta gerçekleşen toplantıya ilimizden de katılım olduğu, Mart'ta Adana'da yapılacak Güney Önderler Kurulu'na ilimizden de katılım olacağı öğrenilmiştir."[21]

17 Mart 2007: Mehmet Ülger ve ekibi 17 Mart 2007'de yeniden toplandı. İlker Çınar'ın iddiasına göre Ruhi Abat, bu toplantıda, "Emre, eylem için hazır. Gerekli talimatlar verildi. Misyonerlerin arasına karıştı" ifadelerini kullandı. İlker Çınar ayrıca şunları anlatıyordu:

"Bu gelişimde Malatya'da yapılacak sansasyonel eylemin ne olacağı ve bu yapmış olduğumuz çalışmaların ne için kullanılacağını sordum. Ülger de bana 'Türkiye'deki misyonerlik faaliyetlerinin önlenmesi ve misyonerlere bir gözdağı vermek için Zirve Yayınevi ile ilgili Necati Aydın, Tilman Geske ve Uğur Yüksel'e bir korkutma yapacaklarını bunun da yukarıdan gelen bir talimat olduğunu, korkutma faaliyetleri ile ilgili altyapı çalışmalarının devam ettiğini, hazırlanan projenin taslağı ile ilgili olarak üst makamlara da brifing adı altında bilgi verileceğini söyledi."[22]

26 Mart 2007-Kayseri'ye Bilgi Notu: Eyleme ilişkin hazırlıklar sadece Malatya iliyle sınırlı değildi. Ülger, misyonerlik konusunda hassasiyetin artması için bağlı bulunduğu Kayseri Bölge Komutanlığı'nı da sürekli alarmda tutuyordu. Toplantıda hazırlanan uydurma belgelerin ardından Ülger, 26 Mart 2007'de Kayseri Jandarma Bölge Komutanlığı'na misyonerlik faaliyetleri konulu bir faks çekti.

Haydar Yeşil paraflı ve Mehmet Ülger imzalı faksta, Kürdistan Hıristiyan Birliği'nin faaliyetleri ve düzenlediği top-

21 Malatya Cumhuriyet Savcısı İsmail Aksoy'un hazırladığı Zirve cinayetine ilişkin 2. İddianame, s. 2/100.

22 A.g.y., s. 3/56.

lantılarla ilgili bilgiler veriliyordu. Bu birlik yine Ülger ve ekibinin uydurduğu bir oluşumdu. Yazının ekinde "Kürdistan Hıristiyan Birliği-GÖK Kuzey Kürdistan 4. Konsorsiyum Memorandumu" başlığı altında şu ifadelere yer veriliyordu:

> "Soykırımcı Türkler geçmişte acımasız yok etme egolarını, sırf din ve etnik farklılığından dolayı Ermeni ulusunun varlığını, kanla ortadan kaldırarak tatmin etmişlerdir. T.C. devleti aynı vahşeti, kardeş Kürt ulusuna karşı gerçekleştirmektedir. Kürt ulusu bu yok etmeye karşı onurlu bir direnç göstermektedir. Seferdi Yahudileri ve Kürtler binlerce yıl öncesinden baba tarafından gen akrabası olup aynı soydan gelmektedir. Kürt halkı bazı zamanlar tarihi başkaldırılar göstermiş ve vahşete karşı sınırlı, meşru konvansiyonel imkanlara başvurmuştur. PKK, 1999 ve 2002 tarihlerinde yapılan seçimlerde Kürdistan'ın önemli stratejik noktalarında kontrolü politik olarak ele geçirmiştir. İHD, Mazlum-Der, DTP, TUAD, Göç-Der, MKM, Kürt Enstitüsü, Barış Grubu İnisiyatifi, Sine-Sen, TESEV, Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği gibi NGO'ların çalışmaları Operation Mobilization desteğiyle devam edecektir."[23]

Necati Aydın'la görüşerek, misyonerlerin arasına girmeye çalışan Emre Günaydın, bir yandan da Zirve Yayınevi'nde çalışan haber elemanı Hüseyin Yelki'den bilgiler alıyordu. Günaydın, Varol Bülent Aral'ın kentten ayrılmasının ardından Yelki'yle görüşmeye başlamıştı.

Necati Aydın görüşmeler sürerken Günaydın'ı 8 Nisan'da Altın Kayısı Otel'inde düzenlenecek Diriliş Bayramı etkinliğine davet etti. Malatya İl Jandarma Komutanlığı bunun üzerine oteldeki bir isimle bağlantıya geçti. Haber elemanlığı yapacak olan bu kişiyle hem misyonerlerin etkinliği izlenecek hem de Emre Günaydın'ın oraya gidip gitmeyece-

23 *A.g.y.*, s. 2/94.

ği kontrol altına alınacaktı. Nitekim Kayısı Oteli'nin santral numarasıyla Jandarma İstihbarat'ta görevli Murat Göktürk'ün telefonu arasında 15 Mart'ta başlayan ve cinayet sonrasına dek sürecek olan sayısız bağlantı tespit edilecekti.

Katliama günler kala: Nisan 2007

5 Nisan: Mehmet Ülger, 5 Nisan'da Haydar Yeşil'le birlikte üçüncü kez Kayseri'ye gitti. Ülger, 6 Nisan günü Kayseri Bölge Jandarma Komutanlığı'nda yine misyonerlerle ilgili brifing verdi. Brifingde, Tilman Geske ve Necati Aydın'ın da isimleri geçti.

8 Nisan: Emre Günaydın, 8 Nisan'da Altın Kayısı Otel'deki toplantıya katıldı. Belirttiğimiz gibi, o Hıristiyanları izlerken, bir haber elemanı da onu izliyordu. Emre'yi takip etme işi bununla da sınırlı değildi. Birlikte hareket edenler bile birbirlerine güvenmiyordu.

12 Nisan: Tarsus'tan toplantılara gelip giden İlker Çınar'ın telefonları hakkında dinleme kararı aldırıldı. Mahkeme Çınar'la ilgili dinleme kararını 3 Nisan'da vermişti.[24] Emre Günaydın'la ne konuşulduğunu, nasıl irtibata geçildiğini öğrenmek için bu kez sürekli kontrollerinde olan Hüseyin Yelki'nin de telefonunu dinletmeye başladılar; Yelki'nin telefonları "bölücü terör örgütü üyeliği" suçlamasıyla takibe alındı. Malatya 3. Ağır Ceza Mahkemesi'nden dinleme kararı 12 Nisan'da çıkmıştı.[25]

İddianameye göre Yelki, cinayetten önce Günaydın'la bir araya geldi ve bu görüşmede Emre'ye, "yakalanmaları halin-

24 Malatya 3. Ağır Ceza Mahkemesi 3.4.2007 tarih ve 2007/576 sayılı kararla 3 aylık dinleme kararı verdi. Süre bitince 3.7.2007 tarihinde 2007/1287, 3.10.2007'de 2007/2054, 3.1.2008'de 2008/1123 sayılı kararlarla dinlemeler uzatıldı.

25 Malatya 3. Ağır Ceza Mahkemesi 12.4.2007 tarih ve 2007/617 sayılı kararla 3 aylık dinleme kararı verdi. Süre bitince 12.7.2007 tarihinde 2007/1351, 9.10.2007'de 2007/2127, 9.1.2008'de 2008/86 sayılı kararlarla dinlemeler uzatıldı.

de kendilerini bir miktar parayla firar ettireceği, yakalandıkları taktirdeyse Varol Bülent Aral'ın devlet desteği sağlayacağı" sözü verdi.[26]

Eylem 16 Nisan'da yapılacaktı. Tarih yaklaştıkça İl Jandarma Komutanlığı'ndaki hareketlilik arttı. İstihbarat Şube'de bir flash disk hazırlanarak Hüseyin Yelki'nin aracılığıyla Zirve Yayınevi'ne bırakıldı.

İhlas Öğrenci Yurdu'ndaysa farklı bir hareketlilik söz konusuydu. Hamit ve Cuma, eyleme günler kala vazgeçmek istediklerini ifadelerinde şu sözlerle anlatmıştı:

> "Emre bizden düşünüp sonra karar vermemizi istedi, biz de Cuma ile birlikte böyle bir işe kalkışmanın yakınlarımıza çok zarar vereceğini tahmin ederek, vazgeçmeye karar verdik ve bu durumu Emre'ye ilettik. Emre, bu duruma çok sinirlendi ve bizleri sözümüzden dönmekle, korkaklıkla itham etti ve bizlere 'Sizi artık biliyorlar, dönüş yok' dedi. Tavrından korktuk."

Cuma Özdemir "Emre'nin kendisini eyleme katılmaları için zorladığı" yönünde ifade vermişti. Eylem yapmaya zorlandıklarını anlatan Hamit Çeker ve Cuma Özdemir eylemden önce aynı yurtta kaldıkları yakın bir arkadaşlarına bir mektup bırakmışlardı. O mektup, ifadelerinin aksine aslında eyleme ne kadar inandıklarını da ortaya koyuyordu:

> "Selamün Aleyküm Can Dostlarım, Malatya'da en son ve en büyük olayı biz yapacağız. (...) Her şey vatan için, artık geriye dönüş yok, vatan için öleceğiz. Hıristiyanların evlerini basıp, Müslüman kardeşlerin öcünü alacağız."

İl Jandarma Komutanlığı, misyonerlere yönelik takibini iyice sıkılaştırmıştı. Mehmet Ülger, 3 Nisan 2007'deki İl

26 Malatya Cumhuriyet Savcısı İsmail Aksoy'un hazırladığı Zirve cinayetine ilişkin 2. İddianame, s. 4/56.

Asayiş Toplantısı'nda Tilman Geske'yle bir toplantıya katılan Hüseyin Yelki'den gelen bilgileri şöyle anlatıyordu:

> "İlimizde faaliyet gösteren Tilman Geske ve Hüseyin Yelki'nin 17 Mart'ta Adana Bebek Kilisesi'nde yapılan Güneydoğu Önderlik Kurulu toplantısına katıldığı tespit edilmiştir. (...) İlimizde faaliyet gösteren misyoner grubun organizesinde Altın Kayısı Oteli konferans salonunda 8 Nisan'da Diriliş Bayramı adı altında bir etkinliğin düzenleneceği öğrenilmiştir."[27]

Hıristiyanların tiyatro etkinliğini dahi İl Asayiş Toplantıları'na taşıyan İl Jandarma Komutanlığı'nın bu süreçte haber elemanlarına izlettiği etkinliklerden biri ve ödediği paraysa şöyleydi:

> "29 Ocak 2007: Malatya'da misyonerlik faaliyetlerinin takibi ve ortaya çıkartılmasına yönelik başlatılan Yaşam 01 kapsamında yaptığı çalışmalar ile pastör seviyesinde görevli misyonerlere yönelik hazırlanan hukuki rapor temin etmesinde gösterdiği başarı karşılığında 714416 kodlu Y.Ç. isimli haber elemanına 100 lira."[28]

Hıristiyanların takibi sürerken telefon dinlemelerinin de sonu gelmiyordu. Aynı süreçte Malatya 3. Ağır Ceza Mahkemesi'nin 2007/617 sayılı kararıyla Necati Aydın'ın telefonuyla ilgili de dinleme kararı alındı.

Haber elemanlarına ödemeler

Mehmet Ülger'in Malatya İl Jandarma Komutanlığı yaptığı 2007 yılında Jandarma Genel Komutanlığı İstihbarat Ödeneği tamamen misyoner faaliyetler için kullanılmıştı.

27 A.g.y., s. 2/100.

28 A.g.y., s. 6/80.

Ödemelerin bir kısmı İlker Çınar'a yapılmıştı. Çınar'a cinayetten önce çalıştaylara katıldığı için 10.315 lira ödendi. Çınar, bu paraları aldığına ilişkin belgeyi "ASAF (Aşırı Sağ Faaliyetleri) Komutan Sicil 2594326" imzasıyla aldı. Çınar, ödeme belgesini soran savcıya, "10.315 lira parayı aldığım doğrudur. Fakat bu para cinayette öldürülen şahısların takibi için değil Malatya'da çalıştayda yürütülen proje kapsamında yapılan masraflarla ilgili ödemelere ilişkindir" diye ifade verdi. Çınar'ın 2 yıllık çalışmada aldığı paraysa çok daha yüksekti. Çınar o para için savcıya şu bilgileri verdi:

> "Malatya Zirve Yayınevi cinayeti öncesi ve sonrasını kapsayan yaklaşık 2 senelik sure zarfında yaptığım çalışmalar, verdiğim bilgiler ve hazırladığım belgeler nedeniyle Malatya İstihbarat Şubesi örtülü ödenekten ve TUSHAD'dan tarafıma yapılan ödemeler yaklaşık 100 milyarı bulmuştur. Bu ödemelerin bir kısmı kayıtlarda bulunmamaktadır."[29]

Çınar gibi Ruhi Abat da ödenekten yararlanıyordu. Abat'a "X haber elemanı" imzasıyla ödemeler yapılıyordu.

29 *A.g.y.*, s. 3773.

Altıncı Bölüm

Kanlı Nisan

Zirve Yayınevi'ne yönelik eylemin 16 Nisan'da yapılması planlanıyordu. Ancak tarih son anda değiştirilerek, eylem 18 Nisan'a ertelendi. Tarihi değiştiren isim Hüseyin Yelki'ydi. Zira Yelki, 16 Nisan'da ameliyat olacaktı. 15 Nisan günü bir uçakla İstanbul'a doğru yola çıkmadan önce eylemin ertelendiğini Emre Günaydın'a bildirdi.

Eylem için ciddi bir hazırlık yapılmıştı: Bıçaklar, ipler, kurusıkı tabancalar ve diğer gerekli şeyler ayrı ayrı dükkânlardan satın alındı. Emre Günaydın 16 Nisan'da Abuzer Yıldırım'la Malatya Av Pazarı'na gitmiş, üç kurusıkı tabancayı 160 lira karşılığında almıştı. 17 Nisan'da Emre Günaydın, Salih Gürler ve Abuzer Yıldırım araba kiralamak için yola çıktılar. Araba Abuzer'in eski bir maaş bordrosu ve Salih'in ehliyetiyle kiralandı. Kiralama ücretinin 30 lirasını Emre Günaydın, 50 lirasınıysa Salih Gürler verdi. Yolda, 25 liraya bir de cep telefonu aldılar. Silahları denemek için önce atış poligonuna gittiler. Jandarma buraya girmelerine izin ver-

meyince bu kez Orduzu istikametinde ıssız bir alana gittiler. Üçü, havaya 10'ar kez ateş etti. Silah sesleri üzerine polise şikâyet gelince, dönüş yolunda Battalgazi kavşağında polis arabayı durdurdu. Torpidoda silahları bulan polis önce faturayı sordu. Faturada Emre Günaydın'ın ismi vardı. Polis, Emre'ye para cezası kesip silahları alıkoyduktan sonra üç arkadaş yollarına devam ettiler.

Akşam saatlerinde Hamit Çeker ve Cuma Özdemir de onlara katıldı. Kent merkezindeki bir dükkândan çamaşır ipi, beş tane bıçak, beş tane plastik eldiven ve beş tane de cevşen satın aldılar. Hepsi düşük gelirli ailelerin çocukları olan ve çalışmayan gençlerin cinayet için yaptıkları masraf ip, bıçak, eldiven ve cevşenle birlikte 2007 fiyatlarıyla 302 lirayı bulmuştu. Çeker ve Özdemir toplam 50 lira, Gürler 50 lira vermiş, geri kalan masraflar Emre Günaydın tarafından karşılanmıştı.

Arkadaşları, Emre Günaydın için verdikleri ifadede, cebinde 5-10 liradan fazla para olmadığını belirtiyorlardı. Dikkatlerini çekense cinayetten kısa bir süre öncesine kadar Emre'nin cebindeki paranın on misline çıkması, son zamanlarda "cebinde 50-100 lirayla gezmeye" başlaması olmuştu. Nitekim Günaydın, tüm bu masraflar için 200 lira ödemişti.

Planlarına göre cinayetleri işledikten sonra yayınevini yakacaklardı. Alışverişten sonra benzin koymak için bidon aradılar, bulamayınca vazgeçtiler. Hamit Çeker, Emniyet ifadesinde planın bu bölümünü "Bidon almak için etrafı araştırdık. Amacımız ertesi günkü işten çıkarken yayınevini yakmakta kullanacağımız benzini koymak için bir bidon bulmaktı fakat hiçbirimiz bidon bulamadık" diye anlatacaktı.

Herkes biliyor, kimse durdurmuyor

Kurusıkı tabancaları polise kaptırınca, Emre Günaydın bir arkadaşına daha önce emanet olarak verdiği kurusıkı taban-

cayı aldı. O arkadaşı, daha önce cinayet fikrinden söz ettiği ve kendilerine katılmasını istediği K.K. idi.

Günaydın, plan kapsamında bilgisayar dükkânı işleten bir arkadaşıyla da görüşmüştü. Yayınevindeki bilgisayarları bu kişiye getirecek, bilgisayar içerikleri CD'ye yüklenecek, karşılığında da bilgisayarlar dükkâna verilecekti. Alışverişin ardından son kez bilgisayar dükkânına gittiler ve önceden yapılmış bu anlaşmayı teyit ettiler.

Emre ve arkadaşları kurusıkı tabancayla deneme yaptıktan sonra dönüş yolunda polise yakalanmışlar, polis tabancaya el koymakla yetinmiş, sorgusuz sualsiz, beş gencin yollarına devam etmesine göz yummuştu.

İstihbarat elemanı Murat Göktürk, alışverişlerin sürdüğü bu gün içinde iki kez Emre'yle görüşmüştü. Göktürk, iki görüşmeyi de Malatya Kışla Caddesi'nde bulunan farklı noktalardaki ankesörlü telefonlardan yapmıştı. Aynı telefonla Abuzer Yıldırım da bir kez aranmıştı. İl Jandarma'daki ekip de bıçak, eldiven, cevşen ve tabancanın yer aldığı alışverişten haberdardı.

Emre'nin daha önce cinayetten bahsettiği K.K. ve bilgisayarcı arkadaşı... Kısaca, neredeyse herkes cinayetten bir şekilde haberdardı ama kimse durdurmuyordu.

Hazırlıklar, büyük bir katliamın da habercisiydi...

18 Nisan...

Tarihler 18 Nisan'ı gösterdiğinde Salih Gürler, Hamit Çeker ve Cuma Özdemir'le birlikte kaldığı yurttan çıktı. Kiraladıkları arabayla Emre Günaydın ve Abuzer Yıldırım'ı evlerinden aldılar.

Zirve Yayıncılık'ın bulunduğu Ağbaba İşhanı'nın önündeki çay ocağına vardıklarında saat 7'yi gösteriyordu. Yayınevinin kapısını çaldılar ama açan olmadı. Dışarıda dolanıp;

yarım saat sonra yeniden kapıyı çaldılar. Kapı yine açılmayınca beş arkadaş Emre'nin babasının spor salonuna gittiler. Burada hepsi abdest alıp, şükür namazı kıldı. Emre, daha sonra küçük bir bloknottan kopardığı sayfaları Hamit, Cuma, Abuzer ve Salih'e dağıtıp başlarına bir şey gelirse arkadakilere hitaben birer not yazmalarını istedi. "Beşimiz kardeşiz, ölüme gidiyoruz, dönmeyebiliriz. Hakkınızı helal edin" yazan mektupları birbirlerine okudular. Spor salonundan çıkıp tekrar yayınevine gittiklerinde saat 11 olmuştu. Arabayı işhanının karşısındaki ara sokağa park ettiler. Önce Emre Günaydın ve Abuzer Yıldırım yayınevine çıktı, ardından Hamit Çeker, Cuma Özdemir ve Salih Gürler.

Saatler sonunda yayınevindeki manzara korkunçtu. Otopsi raporları yayınevinde iki saat süren vahşeti gözleri önüne seriyordu. Tilman Geske'nin burnunda, alnında, dudaklarında, dirsek ve ayaklarında darp izleri ve çok sayıda kesik tespit edilmişti. Öldürücü bıçak darbeleriyse göğüs kafesinde yoğunlaşmış, ciğerlerini parçalamıştı. Vücudundaki kesiklerin dışında, göğüs kafesi ve çevresinde 16 öldürücü bıçak darbesi saptanmıştı.

Necati Aydın önce çamaşır ipiyle boğulmaya çalışılmıştı. El ve ayaklarının yanı sıra boynunda ip izleri vardı. Ölmeyince, bıçaklanmıştı. Kulak, burun ve dudaklarında darp izleri vardı. Öldürücü darbeler boyun ve ensesinde yoğunlaşmıştı. Boynunda V biçiminde büyük bir kesik vardı. Ense, boyun ve kulak altından 6 bıçak darbesiyle öldürülmüştü. Çenesi, omuru ve kollarında da 10 bıçak darbesi tespit edilmişti.

Uğur Yüksel'se çenesi, gövdesi hatta parmaklarına kadar bıçaklanmıştı. Boynunda, sırtında, kalçasında, belinde, göğsünde bıçak darbeleri saptandı. Vücuduna değen bıçak darbesi sayısı 14 olarak sayıldı.[1]

1 Olay sonrasında Adli Tıp Kurumu'nca hazırlanan otopsi raporlarından.

YEDİNCİ BÖLÜM

Kim gelirse öldüreceklerdi

Aslında katliamın boyutları çok daha büyük olabilirdi. En başta yayınevine kim gelirse öldürmeyi planlayan beş genç, katliam sürerken bu plandan vazgeçmişlerdi. Emre Günaydın ve arkadaşları yayınevindeyken, önce yayınevinin muhasebecisi Emin Mığı kapıyı çalmış ancak yanıt alamamıştı. Angus Reid, Tilman Geske'yi ve Necati Aydın'ı aramış, onlara ulaşmayınca Uğur Yüksel'in cep telefonuna mesaj atmıştı. Bu sırada yayınevine gelen Gökhan Talas kapı açılmayınca anahtarını kullanmak istemiş ancak kapı yine açılmayınca Uğur Yüksel'i aramış, Yüksel'in Emre'nin zoruyla "Altın Kayısı Oteli'nde toplantıdayız" demesi üzerine Angus Reid'e telefon etmişti. Olan bitenden şüphelenen Talas ve Reid polisi aramaya karar vermişlerdi. Cep telefonundan polisi arayan Talas'la polis merkezi arasında şu konuşma geçecekti:

"Talas: Bir ihbarda bulunmak istiyorum.
Operatör: Nedir konu?
Talas: Arkadaşlarımıza ulaşamıyoruz, üç kişiye...

Operatör: Neden ulaşamıyorsunuz?

Talas: Yani sabahtan beri ulaşamıyoruz telefonlarına. Biraz önce bir tanesiyle konuştum. Biraz endişeli konuşuyordu. Sanki bir şeyler gizlemek istiyormuş gibi...

Operatör: Neyi kontrol ettirmek istiyorsunuz?

Talas: Çalıştıkları ofisi kontrol ettirmek istiyorum.

Operatör: Nerede bunlar?

Talas: Niyazi Mısri Caddesi, Ağbaba İşhanı, 3. kat.

Operatör: Tamam, Ağbaba İşhanı önünde misiniz?

Talas: Evet, benim ofisim zaten.

Operatör: Tamam oraya ekip göndereyim, arkadaşlarla buluşun."[1]

Görüşmeden kısa bir süre sonra polis olay yerine geldi. Polisi gören Emre Günaydın ofisten kaçmaya çalışmış ancak başaramayıp işhanının yan tarafına düştü, polis tarafından burada yerde yatarken bulundu. Polis yayınevinin kapısını aralarken, Malatya İl Jandarma Komutanı Mehmet Ülger de Ağbaba İşhanı'nın önüne gelmişti.

Komutana kim haber verdi?

Soruşturma savcısına gönderilen bir ihbar mektubuna göre Mehmet Ülger, katliam sırasında yanında iki başçavuşla birlikte Malatya şehir merkezinde büro mobilyaları satan bir işyerindeydi; İl Jandarma Komutanlığı için mobilya bakıyordu. Bu sırada kendisine bir telefon geldi, telefonu "Emret komutanım" diye açtı. Telefondaki kişinin kendisine söylediklerinden sonra "Emredersiniz komutanım, ben şimdi olay yerine gidip size bilgi vereceğim" deyip yanına iki başçavuşu da alarak makam aracıyla apar topar Ağbaba İşhanı'nın önüne geldi.

1 Akt. İsmail Saymaz, *Nefret*, Kalkedon Yayıncılık, 2011.

Ülger'in polisle aynı anda yayınevinin önünde olmasını cinayetten çok önce alınan telefon dinleme kararları sağlamıştı. Malatya'daki misyonerleri adım adım izleyen Mehmet Ülger, Gökhan Talas'ın Malatya'ya taşınmasını 1 Kasım 2006'da, ildeki yetkililere "Son süreçte Protestan Malatya Ev Topluluğu'nun Ankara ilinde faaliyet gösteren Kurtuluş Kilisesi'ne bağlandığı, Kurtuluş Kilisesi'ne bağlı çalışmakta olan Gökhan Talas isimli şahsın ailesiyle birlikte ilimize yerleştiği ve Zirve Yayıncılık adına ilimizde faaliyet gösteren Necati Aydın ile birlikte hareket ettiği öğrenilmiştir"[2] ifadeleriyle rapor etmişti.

Ülger, Malatya'ya adım atmasından kısa bir süre sonra sahte suçlamalarla Talas'ın telefonlarının dinlenmesi için mahkemeye başvurmuş, Malatya 3. Ağır Ceza Mahkemesi de 15 Şubat 2007 tarihinde verdiği 2007/253 numaralı kararla Talas'ın telefonlarının dinlenilmesine karar vermişti.

Talas, 18 Nisan günü Zirve Yayınevi'nde arkadaşlarına ulaşamayıp polisi aradığında da telefonu dinlemedeydi. Davayla ilgili hazırlanan 2. İddianame'ye göre, dinlemeye takılan bu ihbar konuşması üzerine birisi Mehmet Ülger'i arayarak Zirve'ye yönlendirdi. Malatya Savcılığı'na göre Ülger'i arayan kişi aynı gün bir konferans vermek için İnönü Üniversitesi'nde bulunan Hurşit Tolon olabilirdi. Savcı, 2. İddianame'de bu olasılığı şöyle dile getiriyordu:

> "Zirve Yayınevi cinayetinin asıl failleri tarafından işlenmesi sırasında cinayet mahalline yakın bölgede bir mobilyacıda olan Mehmet Ülger'i örgütsel gizliliği korumak amacıyla sadece örgütsel amaçlar için kullandıkları özel hattan arayarak olay yerine gidip kendisine bilgi aktarması için talimat veren üst komutanın da yine cinayetin işlendi-

2 Malatya Cumhuriyet Savcısı İsmail Aksoy'un hazırladığı Zirve cinayetine ilişkin 2. İddianame, s. 2/99.

ği sırada Malatya'da bulunan Hurşit Tolon olabileceğinin değerlendirildiği..."[3]

Gökhan Talas'ın polisle konuştuğu saatler 12.52-13.01'di. Bu saatten itibaren Mehmet Ülger, Haydar Yeşil, Ruhi Abat arasında inanılmaz bir telefon trafiği başlamıştı. Ülger, 13.56 ve 14.25'te Haydar Yeşil'le iki kez; 14.05'ten 20.28'e kadar da dokuz kez Jandarma Genel Komutanlığı'yla görüşmüştü. Saatler gece yarısına yaklaşırken, 23.13'teyse Ruhi Abat'la görüşmüştü. Abat, Ülger'le görüşmesinin ardından 00.15'te bu kez İlker Çınar'la konuşmuştu. Çınar, bu görüşmede Ruhi Abat'ın kendisine eylem için "Şerefsizlere vurun dedik, öldürmüşler" dediğini anlattı.[4]

Emniyet ne yapıyor?

Cinayetin ardından ilk İl Asayiş Toplantısı 2 Mayıs 2007'de yapıldı. Göreve geldiği 2006 yılının Ocak ayından bu tarihe dek tüm toplantılara katılan Mehmet Ülger, bu toplantıda yer almadı. Yerine jandarmayı temsilen Gültekin Becermiş katıldı. Toplantı tutanağına düşülen bir not ilginçti:

> "İl Emniyet Müdürlüğü'nce Zirve Yayınevi Cinayetinin işlenmesinden dolayı irticai faaliyetler başlığı altında misyonerlik faaliyetleri ilk defa işlenecekti..."[5]

Oysa Malatya İl Emniyet Müdürü, 2005 yılında Kayra Yayınevi'ne yönelik yapılan İncil protestosunun ardından misyonerleri takip ettiklerini açıklamıştı. Ancak katliamın ardından bu açıklama unutuldu. İl Emniyet Müdürlüğü, misyonerlik faaliyetlerini ilk kez resmî olarak takip ettiğini bu şekilde kayıt altına aldırıyordu. Ne var ki, İl Jandarma Ko-

3 A.g.y., s. 7/2.
4 A.g.y.,, s. 4/97.
5 A.g.y.,, s. 3/1.

mutanı Mehmet Ülger de 5 Ocak 2007'de yani katliamdan tam 4,5 ay önce yapılan İl Asayiş Toplantısı'nda katliamın adım adım yaklaştığını şu sözlerle ifade etmişti:

> "Son dönemlerde meydana gelen olaylar da göz önünde bulundurulduğunda Malatya'da mezhepsel ve sosyal ayrımcılık yaratmaya yönelik eylemlerde bulunabileceğinden kanaat önderlerinin bilgilendirilmesinin uygun olacağı değerlendirilmektedir."

Bu ifadelere karşın, toplantıya katılan Emniyet ve MİT yetkilileri herhangi bir önlem alma yoluna gitmemişlerdi. Malatya'daki katliam eylemler, tehditler ve takiplerle adeta "ben geliyorum" demişti. Daha önce değindiğimiz gibi, mahalle esnafından üniversite öğrencilerine, bilgisayarcısından öğretim üyesine, polisinden jandarmasına dek tüm bir kent adım adım yaklaşan cinayeti biliyordu. Ancak kimse bu olaya dur dememişti.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Cinayete büyük tepki

Katliamın yankısı büyük oldu. Polis telsizlerinden aynı anda geçen cinayet ihbarı üzerine gazeteciler olay yerine koştu. Cinayet haberi, "son dakika" anonslarıyla haber bültenlerinin yarıda kesilmesine neden oldu. Katliam, aynı gün Taksim'de toplanan yüzlerce insan tarafından protesto edildi, Türkiye'nin dört bir yanındaki Hıristiyanlar "Tehdit altındayız" açıklamasında bulundu.

Farklı kesimlerden benzer tepkiler gelmişti bu kez. Başbakan Recep Tayyip Erdoğan olayı "vahşet" olarak değerlendirirken, dönemin İçişleri Bakanı Abdülkadir Aksu, "Bu vahşetin hedefi ne olursa olsun nefretle kınıyorum" diyordu. Uluslararası alanda da tepkiler büyüktü: Almanya Dışişleri Bakanı Frank-Walter Steinmeier, "Bu vahşi olayı şiddetle kınıyorum" derken, İtalya Dışişleri Bakanı "Ankara, Hıristiyanlara hoşgörüyü sağlamalı" uyarısında bulunuyordu.

İtalya Başbakanı Romano Prodi durumu Türkiye'nin AB süreciyle ilişkilendirerek, "Bu cinayetler Türkiye'nin AB sü-

recine yardımcı olmayacaktır" açıklamasını yaptı. Amerikan *New York Times* gazetesiyse "Türkiye'de milliyetçi akımın yarattığı şiddet dalgası giderek tırmanıyor, bu tehlikeli yükseliş AB'ye üye olmayı hedefleyen Türk hükümetini endişelendiriyor" yorumunda bulundu. Katliam, Türkiye'nin uluslararası alanda köşeye sıkışması açısından belki de amacına ulaşmıştı. Bu oyunu, Tilman Geske'nin eşi Susanne Geske'nin ertesi gün gazetelere yansıyan şu sözleri bozacaktı:

> "Türkler'in Almanya'ya gelip Müslüman olarak yaşadıkları gibi biz de burada, Türkiye'de Hıristiyan olarak yaşamak istedik. Ben tamamen kalpten inanıyorum. Eşim boşuna ölmedi. O gerçekten İsa Mesih uğruna şehit oldu ve onların kanı da boşu boşuna dökülmemiş. Gerçekten Türkiye ve Malatya için yeni bir başlangıç olacak. Buna eminim. Bunu yapan kişilere, tam kalpten söylemek istiyorum, aynısını İsa Mesih söyledi, çarmıhta, 'Baba onları bağışla, çünkü ne yaptıklarını bilmiyorlar'. Ve onlardan intikam almayı hiç düşünmüyorum. Affediyorum. Çünkü onlar ne yaptıklarını bilmiyorlar. Ve görsünler belki Tanrı konuşacak onlarla."[1]

Susanne Geske'nin, "affediyorum" sözleri tansiyonu düşürmemişti. Sadece Hıristiyanlar değil, çok sayıda insan Malatya'ya gelmiş, acılı ailelerin kapısını çalmış, tanısa da tanımasa da taziyelerini iletmişti.

Uğur Yüksel'in naaşı Elazığ'ın Sün köyüne bağlı Mansuruşağı mezrasında İslami usullere göre sessiz sedasız toprağa verildi. Necati Aydın'sa İzmir Alsancak'taki Anglikan Kilisesi'nde düzenlenen törenle son yolculuğuna uğurlandı. Tilman Geske için Alman Büyükelçiliği, Malatya Belediyesi'nden izin istedi. Cenaze, 20 Nisan'da Malatya'daki Ermeni Mezarlığı'na defnedildi. Türk ve Almanların yanı sıra Uzakdoğulu Protes-

1 "Katilleri Affettim", *Sabah*, 20.04.2007, http://arsiv.sabah.com.tr/2007/04/20/haber,ABA61E7C49A24A078651B1F8F77CB104.html

tanların da katıldığı cenaze töreninde Geske, kendi yazdığı ilahilerle uğurlandı. O ilahileri en önde 13 yaşındaki kızı Michal, 11 yaşındaki oğlu Lukas ve 8 yaşındaki kızı Miriam söylüyordu. Geriye, katliamdan son anda kurtulan Angus William Reid'in küçük çocuğuyla birlikte mezar başında döktüğü gözyaşlarını gösteren fotoğraflar kalmıştı.

Takibe ve dinlemelere devam

Malatya, 18 Nisan 2007'de omuzlarına aldığı büyük yükü, 20 Nisan'da toprağa gömüyordu. Kent, hiç olmadığı kadar sessiz, karanlık ve tedirgindi. Cenazeler, ilahiler, babasız kalmış çocuklar... Cenazenin kente bıraktığı tüm bu ağır havanın içinde bir el, iki çift göz hâlâ misyonerlerin üzerindeydi: Malatya İl Jandarma Komutanlığı olay sonrasında da taziyeye gelenleri izlemeyi de ihmal etmemişti.

İl Jandarma Komutanlığı, Jandarma Genel Komutanlığı, Kayseri Jandarma Bölge Komutanlığı ve 2. Ordu Komutanlığı'na gönderdiği "Protesto maksatlı yürüyüş ve basın açıklaması" konulu faksta Zirve Cinayeti sonrasında Malatya'ya taziye ve ziyaret için gelenlerin takibe alınarak faaliyetlerinin izlendiği bilgisini veriyordu. Yazının ekindeyse yapılan basın açıklamalarının metinleri tek tek gönderilmişti. İl Jandarma Komutanlığı'ndan 26 Nisan'da çekilen faksta yazanlar bu büyük katliamın ardından acı bir tebessüme neden oluyordu:

> "Misyonerler tarafından kültürasyon faaliyetlerinde bulunmak ve gezilen yerlerde bulunan halkın demografik yapısını incelemek ve alan çalışması yapmak üzere gezi düzenleneceği öğrenilmiştir..."[2]

2 Malatya Cumhuriyet Savcısı İsmail Aksoy'un hazırladığı Zirve cinayetine ilişkin 2. İddianame, s. 6/8.

İl Jandarma Komutanlığı, Tilman Geske'nin cenazesinin kaldırılmasından bir gün sonra 21 Nisan 2007'de, "Malatya'da misyoner grupların yaptıkları toplantı ve alınan kararlarla elde edilen bilgiler nedeniyle" haber elemanlarına da ödeme de yapıyordu...

Takip sadece cenaze günüyle sınırlı değildi. Yayınevinin ilk sahibi De Lange tehditler sonucu Türkiye'den ayrılmak zorunda kalmış, diğer çalışanları hunharca öldürülmüş ancak yayınevine ilişkin tehdit algısı sona ermemiş, takip devam etmişti. Malatya İl Jandarma Komutanlığı, öncelikle katliamda eşini kaybeden Susanne Geske'nin telefonunu dinlemeye aldırdı: Komutanlık, Malatya 3. Ağır Ceza Mahkemesi'ne başvurarak dinleme talebinde bulundu. Mahkeme, 11 Temmuz 2007'de, 2007/1336 sayılı kararla dinlemeye vize verdi. 3 aylık dinleme süresi bittikten sonra Komutanlık yine başvuruda bulundu, 9 Ekim'de 2007/2126 numaralı kararla ikinci kez dinleme kararı verildi. 3 aylık süreler bittikçe yeni başvurular yapıldı: Geske'nin telefonu 27 Aralık 2007'de 2007/2187; 27 Mart 2008'de 2008/595; 24 Haziran 2008'de 1030 sayılı kararlarla 1 yılı aşkın süre dinlendi.

Katliamdan neredeyse kıl payı kurtulan bir isim daha vardı: Gökhan Talas. Katliam öncesinde hakkında dinleme kararı alınan Talas'ın telefonu katliamın ardından da dinlenmişti.[3] Katliam sırasında yayınevinin kapısını çalan Talas gibi Angus William Reid de dinleniyordu; 15 Şubat 2007'de üç aylığına verilen dinleme kararı, 15 Mayıs 2007'de 2007/882 sayılı kararla ikinci kez uzatıldı.

Çalıştay toplantılarına bire bir katılan İlker Çınar da takip altındaydı. 3 Nisan 2007'de hakkında dinleme kararı

3 İl Jandarma Komutanlığı'nın başvurusu üzerine 16 Mayıs 2007'de Malatya 3. Ağır Ceza Mahkemesi, Talas'ın telefonları hakkında ikinci kez 2007/900 sayılı kararla dinleme kararı vermişti.

verilen Çınar için, 3 aylık dinleme süresinin bittiği 3 Temmuz 2007'de Malatya 3. Ağır Ceza Mahkemesi 2007/1287, 3 Ekim 2007'de 2007/2054, 3 Ocak 2008'de 2008/12, 17 Nisan 2008'de 2008/696, 16 Temmuz 2008'de 2008/1123 sayılı kararlarla yeniden dinleme kararları verdi.

İl Jandarma sadece misyonerleri değil, kendi çevresindeki isimleri de bir bir dinliyordu. Hüseyin Yelki'nin telefonu katliamdan 3 gün önce takibe alınmıştı. Dinleme süresinin bittiği 12 Temmuz tarihinde Malatya 3. Ağır Ceza Mahkemesi 2007/1351 sayılı kararla ikinci kez, 9 Ekim 2007'de 2007/2127 tarihli kararla üçüncü kez, 9 Ocak 2008'de 2008/86 sayılı kararla dördüncü kez Yelki'nin telefonları hakkında dinleme kararı verdi. Yelki hakkındaki dinleme taleplerinden ikisi Yelki'nin ismi yerine Kurtuluş Kiliseleri Derneği Başkanı İhsan Özbek'in ismi ve Yelki'nin telefon numarası verilerek yapıldı. Mahkeme, 2007/2122 ve 2008/86 numaralı kararlarında, daha önce aynı telefon numarasına birkaç kez dinleme kararı verdiği halde, araştırma ihtiyacı dahi duyınadan İhsan Özbek hakkında dinleme kararı veriliyormuş gibi değerlendirdi.

Dahası tüm dinleme talepleri organize suç örgütü, tarihî eser, uyuşturucu, silah kaçakçılığı, DHKP-C, PKK/Kongra Gel üyeliği gibi suçlamalar kapsamında önleme dinlemesi olarak talep edilmişti. Malatya 3. Ağır Ceza Mahkemesi'nin bu dönemde tüm gazetelerin manşetlerinde olan Susanne Geske ve İlker Çınar gibi isimlerin farkına varmadan dinleme kararı vermesi de dikkat çekiciydi. Kaldı ki, dinlenenler bunlarla da sınırlı değildi, davanın müdahil avukatlarından Orhan Kemal Cengiz de, "Radikal dinî gruplar lehine (...) propaganda ile yurt dışından Türkiye'de faaliyet gösteren örgüt sempatizanlarına (...) destek" olduğu gerekçesiyle dinlemeye alınmıştı.[4]

4 "Zirve kurbanları ölene kadar dinlenmiş", İsmail Saymaz, *Radikal*, 21.07.2012.

İl Jandarma'yla beraber hareket edip dinlemelerden nasibini alan bir isim daha vardı: Hüseyin Aslanpençesi.

Emre hastanede

Abuzer Yıldırım, katliam anında pencereden polislerin geldiğini görünce, reklam tabelasına asılarak alt katın balkonuna inmişti. Bunun üzerine Emre Günaydın da aynı yolu izlemek istemiş ancak başaramayarak yere düşmüştü. Malatya Turgut Özal Araştırma Hastanesi'ne kaldırılan Günaydın, haftalarca hastanede kaldı. Bu süre boyunca savcılık kararıyla odasına kamera yerleştirildi. Hastanenin bulunduğu bölge jandarma bölgesi olduğundan Günaydın'ın başına bir de jandarma verildi: Hüseyin Aslanpençesi.

Tutanaklara göre, Emre'nin bilinci ara sıra kendine geliyordu. Kendine geldiği sırada bazı ifadelerde bulunmuştu. Hüseyin Aslanpençesi, ilk kez Emre'nin yanına gidip ne olduğunu sorduğunda aldığı şu yanıt tutanaklara geçmişti:

> "Ben geçen hafta Malatya'da 3 misyoner tespit ettim. Adamları ekmek bıçağıyla hatır hutur kestim. Uyuyamıyorum. Bunu sana söyledim rahatladım."

Emre, daha sonra jandarmayı yeniden çağırdı ve şu söyledikleri de tutanağa geçti:

> "Amcamın oğlu Abuzer, bir de Mehmet diye biriyle kestik. Yeri de Zirve Yayınevi... Abi beni buradan kaçır, seni yaşatırım."[5]

Aslanpençesi bu tutanakları tutarken hastanenin ilginç bir ziyaretçisi de oldu: İl Jandarma Komutanı Mehmet Ülger, olay yerinin ardından bu kez Emre'nin yattığı hastanedeydi.

---

5 Malatya Cumhuriyet Savcısı İsmail Aksoy'un hazırladığı Zirve cinayetine ilişkin 2. İddianame, s. 5/77.

Ülger, hastaneye geliş nedenini "Komutan olarak tedbirleri yerinde görmek amacıyla vicdani sorumluluk duyarak gittim" diye açıklayacaktı.[6] Ancak hastaneden çıkmasıyla kamera görüntülerinin bir kısmı da yok olmuştu.

Aslanpençesi'nin tutuğu tutanaklar bunlarla sınırlıydı. Ne var ki, Emniyet raporlarına göre, Emre Günaydın'ın konuşmaları odadaki jandarma tarafından kesilmişti. Video kayıtlarını takip ve not etmekle yükümlü polis memurlarının 10 Mayıs 2007'de hazırladıkları bilgi notunda şöyle yazıyordu:

> "50. kasette Emre Günaydın'ın rezillik çıkarttığı, Zirve Yayıncılık'la alakalı konuşmaya çalıştığı, görevlinin konuyu kapatmaya çalıştığı şeklinde bilgilerin olduğunu bilgilerinize arz ederim. Terörle mücadele görevlisi."[7]

Malatya İl Jandarma Komutanlığı, şimdi en fazla Emre'nin yanında duran jandarma görevlisinin ne bildiğini merak ediyordu. Vakit kaybedilmeden Hüseyin Aslanpençesi'nin de telefonlarının dinlenilmesi için mahkemeye başvuruda bulunuldu. Aynı mahkeme, Malatya 3. Ağır Ceza Mahkemesi, bu kez Aslanpençesi'nin telefonları hakkında iki kez üçer aylık dinleme kararları verdi.

6 Mehmet Ülger'in 15.11.2012 tarihinde Malatya 3. Ağır Ceza Mahkemesi'nde verdiği duruşma ifadesi.

7 http://arsiv.ntvmsnbc.com/news/428714.asp?cp1=1

Dokuzuncu Bölüm

Dezenformasyon süreci

İçeride katliam sürerken, beş arkadaş bir yandan da yayınevini alt üst etmişti. Üstelik ilk ifadelerine göre ne aradıklarını da kimse bilmiyordu. Emre Günaydın, misyonerlerin zararlı faaliyetlerine ilişkin dosyaları aradıklarını söylüyordu. Arama sürerken uzaktan Abuzer Yıldırım'ın sesi duyuldu, "Buldum, buldum" diye bağırıyordu.

Reklam tabelasına asılarak alt katın balkonuna inen, buradan polisler tarafından alınıp Emniyet'e götürülen Abuzer Yıldırım, misyonerleri suçlamış ve cebinden bir flash disk çıkarmıştı. Flash diskte, cinayetten hemen önce Malatya İl Jandarma Komutanlığı'nda misyonerlerin faaliyetlerine ilişkin olarak abartılı rakamlarla hazırlanan bilgiler vardı. İstihbarat Şube'de hazırlanan flash disk Hüseyin Yelki tarafından Zirve Yayınevi'ne konulmuştu. Yıldırım, bu flash diski nasıl ve nerede bulacağını aslında iyi biliyordu. Yıldırım'ın bu flash diski emniyete kadar cebinde saklayıp, polise sunmasındaki amacı soruşturmadaki dezenformasyon sürecini başlatmaktı.

Flash diskte, kilise ağlarının nasıl oluşturulduğuyla ilgili şekiller ve metinlerle "ev kilise ağı sözleşmesi" gibi belgeler vardı. Bu belgelerin aynısı 2012 yılının sonlarında Haydar Ye-

şil'in annesinin evinde bulunan bir bavulda ortaya çıkacaktı.

Cinayet öncesinde ve sonrasında misyonerlere yönelik kullanılmak üzere çok sayıda belge hazırlanmıştı. İlker Çınar, bu hazırlığın nasıl yapıldığını İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığı'na gönderdiği ihbar mektubunda şöyle anlatıyordu:

> "(...) Mehmet Ülger'in misyonerlik faaliyetleri ile ilgili üst kademelere sunulmak üzere bir brifing raporu hazırladığı söylendi. (..) Bu rapor, cinayetler işlenmeden önce hazırlanmaya başlanmıştı. Mehmet Ülger ile sürekli bir araya geliyor, ortak çalışmalar yapıyorduk. Brifing verilmişti fakat bundan sonra planlı bir çalışma başlatılmıştı. Bu çalışma istihbarat raporlarına dayalı olarak hazırlanacak olan JİTEM raporu olacaktı. Fakat iş farklılaşmıştı. İstihbarat raporlarının yerini birilerini kurtarma, birilerini karalama şekli almıştı. Ülger, istihbarat raporlarını iki kısımda hazırlıyordu. Birincisi sadece salt şekliyle mahkemeye sunulmak üzere olanı (Zirve Yayınevi cinayetinin görüldüğü mahkemeye) ve diğeri ise JİTEM istihbaratına dayalı olarak üst kademeye sunulmak için andıçlanan raporlar olup, bunlar JİTEM arşivinde saklanmıştır.
>
> Bu raporlarda özellikle şu bilgiler bulunmaktadır: – Misyonerlik faaliyetleri AKP iktidarı döneminde hız kazanmıştır. – Misyonerlik faaliyetleri bölücü bir harekettir. – Amaç Türkiye'yi bölmek ve parçalamaktır..."[1]

İlker Çınar, savcılık sorgusundaysa dezenformasyon çalışmaları kapsamında Hıristiyanlarla ilgili abartılı sayılar verdiklerini şu sözlerle anlatıyordu:

> "Oluşturduğumuz birçok belgede ülkemizde Hıristiyanlaştırılmış kişi sayısı ve kilise sayısı illerdeki nüfusun yüzde onunu kapsayacak şekilde sayısal veri olarak belirleniyordu. Örneğin, Malatya ili ile ilgili olarak 2004 yılına kadar be-

1 Malatya Cumhuriyet Savcısı İsmail Aksoy'un hazırladığı Zirve cinayetine ilişkin 2. İddianame, s. 3/17.

nim de içinde bulunduğum saha çalışmalarında misyonerlerin yaklaşık 5 evde toplantı yaptığını, bu toplantıya Hıristiyanlaştırılmış yaklaşık 47 kişinin katıldığını belirten belgeleri hazırlamıştık. Bu sayıların belirlenmesinde o dönemde Malatya'da bulunan her bir Hıristiyan vatandaşı 1 kilise olarak kabul edip buna bağlı olarak misyoner sayılarını abartılı bir şekilde veriyorduk. Çalıştay toplantılarında hazırladığımız belgelerde de 2004'ten 2007 yılına kadar geçen 3 yıllık sürede bu evlerin sayısının 40-50'ye Hıristiyanlaştırılmış kişi sayısının da yaklaşık 2.500'e yükseldiği şeklinde gerçek dışı sayıları kullanıyorduk."[2]

İlker Çınar'ın bahsettiği sayılar hayli etkili olmuştu. Öyle ki, Malatya'daki ev kilisesi sayısı için hep bu abartılı rakamlar ölçüt alınmıştı. Emre Günaydın da, Emniyet'te verdiği ilk ifadede, "Bir kere babamın spor salonunda kim olduğunu ismen hatırlayamadığım fakat araştırmacı olarak bildiğim bir abi ile normal bir konuda sohbet ederken, misyonerlik konusunda da konuştuğumuzu, o şahsın da benim gibi misyonerlik konusunda benzer düşündüğünü yani misyonerlerin ülkemiz için zararlı olduğunu hatta onun beyanı ile Malatya ilinde 49-50 kadar kilise olduğunu, buna bağlı olarak bunların parasal olarak güçlü olduklarını, doğal olarak bir yerden kuvvet aldıklarını konuştuk" diyordu. Eyleme katılan Salih Gürler ve Hamit Çeker de Malatya'da 50 kilise olduğundan bahsediyorlardı.

Dezenformasyon çalışmaları katliam sonrasında hız kazandı. Daha önce Mehmet Ülger'in verdiği brifingler için yapılan toplantılar, katliam sonrasında dezenformasyon belgelerinin oluşturulması için yapılmaya başladı.

İlker Çınar'ın iddiasına göre ilk toplantı cinayetten sadece bir hafta sonra 26 Nisan 2007'de gerçekleşti. Toplantılarda üç rapor hazırlandı. Bu raporlardan ilkini cinayetle ilgili ola-

2 *A.g.y.*, s. 3/55.

rak –mahkemeye sunulacak– misyonerlik faaliyetlerinin metotlarını ve beklentilerini içeren istihbarat bilgilerinin bulunduğu rapor oluşturdu. İkinci rapor –MGK'ya sunulacak– misyonerlik faaliyetlerinin metotları, beklentileri, ülkede ulaştığı boyutlar ve tehlikeleriyle ilgili bilgilerden oluşuyordu. Üçüncüsündeyse JİTEM arşivine girecekler bulunuyordu.

İkinci toplantı Haziran ayında yapıldı. 9-10 Haziran tarihlerinde Ruhi Abat, Haydar Yeşil ve İlker Çınar, Silifke-Taşucu'nda bulunan bir pansiyonda toplandı. Burada "Küresel emperyalizmin yayılma politikaları bağlamında misyonerlik faaliyetleri" başlıklı kapsamlı bir belge hazırlandı. Ağustos ayındaki toplantıdaysa sahte ses kayıtları oluşturuldu. Ses kayıtlarında misyonerlerin PKK'yla ilişki içinde olduğu izlenimi yaratılıyor;[3] İlker Çınar bir haber elemanı gibi konuşuyordu. Ses kayıtlarında yer alan Ruhi Abat ve Mehmet Ülger, önceden hazırlanan belgelerdeki soruları sorup, Çınar'dan yanıtları okumasını istiyorlardı. Böylece bu belgeler, bu ses kayıtlarından duyularak hazırlanmış gibi gösteriliyordu.

Dezenformasyon toplantıları her ay düzenli olarak yapılmıştı. Bir yıl sonraki toplantı ilginç bir biçimde 18 Nisan 2008 tarihinde, yani cinayetin birinci yıldönümünde düzenlendi. İlker Çınar, Mehmet Ülger'in talebi üzerine bu tarihte Malatya'ya geldi. Ülger ve ekibi toplantı yaparken, mezarlıktaki anma da haber elemanlarına izletiliyordu.[4]

Ses kayıtlarından bazıları Zirve Yayınevi Cinayeti soruşturmasını yürüten savcılığa da gönderilmişti. Dezenformasyon belgelerinin oluşturduğu 16 klasör de İl Jandarma Komutanlığı tarafından savcılığa verildi. İl Jandarma, bu belgeleri istihbarat bilgisiymiş gibi savcılığa sunmuştu. Jandarmanın bu belgeleri sunmaktaki amacı "cinayetin değil, misyonerliğin yargılanmasını sağlamaktı". Planlandığı gibi de oldu...

3 A.g.y., s. 3/62.

4 A.g.y., s. 5/21.

Onuncu Bölüm

İddianame hazır

Jandarma Komutanlıkları'nda süren brifingler, hazırlanan dezenformasyon belgeleri, belgelerin ulaştırıldığı savcılık, sahte ses kayıtları, uydurulmuş kilise sayıları ve beş genç...

Malatya Cumhuriyet Başsavcılığı, katliamdan 7 ay sonra olayla ilgili iddianameyi hazırladı. İddianamenin ek klasörleri 31 dosyadan oluşuyordu. Bunların 16'sını misyonerlik faaliyetleriyle ilgili belgeler oluşturmuştu. Geri kalanlardaysa yayıneviyle bağlantılı isimler ve telefon numaraları yer alıyordu.

Emre Günaydın birdenbire misyonerliğe merak saldığını ve internetten iletişime geçerek Necati Aydın'ı bulduğunu, dört arkadaşıyla aynı fikirle hareket ederek cinayeti işlemeye karar verdiklerini söylemişti. Malatya Cumhuriyet Başsavcılığı da işte böyle bir mantıktan harekete geçerek, beş kişi hakkında adam öldürme suçundan müebbet hapis cezasıyla iddianame hazırlamıştı.

İddianamede, Emre Günaydın'ı örgütün kurucusu ve yö-

neticisi konumunda olduğu; Salih, Abuzer, Hamit ve Cuma'nın da örgütün üyeleri olduğu gerekçesiyle cezalandırılmaları istenildi. Emre'nin "etkilendim" dediği gazete çalışanı Varol Bülent Aral ve diğerleri hakkındaysa takipsizlik kararı verildi.

Emre Günaydın, Salih Gürler, Hamit Çeker, Cuma Özdemir ve Abuzer Yıldırım... Yaşları 19 ila 21 arasında değişen beş genç nasıl olmuştu da son dönemlerin en vahşi cinayetlerinden birini en ince ayrıntısına kadar planlayabilmişlerdi? Gençler, cinayetten sonra nasıl olup da yakalanmayacaklarını düşünüyorlar, hatta Malatya'dan sonra İzmit'e giderek buradaki misyonerleri de öldürmeyi planlıyorlardı? Arkadaşlarının deyimiyle cebinde 5-10 lirası olan Emre Günaydın cebindeki para miktarı nasıl olup da birden on misline çıkmıştı? Araba, ip, eldiven, bıçak ve kurusıkı tabanca masraflarının oluşturduğu toplam 302 lira hiçbir işleri olmayan ve ailelerinin maddi durumları kısıtlı olan bu gençler tarafından nasıl karşılanmıştı? İddianame bu soruların hiçbirine yanıt verememişti.

Malatya 2. Ağır Ceza Mahkemesi bu yanıtsız sorulara karşın iddianameyi kabul etti. Mahkeme ilk duruşma için 23 Kasım 2007'ye gün verdi. Tarihler 23 Kasım'a yaklaşırken, duruşma gününe hazırlananları oldukça garip olaylar bekliyordu.

Dava başlıyor...

Necati Aydın, misyonerlik faaliyetleri nedeniyle İzmir'de tutuklandıktan yedi yıl sonra yine misyonerlik faaliyetleri ileri sürülerek Malatya'da öldürülmüştü. Aydın'ın, tutuklanıp serbest bırakılmasının ardından İçişleri Bakanlığı ve Adalet Bakanlığı'na suç duyurusunda bulunan avukatı Orhan Kemal Cengiz, yedi yıl aradan sonra bu kez eski müvekkili-

nin ölümü nedeniyle başlatılan soruşturmaya müdahil oldu.

Cengiz, Protestan cemaatinin istemi üzerine Malatya katliamı davasını üstlenmişti. Bu cinayetin yalıtılmış bir olay olmadığını, bir biçimde başka olay ve cinayetlerle bağlantılı olabileceğini düşündüğünden benzer davalarda aktif rol alan avukatlardan yardım talep etti. Amaç, bir tür "ortak göz" oluşturmaktı. Hrant Dink davası, Şemdinli davası ve benzeri davalara giren avukatlar Malatya davası için de harekete geçtiler. Hepsi insan hakları hukuku alanında çalışmış 20'ye yakın avukat mağdur yakınlarının avukatlığını üstelendiler. Ancak daha ilk duruşmadan itibaren, cinayetin ardındaki "gölge" harekete geçmiş ve kendini hissettirmeye başlamıştı.

Davanın ilk duruşması için yerli ve yabancı medya yoğun bir şekilde Malatya'ya gelmişti. Bir Fransız gazeteci Orhan Kemal Cengiz'le mülakat yaparken, Malatya yerel basınının davanın ilk duruşmasına ilişkin olarak yaptıkları haberleri çıkarıp masanın üzerine koydu. Uzun yıllardan beri Türkiye'de yaşayan ve bu nedenle iyi Türkçe bilen bu kadın gazeteci yerel gazetelerin olayı ve davayı nasıl haberleştirildiklerini merak etmiş ve tüm gazeteleri toplamıştı. Bu esnada büyük bir şaşkınlık yaşamış, gazeteleri masanın üzerine koymasının ardından şaşırma sırası Cengiz'e geçmişti.

Malatya yerel gazeteleri, avukatlara yönelik son derece düşmanca, onları hedef haline getiren haberlerle doluydu; avukatlar, Malatya'nın ismini kirletmek için şehre gelmiş "şarlatanlar" olarak lanse ediliyorlardı. Ancak Cengiz, haberlerin detaylarına baktığında gözlerine inanamadı. Gazetelerin pek çoğunda kendi fotoğrafı haberle birlikte verilmişti. Bu haberlerde yer alan bazı detaylar çok iyi bir internet ve arşiv aramasıyla bulunabilirdi. Mesela bazı avukatların, daha önce girdikleri davalara ilişkin bilgiler böyleydi. Ancak bazı bilgiler vardı ki, bunların herhangi bir "normal"

yoldan elde edilmesi mümkün değildi. Örneğin, bazı gazeteler uzun bir avukat listesi veriyorlardı. Yine bu avukatların bazılarının ismi ancak iyi bir araştırmayla elde edilebilirdi. Mesela, davaya verilen vekaletnamelere ve keza duruşma için Malatya'ya gelen avukatların kaldıkları otelin kayıtlarına bakmak gibi... Ancak "yerel" basının verdiği avukat listesinde ne bu vekaletnamelerde ne otel kayıtlarında geçen avukatların da isimleri yer alıyordu! Cengiz, özellikle bir ismi görünce büyük şaşkınlığa uğramıştı. Zira bu avukat, ilk olarak grupta yer alacağını söyleyen ancak daha sonra yoğun işleri nedeniyle ilerleyen aşamalara katılamayan bir hukukçuydu. Bu hukukçunun Malatya ekibinde yer aldığını ise ancak onu yakından tanıyan birkaç avukat biliyordu. Dolayısıyla söz konusu bu avukatın isminin elde edilmesinin tek yolu, avukatların yazışmalar için oluşturdukları e-grubun şifresinin kırılmasından başka bir şey olamazdı, çünkü ismi sadece bu listede geçiyordu.

Bu haberlerin detaylarına baktığında Cengiz, sadece e-postalarının değil, telefonlarının da dinlendiği sonucuna ulaştı. Malatya'ya ilk duruşma için gelmeden üç-beş gün önce, müdahil avukatlardan Ergin Cinmen kendisini telefonla arayarak, Zirve Yayınevi'nde işlenen cinayetin aslında bir "soykırım suçu" oluşturduğunu; burada önemli olanın ölen kişilerin sayısı değil, sanıkların "niyeti" olduğunu belirtmiş ve ilk duruşmada "Bu suçun bir soykırım suçu olduğunu söyleyelim" demişti. Cengiz, "Bu iyi bir fikir ama dilersen Malatya'ya gidince diğer avukat arkadaşlarla bu konuda bir mutabakata varalım, ondan sonra tabii ki mahkemeden suç vasfını değiştirmesini talep edebiliriz" cevabını vermişti. "Soykırım nitelemesi" sadece iki avukat arasındaki bir konuşmaydı ve daha diğer avukatların bile bu konuşmadan haberleri yoktu. Durum böyleyken, Cengiz önündeki gazeteyi okuyup "Bunun bir soykırım suçu olduğunu id-

dia edecekler" ibaresini görünce, bir iç ürpertisi yaşadı. Yerel gazeteler, örneğin İhsan Özbek'in duruşmaya katılmayacağını da biliyorlardı. İşin ilginç yanı bu bilginin de ancak Cengiz ve Özbek arasındaki telefon konuşması dinlenerek elde edilebilecek olmasıydı. Zira Necati Aydın'ın da mensubu bulunduğu Kurtuluş Kiliseleri ruhani önderi Özbek, hasta olduğu için ilk duruşmaya katılamayacağını sadece Cengiz'e söylemişti.

Avukatlar yerel basında yer alan bu "haberler"in sadece bir "hoş geldiniz" mesajı niteliğinde olduğunu anlayacaklardı. Daha sonra meydana gelecek "tuhaf" gelişmelerin ilk işaretiydi bu "haberler".

Bilgisayarlar kilitleniyor

Müdahil avukatlar, mahkemeye sunmak için çeşitli dilekçeler hazırlamışlardı. Bu dilekçeleri mahkemeye verdikleri anda basına da göndermesi için Protestan cemaatinin genç bir üyesinden yardım talep ettiler. Duruşma sonrası otele döndüklerindeyse söz konusu genci gözyaşları içinde ve korkudan konuşmakta zorlanırken buldular. Kendileri duruşmada dilekçeleri sunarken, genç anlaştıkları gibi bilgisayarın başına oturmuş, e-mail hesabına giriş yapmak üzere ilgili hesabı tıklamış ancak bilgisayar ekranında beliren "tuhaf" bir mesajla karşılaşmıştı: "Bu internet sitesine erişiminiz Mahkeme kararıyla engellenmiştir". Genç çocuk, bunun o e-posta adresinin bağlı bulduğu internet sitesinden kaynaklanan bir problem olduğunu düşünerek, başka bir e-posta hesabını açmak için deneme yaptığında büyük bir şaşkınlık yaşadı: Aynı yazı burada da ortaya çıkmıştı! Durumda bir tuhaflık olduğunu anlamıştı ancak son olarak üçüncü e-posta hesabını denemek isteyip, orada da aynı mesajı görünce, dehşet duygusuna kapıldı. Bilgisayar konusunda bilgili bi-

risi olarak, birilerinin başka bir yerden internet hesaplarına girip "müdahale" ettiklerini anlamıştı.

Davanın ve avukatların etrafında kara bir gölge, arsız, fütursuz ve hiçbir şekilde kendini saklama gereği duymadan dolaşıyordu.

Esrarengiz mektup

Kısa bir süre sonra Malatya Cumhuriyet Başsavcılığı'na bir ihbar mektubu gönderildi. Mektup tuhaf bir dille yazılmıştı. Misyonerlerin "Amerikan" ve "Alman ekollerinin" birbirleriyle savaştıklarından bahsediyordu. Malatya Zirve Yayınevi katliamında öldürülenlerden Tilman Geske'nin Alman vatandaşı olması dayanak gösterilerek, cinayet, "Amerikan ekolü"nün "Alman ekolü"nü ortadan kaldırma teşebbüsü olarak açıklanıyordu. Bu mektuba göre Amerikan ekolünün başındaysa Orhan Kemal Cengiz vardı! Bu mektupla birlikte Cengiz, yavaş yavaş hedefe konulduğunu düşündü.

Mektup oldukça sofistike bir dezenformasyon örneği niteliğindeydi. İnandırıcı olmaya çalışmıyor, fantastik pek çok detay içeriyordu. Örneğin, Cengiz'in cinayeti işleyen Emre Günaydın ve arkadaşlarına çok büyük paralar verdiğini, cinayetten sonra onları Adana İncirlik Üssü'nden kaçırmayı planladığını yazıyordu.

Cengiz mektubun çok amaçlı bir şekilde hazırlandığını düşündü. İlk amaç, daha önce dava dosyasına girmiş ve Malatya'daki jandarma görevlilerini cinayeti azmettirmekle suçlayan ihbar mektubunu[1] sulandırmak, inandırıcılığına gölge düşürmek olmalıydı. Bu fantastik mektubu hazırlayanlar mahkemeye adeta şunu söylüyorlardı: "Müdahillerin avukatı bile cinayeti azmettirmekle suçlanabiliyorsa herkes aynı şekilde asılsız isnatlara kurban gidebilir!"

1 Söz konusu ihbar mektubunu ileride ayrıntılı olarak ele alacağız.

Mektupta çok sayıda yalan yanlış bilgi az sayıda "olguyla" birleştirilip kafalar karıştırılmaya çalışılıyordu. Mektubun içerdiği nadir "doğru" bilgilerden biri, yine oldukça suçlayıcı ve manipülatif bir dille aktarılmıştı. Cengiz, Protestanları kışkırtmanın yanı sıra Rum Patrikhanesi'nin tezlerini uluslararası alana taşımakla suçlanıyordu. İşin ilginç yanı mektupta bütün bu suçlayıcı söylem içerisinde, yine istihbarat aracılığıyla toplandığı belli olan bilgiler kullanılıyordu. Örneğin, Cengiz'in Amerika'ya gittiğinden bahsediliyordu. Cengiz gerçekten de Amerika'ya gitmiş, oradaki Ortodoks cemaatin istemi üzerine onlara Türkiye'deki Rum Ortodoks Patrikhanesi'nin hukuki problemlerini analiz eden bir sunum yapmıştı. Ancak Cengiz'in ziyareti ne medyada haber olmuş ve ne de herhangi bir yerde yazılmıştı. Ama mektubu hazırlayanlar bu ziyareti ve detaylarını biliyorlardı.

Mektubun üçüncü bir amacı daha vardı ki, o da Cengiz'e gözdağı vermekti. Mektupta anlatılan bazı olaylarla Cengiz'in özel hayatına şehirler üzerinden üstü örtülü göndermelerde bulunuluyordu. Sözde bir misyoner tarafından kaleme alınan mektup baştan sona Cengiz'e yönelik hakaretamiz ibarelerle doluydu. Ancak bazı yerlerinde sadece Cengiz'in anlayabileceği şekilde "özel" bazı mesajlar da veriliyordu: "Onu şu şehirden kovduk" veya "şu şehirdeki akrabaları aracılığıyla" gibi ifadelerle Cengiz'in geçmişteki "özel ilişkilerine" göndermelerde bulunuluyordu.

Bu mektup, bir "ölüm listesiyle" bitiyor, listede adı geçen isimlerin yine Orhan Kemal Cengiz'in başında bulunduğu "Amerikan ekolü" tarafından öldürüleceği iddia ediliyordu. Avukatlara yönelik kuşatmayı bir adım daha ileri götüren mektup, aslında Cengiz üzerinden bütün avukatlara bir gözdağı vermeye çalışıyor ve yakından izlendikleri mesajını gönderiyordu.

Bu mektuptan kısa bir süre sonra İstanbul ve Ankara, es-

rarengiz bir misafir ağırlayacaktı. Bu misafir Varol Bülent Aral'dı. Aral, İstanbul ve Ankara'daki gazeteleri gezip savcılığa gönderilen mektuptakine benzer fantastik hikâyeler anlatıyordu ama arada önemli bir fark vardı. Bu defa, Cengiz'in arkadaşlarıyla yaptığı bazı konuşmalardaki argümanlar kendisine karşı kullanılıyordu. Varol Bülent Aral'ın bu ziyaretlerinden kısa bir süre önce Cengiz avukat arkadaşlarıyla ve Protestan cemaatinden bazı kişilerle yaptığı telefon görüşmelerinde, Santoro, Dink ve Malatya cinayetlerinin bir biçimde bağlantılı olduğunu düşündüğünü söylemiş ve "bütün bu cinayetlerin Türk Gladyosu tarafından manipülasyon amacıyla gerçekleştirildiği" yönündeki kanaatini bu insanlarla paylaşmıştı. Aral'ın ziyaretinden hemen sonra İstanbul'daki bir gazeteden arayan muhabir Orhan Kemal Cengiz'e şunları söylemişti:

> "Buraya VB adında meczup kılıklı bir adam geldi. Santoro, Dink ve Malatya cinayetlerinin bağlantılı olduğunu ve bu cinayetlerin Türk Gladyosu tarafından işlendiğini söyledi. Sonra bir Gladyo örgüt şeması çıkardı. Bu şemada çeşitli isimler vardı. Orhan Bey sizin isminiz de bu şemanın en tepesindeydi. Sizin Türk Gladyosu'nun lideri olduğunuzu iddia etti."

Cengiz mesajı almıştı. Nitekim bunları Orhan Kemal Cengiz'e gönderilen "kişisel" mektuplar ve "esrarengiz" telefon mesajları izledi. Cengiz ciddi bir tehdit altında olduğu sonucuna ulaştı ve soluğu Ankara Cumhuriyet Savcılığı'nda aldı. Cengiz'in suç duyurusunda bulunmasının ardından Uluslararası Af Örgütü dünya çapında "acil eylem" başlattı. Türkiye'deki insan hakları örgütleri ve Ankara Barosu, Cengiz'in yaşamının tehdit altında olduğu düşüncesiyle kamuoyuna yönelik deklarasyonlarda bulundular. Ne var ki, Cengiz'in suç duyurusu istenen sonuca ulaşmadı.

Savcılık dava açacak delilleri "toplayamadı" ama talebi ciddi bulunduğu için Ankara Emniyet Müdürlüğü kendisine yakın koruma tesis etti.

Orhan Kemal Cengiz'in 2008'de Ankara Cumhuriyet Savcılığına yaptığı suç duyurusu hiçbir sonuç üretmemişti fakat Malatya Cumhuriyet Savcılığı 2012 yılında Cengiz'in telefonlarının gerçekten de dinlenildiğini tespit edecek ve bu konuda ayrı bir dava açacaktı.[2]

2 Bu bilgiler Orhan Kemal Cengiz'le 3 Nisan 2013'de yapılan mülakattan derlenmiştir.

On Birinci Bölüm

Bir ihbar mektubu

Dava, avukatlar ve Hıristiyanlar üzerine kurulu korku ağıyla başladı. Türkiye mahkemeleri, faili meçhul siyasi cinayetlerin sadece tetikçilerinin yargılandığı davalara alışıktı; yargı eski alışkanlıklarını bırakmamıştı. Böylesi büyük bir katliam ortadaki tüm delillere karşın suçüstü yakalanan beş gencin üzerine kalmıştı. Yapılan tüm suç duyurularına karşın sessiz kalınmış, savcılığa gelen ihbar mektupları sümen altı edilmişti.

Aslında katliamdan sadece üç ay sonra, 2007 yılının Haziran ayında Malatya Cumhuriyet Başsavcılığı ve Ergenekon savcılarına gönderilen bir ihbar mektubu olayı net şekilde anlatıyordu:

> "Sizlere Malatya ilinde işlenen misyoner cinayeti ile ilgili olarak bu cinayeti bizzat azmettiren J. Kur. Albay Mehmet Ülger ile ilgili olarak bildiklerimi anlatmaya çalışacağım. Bunları nereden biliyorsunuz diye soracak olursanız ben de

Malatya İl Jandarma Komutanlığı İstihbarat Şube Müdürlüğü'nde çalışan bir personelim. Malatya İl Jandarma Komutanlığı Jandarma Kurmay Albay Mehmet Ülger tarafından Kayseri Jandarma Bölge Komutanlığı ve Jandarma Genel Komutanlığı Daire Başkanı'na 2007 yılı Mart ayında brifing verildi. Bu brifingden yaklaşık bir buçuk ay sonra misyoner cinayeti işlenmiştir. Bu brifingde öldürülen kişiler ile ilgili ve yaptıkları faaliyetleri ile ilgili olarak ayrıntılı raporlar bizzat Mehmet Ülger tarafından üstlerine sunulmuştur.

(...) Yine olaydan sonra cezaevine atılan sanıklardan birinin üzerinde bulunan cep telefonu sim kartı bizzat Mehmet Ülger tarafından cezaevine gidilerek, mahkümdan alınmış, cezaevi idaresine bu kart alınırken olayın aydınlatılması için kartın içindeki bilgilere ihtiyaç duyulduğu bildirilmiştir. Ertesi gün aynı numaraya yeni bir sim kart çıkartılarak cezaevi idaresine bu kart teslim edilmiştir. Bu konu o zamanki Cezaevi Ö. Bl. Komutanı J. Yzb. A.S. ve şu anki Bl. K. Ütğm. H.K. tarafından da bilinmektedir. Bu olay polis bölgesinde olmasına rağmen Mehmet Ülger, İl Jandarma Komutanı olarak bizzat kendisi ve İstihbarat Şube Müdürlüğü'nde görevli Şb. Müdürü J. Bnb. Haydar Yeşil ve bazı astsubaylar ve uzman jandarmalarla niçin bu kadar yakından ilgilenmiştir? Herhalde olayı çözmek için olmasa gerek!"

Soruşturma sürerken, ihbar mektubunda adı geçen Mehmet Ülger ve Haydar Yeşil'in isimleri basında yer aldı. Ülger ve Yeşil bu konuda jandarmaya bir rapor göndererek, hedefe bu kez Fethullah Gülen grubunu koydular. O rapor, aynı ihbar mektubunda şöyle anlatılıyordu:

"Ülger ve Yeşil, kendilerini Jandarma Genel Komutanlığı'na karşı temize çıkarmak için İl J. Komutanlığı'nda görevli bazı personeli Fethullah Gülen grubu üyesi gibi gösterip bu haberlerin bu personeller tarafından basına veril-

diğini ve kendilerinin yıpratılmaya çalışıldığına dair raporlar tanzim ederek, J. Genel Komutanlığı'na göndermiştir.

Bu konu olarak Yeşilyurt İlçe Jandarma Komutanlığı'nda görevli A.S.'nin bizzat uzman çavuşa kendisinin Fethullahçı olduğu söyletilmiş ancak kendisinin bu grupla olan ilişkilerinden dolayı pişman olduğuna dair ifadesi alınmıştır. İfadenin devamında ise bazı çavuşların Gülen grubu ile ilgili bağlantılı oldukları halde bu personellerin Malatya ilinde bulunan bu gruba ait çeşitli evlerde yapılan toplantılara katıldıkları konusunda sayfalarca ifadesi alınmıştır. Bu ifade Jandarma Genel Komutanlığı'na gönderilmiş ve bu ifadede ismi geçen personeller ifadeyi veren A.S. hariç tamamı Jandarma tarafından sakıncalı kategorisine alınmışlardır. Bu personellerin çoğu bunu bilmektedir. Bunların ifadeleri alındığında bunu herhalde söylerler.

Hatta A.S. hakkında vermiş olduğu ifadeyle ilgili olarak J. Gn. K.lığı Askerî Savcılığı'nca ifadesi alınmış ancak kendisi ile ilgili bölümü her ne hikmetse kapatılmış, bu personel hakkında hiçbir yasal işlem yapılmamış ve sakıncalı kategorisine bu personel alınmamıştır. A.S., J. Gn. K.lığı Askerî Savcılığı'na ifade vermeye gideceği zaman Mehmet Ülger tarafından İl J. K.lığına çağırılmış ve odasında Ruhi Abat ve Haydar Yeşil'in de olduğu ortamda iki saate yakın konuşmuşlar ve bundan sonra A.S., J. Gn. K.lığı Askerî Savcılığı'na ifade vermek üzere Ankara iline gitmiştir.

Mehmet Ülger, kendisi bilgisayar kullanmayı bilmez. Bu sebeple, bu ve bu gibi yasadışı her türlü faaliyetleri ile ilgili olarak yaptığı yazışmaları kendi makam odasında bulunan bilgisayarda yaptırmıştır. Ancak kendisi bilgisayar kullanmayı bilmediği için mutlaka iyi derecede bilgisayar bilen askerleri yanına haberci olarak alır ve bu tür yazıları onlara yazdırırdı. Bu askerlere İl J. K.lığında hiç kimse karışamazdı. Bilgisayarın şifresini de bunlardan başka hiç kimse bil-

mezdi. Yanında bilgisayarı çok iyi derecede bilen sivil memur F.E.'nin de sekreter olarak çalıştığı halde bu tür yazışmaları kesinlikle ona yaptırmazdı. Kendisi tayin olup giderken taşınabilir hard disk getirerek tüm yaptığı yazışmaları bu hard diske kopyaladı ve bilgisayardaki tüm dokümanları sildi. Ancak bu bilgisayar halen İl J. K.nın makam odasında durmaktadır Bu bilgisayar alındığında herhalde içinde silinse dahi bulunabilen belge ve dokümanlar bulunabilecektir.

Benim de bildiklerim bunlardan fazla ama ben bildiklerimin tamamını söylersem kendimi deşifre etmiş olurum. Kendim de yaptığım bazı işlerden pişmanlık duyduğum için bu mektubu iki savcılığa da gönderiyorum. Umarım karanlık bir olayın çözülmesine yardımcı olurum."

"Gülenci subay" da arkadaşları çıktı

İhbar mektubunda adı geçen A.S., 2. İddianame'de sanık sıfatını taşıyan Aykut Saka'dan başkası değildi. Aykut Saka, Malatya İl Jandarma Komutanlığı'na bağlı olarak çalışan bir jandarma uzman çavuştu. Bazı "disiplinsiz" hareketleriyle ön plana çıkmıştı. Mehmet Ülger ve Haydar Yeşil, Saka'nın bu durumu üzerine hakkında disiplin soruşturması açtılar. Bununla beraber bir de teklifte bulundular: Saka onların belirledikleri isimler için Fethullah Gülen grubuna mensup oldukları yönünde ifade verecek, kendileri de soruşturma dosyasını kapatacaklardı. Saka bu teklifi kabul etti, hakkındaki disiplin soruşturması kapatıldı. Ancak bu kez de siyasi faaliyette bulunmak suçundan hakkında başka bir soruşturma açıldı. Böylece hem Ülger ve Yeşil'in istemediği kişiler "Fethullahçı" denilerek sakıncalı sınıfına alındı hem de Saka sürekli kontrol altında tutuldu.[1]

1 Malatya Cumhuriyet Savcısı İsmail Aksoy'un hazırladığı Zirve cinayetine ilişkin 2. İddianame, s. 8/28.

Soruşturmayı oldukça derinleştirecek bilgilere işaret eden mektup, Ali Aslan sahte ismiyle yazılmıştı. Mektup zarfına yazılan bir adres de yoktu. Avukatlar, Malatya Savcılığı'ndan ihbar mektubunun işleme konulmasını istedi. Savcılık, asker şahısların ismi geçtiği gerekçesiyle dilekçeyi Askerî Savcılık'a gönderdi. Askerî Savcılık'sa komik bir gerekçeyle dilekçeyi reddetti: İhbar mektubu Dilekçe Yasası'na aykırı yazılmıştı! Yasada belirtilen, isim, soyisim ve adres bilgilerinin doğru ve yeterli olmadığı gerekçesiyle işlem yapılmasına gerek görülmeyen ihbar mektubu sümen altı edildi.

Yayınevi soruşturmasını yürüten Malatya Cumhuriyet Savcılığı, mektubu müdahil avukatların talebi üzerine soruşturma dosyasına koydu. Ergenekon savcılarıysa mektupla ilgili işlem yapmak için aradan birkaç yıl geçmesini beklediler.

On İkinci Bölüm

İlker Çınar deşifre oluyor

Suç duyuruları, başvurular, ihbar mektupları... Hiçbiri soruşturmanın genişlemesine neden olmadı. Davayı, jandarmaya taşıyan olan olaylar zinciri İlker Çınar'ın deşifre olmasıyla başladı...

11 Haziran 2008 tarihinde *Bugün* gazetesinde Adem Yavuz Aslan imzasıyla yayımlanan bir haber, o güne kadar eski bir Hıristiyan olarak propaganda yapan İlker Çınar'ın aslında Kara Kuvvetleri'nde uzman çavuş olduğunu ortaya koydu. Gazeteci Aslan, Çınar'ın Emekli Sandığı primlerini yayımlamıştı. Çınar, bu haberin yayımlanmasından bir hafta sonra 17 Haziran 2008'de Malatya'ya gitti. Anlattığına göre Mehmet Ülger'le yaptığı görüşmede kendisine "Merak etme, biz ilgili yerlerle görüşerek bunu çözeriz" denildi. Ülger de artık Ankara'ya atanmayı bekliyordu.

Ancak işler beklendiği gibi gitmedi. Ülger, verdiği sözü tutmamıştı. Üstelik beklediği gibi Ankara'ya değil, Giresun'a atanmıştı. Bu atama haberi üzerine emekliliğini is-

tedi. İlker Çınar'sa 2008 yılı Eylül ayında internette primleriyle ilgili sorgulama yaptığında, primlerinin yatmadığını anladı.

Çınar, Malatya'da süren iki yıllık çalışması karşılığında kendisine 100-110 bin liralık ödeme yapıldığını söylemişti. Bu ödemelerin yanı sıra aylık 2 bin lira da maaş alıyordu. Deşifre olması nedeniyle hem maaş ödemesi durdurulmuş hem de primleri yatırılmamıştı. Prim ödemeleri için Mersin İş Mahkemesi'ne dava açtı. Dava görevsizlik kararıyla Ankara'ya gönderildi.

Çınar, bu olayların ardından İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığı'na isimsiz bir mektup yazarak, Ülger ve ekibinin çalışmalarını ihbar etti. Daha sonra da savcılığa gidip "Deniz Uygar" takma ismiyle ifade verdi.

İlker Çınar ifadesinde Hurşit Tolon'un talimatıyla Malatya'ya yönlendirildiğini, Mehmet Ülger'le yapılan toplantıları, hazırladıkları dezenformasyon belgelerini anlattı. Çınar'ın ismini verdiği kişiler arasındaki yoğun telefon trafiği, yapılan aramalarda bulunan belgeler iddiaları doğruluyordu. Malatya Savcılığı, 2. İddianame'yi hazırladı. İddianamedeki bir numaralı sanık, katliam günü Malatya'ya giden Hurşit Tolon'du...

Bir numaralı sanık Hurşit Tolon

Ergenekon davasının sanığı olan Hurşit Tolon, Türk Silahlı Kuvvetleri'nde değişik yerlerde görev aldıktan sonra orgeneral rütbesine kadar yükseldi. Genelkurmay Başkanlığı Genel Sekreterliği görevinin ardından 1. Ordu Komutanlığı yapan Tolon, 30 Ağustos 2005 tarihinde TSK'dan emekli oldu. Görevinde olduğu gibi emekliliğinin ardından da ismi Türkiye'nin gündeminden hiç silinmeyen Tolon, iddianamede İlker Çınar'ın ifadelerinden yola çıkılarak Türkiye Ulusal

Stratejiler ve Harekat Dairesi'ni (TUSHAD) organize etmekle suçlanıyordu.

İddianamede Tolon'a yöneltilen suç şöyleydi:

"Şüphelinin Genelkurmay Başkanlığı Genel Sekreterliği görevini yürüttüğü 1993 yılında TSK içerisinde TUSHAD isimli gizli bir yapılanmayı Ergenekon Terör Örgütü'nün talimatları doğrultusunda bu örgüte bağlı kurarak, faaliyete geçirdiği, bu birimin Ergenekon Terör Örgütü tarafından TSK içerisinde gizli bir şekilde kurulmuş olmasından dolayı Genelkurmay Başkanlığı'nın bu birimden haberinin olmadığı, bu yapılanmada diğer bir Ergenekon Terör Örgütü sanığı olan Levent Ersöz'e eğitmen olarak görev verdiği, uzun yıllar bu birimin başında görev yaptığı,

(...) TUSHAD'ı bölgeler arası kültürel farklılıkları da dikkate alarak Türkiye'yi toplam 4 bölgeye ayırdığı, bu bölgelerden 1. Bölgenin Marmara, Ege ve Akdeniz bölgeleri, 2. Bölgenin İç Anadolu Bölgesi, 3. Bölgenin Malatya ilinin de içinde bulunduğu Doğu Anadolu ve Güneydoğu Anadolu Bölgeleri, 4. Bölgenin ise Karadeniz Bölgesi olduğu,

Şüphelinin TUSHAD içerisinde çeşitli departmanlar oluşturduğu, bu departmanlardan birisinin de misyonerlik olduğu, TUSHAD'ın devamlılığını ve gizliliğini sağlamak için daha sonra 1995, 1999 ve 2004 yıllarında 3 kez revize edildiği belirlenmiştir.

(...) 2006 yılının Temmuz ayına gelindiğinde İlker Çınar'a Ahmet Hurşit Tolon'un TUSHAD aracılığıyla Malatya ilinde 'Kurmay Albay Mehmet Ülger ile bir çalışma yapacaksınız, tensip ve bilgilerinize arz olunur' şeklinde bir talimat gönderdiği,

(...) Bu talimat doğrultusunda İlker Çınar'ın, TUSHAD 3. Bölge yöneticisi Mehmet Ülger ve ekibi ile Zirve Yayınevi cinayetine yönelik kapsamlı çalışmalara başladıkları,

Aynı zamanda Ergenekon soruşturması kapsamında hakkında kamu davası açılan Ahmet Hurşit Tolon'dan elde edilen misyonerlik konulu çalışmalarda Malatya ilinin misyonerlik yönünden hedef olarak seçildiğinin belirtildiği, bu belgelerin kaydetme tarihlerinin Malatya Zirve Yayınevi cinayetinden 3-4 yıl önceki bir zamana tekabül etmesi ve bu konuda planlı ve örgütlü bir çalışmanın uzun süre önce planlanarak, aşama aşama hayata geçirildiği tezini kuvvetlendirdiği,

(...) Tolon'un TUSHAD yöneticisi olarak verdiği talimatlar sonrası Zirve Yayınevi cinayetinin asıl failleri Mehmet Ülger ve ekibi tarafından özellikle Emre Günaydın kullanılmak suretiyle azmettirilerek, cinayet eyleminin hayata geçirildiği..."[1]

Tolon, bu iddialarla, silahlı terör örgütü kurma ve yönetme, hükümeti ortadan kaldırma ve cinayete azmettirme suçlamalarıyla mahkemeye çıkarıldı. Yargılama sürerken 2013 yılının Ocak ayında tutuklandı.

Diğer sanıklar

2. İddianame'ye göre iki numaralı şüpheliyse Mehmet Ülger'di. Ülger, TUSHAD 3. Bölge Malatya ili hücre yapılanması yöneticisi olmakla suçlandı. Silahlı terör örgütü yönetme, hükümeti ortadan kaldırma ve cinayete azmettirme suçlamalarıyla mahkemeye çıkarıldı. İddianamenin diğer sanıklarıysa Haydar Yeşil, Ruhi Abat, Murat Göktürk, Mehmet Çolak, Abdullah Atılgan, Adil Akçay, Adem Gedik, Levent Ercan Gelegen, Aykut Saka, Varol Bülent Aral ve Emre Günaydın'la arkadaşları oldu.

İlker Çınar da sanıklar arasındaydı. Çınar, silahlı terör ör-

1 Malatya Cumhuriyet Savcısı İsmail Aksoy'un hazırladığı Zirve cinayetine ilişkin 2. İddianame, s. 6/97.

gütüne üye olmakla suçlandı. Ancak pişmanlık hükümlerinden yararlanmak istediğini söyledi. İddianamede, Çınar için "Şüpheli İlker Çınar'ın tüm bu faaliyetleriyle silahlı terör örgütüne üye olma suçunu işlediği ancak kendisinin Ergenekon Terör Örgütünün amaç ve hedeflerine hizmet ettiğini anlaması üzerine duyduğu pişmanlıkla gönüllü olarak örgütten ayrılarak ilgili makamlara müracaat edip, örgütün yapısı, faaliyetleri ve Zirve Yayınevi cinayetinin azmettiricilerine yönelik ayrıntılı beyan, bilgi ve belge vererek gerçeklerin ortaya çıkmasını sağladığından hakkında etkin pişmanlık maddelerinin uygulanması gerektiği anlaşılmıştır" deniliyordu. Etkin pişmanlık hükümleri Çınar'ın ceza almasını engelliyordu.

2. İddianame'nin diğer yüzü

Malatya 3. Ağır Ceza Mahkemesi, 2. İddianame'yi kabul etti. İddianame katliamın aydınlatılması için önemli bir adım atılmasını sağlamakla beraber çok sayıda soru işareti de barındırıyordu. Bunlardan biri Türkiye'nin yakın zamanda sahne olduğu asker-polis çekişmesinin bu iddianameyle su yüzüne çıkması oldu. İddianamede yer alan iki vurgu bu çekişmeyi bir kez daha ortaya koyuyordu. Bunlardan biri Emniyet'in misyonerleri cinayetten sonra ilk kez izlemeye başladığı vurgusuydu. İddianamede şu ifadelere yer verilmesi dikkatleri çekiyordu:

> "2 Mayıs 2007 tarihinde yapılan toplantıda tutulan tutanakta, İl Emniyet Müdürlüğü'nce Zirve Yayınevi cinayetinin işlenmesinden dolayı irticai faaliyetler başlığı altında misyonerlik faaliyetlerinin ilk defa işlenmesine rağmen, İl Jandarma Komutanlığı adına cinayet tarihine kadar bir kez hariç her toplantıya katılan Mehmet Ülger'in bu kez katılmadığı belirlenmiştir."

Ramazan Akyürek vurgusu

İlker Çınar, savcılığa verdiği ifadede, cinayetlere tepki gösterdiği için Mehmet Ülger'in kendisine "Bu bir operasyondu, Santoro da, Hrant da, Zirve de bir operasyondu. Bu yaptığımız sahte istihbarat belgeleriyle buradaki Zirve Yayınevi olayını AKP ve Gülen cemaati üzerine yıkacağız, zaten Hrant da Ramazan Akyürek'e yıkılacak" dediğini iddia etti. İddianamede ifade şöyle değerlendirildi:

> "Zirve Yayınevi cinayeti olayının hemen akabinde İlker Çınar'ın da içinde bulunduğu Mehmet Ülger ve ekibi tarafından cinayetin AKP ile Fethullah Gülen cemaatine, Hrant Dink cinayetinin ise Ramazan Akyürek üzerinden özellikle Fethullah Gülen cemaati ve AKP'ye yıkılmaya çalışıldığı, Ramazan Akyürek'in üzerine yıkma planı başarılı olamayınca bu kez 20 Eylül 2011 tarihinde Ankara ili Kumrular Sokak'ta Ramazan Akyürek'in evinin önünde meydana gelen patlama sonrası kızının yaralanması olayı bu beyanların doğruluğunu açıkça ortaya koymuştur."

İddianamede yer alan Ramazan Akyürek vurgusu ayrıca tartışılmayı bekliyor. Hatırlanacağı gibi, beş kişinin yaşamını yitirdiği Kumrular patlaması önce PKK'nın üzerine atılmıştı. Soruşturma aradan geçen zamanda sonuçlanmazken, iddianamede yapılan değerlendirme patlamayla ilgili farklı bir kapı açıyordu.

On Üçüncü Bölüm

TUSHAD

2. İddianame'yle Türkiye bir kurumla ilk kez tanıştı: TUSHAD. Yani "Türkiye Ulusal Stratejiler ve Hareket Dairesi Başkanlığı".

İlker Çınar'ın anlatımlarına göre Hurşit Tolon, bu yapılanmanın başındaydı. Gizli yapılanma JİTEM'le koordinasyon halindeydi, çeşitli departmanları bulunuyordu ve bunlardan biri de misyonerlikti. Yapının içinde "aşırı sağ faaliyetler" anlamına gelen "ASAF" ve "aşırı sol faaliyetler" anlamına gelen "ASOF" birimleri de bulunuyordu. Çınar, yapılanmayla ilgili şu bilgileri veriyordu:

> "1995, 1999 ve 2004 yıllarında üç kez yenileme şeklinde revize edildi. 1999 yılında isminin içerisinde yer alan 'harekat' kelimesinin içindeki 'a' harfindeki yumuşatma harfini kaldırıp 'hareket' olarak ismini değiştirdi. Yani bu tarihten sonraki ismi Türkiye Ulusal Stratejiler Hareket Dairesi oldu. Buradaki amaç TUHSAD'ın sivilleştirilmesi, yani sivil unsurların da yapılacak faaliyetlerde kullanılmasıydı."

Burada dikkat edilmesi gereken nokta Çınar'ın 1999 yılından söz ediyor olması. Çünkü Ergenekon soruşturmasının dayanaklarından biri sayılan Ergenekon'un reorganizasyonu belgesi de 1999 tarihini taşıyor ve bu belgede de sivilleşmeden bahsediliyordu.

Çınar, ifadesinin devamında uzun uzun şunları anlatıyordu:

> "TUSHAD'a bağlı misyonerlik departmanında görev aldım. TUSHAD olarak belirttiğim bu yapılanmada benim görevli olduğum misyonerlik departmanının asıl amacı likiditasyon yani tasfiye etme, girdiği yerde homojenize olup istenildiği takdirde veya emir geldiğinde sızılan yapıyı tasfiye etmektir. Bu istihbarat beyaz kuvvetler olarak operasyonel amaçlı bir istihbarattı.
>
> Beyaz Kuvvetler TUSHAD içerisinde, lojistik başta olmak üzere istihbarat alanında çalışmalar yaparak bağlı bulunduğu Beyaz Kuvvetler Komutanlığı üzerinden Özel Kuvvetler Komutanlığı'na doğrudan hizmet etmektedir. Beyaz Kuvvetler, Özel Harp Dairesi bünyesinde görev yapar. Ancak Jandarma, Kara Kuvvetleri gibi diğer birimlerde buna ilişkin herhangi bir kayıt bulunmaz. Beyaz Kuvvetler benim gibi üniformalı ve resmî değildirler. Bilakis tamamen sivil, askerî bağlantılar gizlenerek faaliyet yürütürler. Halkın içerisinde bulunup, halk gibi hareket ederler. Bunlar içerisinde değişik meslek gruplarından kişiler bulunur. Değişik görevler yaparlar. Esas prensip ketum olmaktır. Beyaz Kuvvetler'in silahla doğrudan bir ilgisi yoktur. Operasyonel bir birim değildir. Görevi teknik ve istihbari anlamda alt yapı oluşturmak ve destek sağlamaktır.
>
> Beyaz Kuvvetler Komutanlığı, Özel Kuvvetler Komutanlığı bünyesinde TUSHAD'ın kurulması sonrası bu ismi almıştır. Bu ismi almadan önce Beyaz Kuvvetler Komutanlı-

ğı'nın yürüttüğü görevler 1954 yılında kurulan Seferberlik Tetkik Kurulu içerisinde sivil kuvvetler olarak komünizm tehdidine karşı, sivil halk arasından seçilen kişiler tarafından oluşturulan birim tarafından yerine getiriliyordu. Seferberlik Tetkik Kurulu daha sonra ismini değiştirerek Özel Harp Dairesi oldu. 1990'lı yılların başında ise Özel Kuvvetler Komutanlığı ismini aldı.

Özel Kuvvetler Komutanlığı'nda görev yapacak kişiler daha çok milliyetçi özelliğe sahip kişiler arasından seçilir. Beyaz Kuvvetler kontrespiyonaj birimidir. Kontrespiyonaj karşı casusluk demektir. Ben özellikle bu hususta eğitim aldım. Bu eğitim doğrultusunda misyonerlerin arasına sızdım. Homojonize oldum. Kontrespiyonaj anlamında likidi-tasyon istihbaratı yaptım.

Siyah Kuvvetler, Özel Kuvvetler Komutanlığı'na bağlı operasyonel nitelikte silahlı sivil kuvvetlerdir. Bu birime seçilen kişiler de genelde asker ve polis kesiminden seçilir ve sivil olarak görev yaparlar. Ancak Beyaz Kuvvetler'den farkı silahlı operasyonel bir birim olmalarıdır. Siyah Kuvvetler'de görev yapan kişiler de halkın içerisinde bulunarak görev yaparlar. Görevleri arasında aynı zamanda farklı grupları karşı karşıya getirerek, ortamı germek ve karıştırmak da vardır.

JİTEM ise Jandarma Genel Komutanlığı bünyesinde jandarma istihbarat personelleri arasından seçilmiş, operasyonel bir birimdir. İstihbarat olarak geçmesine rağmen istihbarat yapmazlar, infaz yaparlar. JİTEM idari açıdan Jandarma Genel Komutanlığı'na, operasyonların yürütülmesi ve talimatın alınması bakımından TUSHAD'a bağlıdır. TUSHAD, JİTEM'i de koordine eder. JİTEM'in Siyah Kuvvetler'den farkı sadece infaz yapmalarıdır. Siyah Kuvvetler gibi geniş çaplı toplumsal olayları çıkaracak şekilde etkin çalışma yürütemezler. Ancak küçük çaplı yapabilirler. JİTEM'in

büyük çaplı toplumsal eylem yapamadığına ilişkin en bariz örnek, 2005 yılında yaşanan Şemdinli olayıdır. Bu olayda JİTEM tarafından toplamsal bir infial yaratılmak istenmiş, ancak bu başarılamamıştı. Bunun nedeni ise bu birimde çalışanların özellikle bu konularda Siyah Kuvvetler gibi eğitim almamaları, uzman ve profesyonel olmamalarıdır.

JİTEM görüntüde istihbarat yapıyor gibi görünmekle birlikte esasen istihbari anlamda bir çalışma yürütmez. Daha çok infaz yapma karakteristiği gösterir. Bu nedenle JİTEM sadece infaz edilecek kişiyi alıp sorguladıktan sonra özellikle kafasına sıkarak infaz yapar. JİTEM'e seçilen kişiler genelde Jandarma İstihbarat Birimi'nden seçilir. Tetikçiler ise bölgede kültüre hakim genelde Kürtçe bilen itirafçılar arasından seçilir. JİTEM ile Beyaz Kuvvetler birbirleri ile bağlantılıdırlar.

JİTEM batıda aktif değildir. Daha çok doğuya yönelik kurulan bir birimdir. JİTEM 1990'lı yılların başlarında faaliyete başladı. Bu faaliyetini özellikle 1996 yılındaki Susurluk olayına kadar yoğun şekilde sürdürdü. Susurluk olayı JİTEM'in deşifre olmasına yol açtı. Bu tarihten sonra da faaliyetlerine yine devam etti. JİTEM halen aktif olarak faaliyettedir.

TUSHAD, Özel Kuvvetler Komutanlığı içerisinde kurulan bir birimdir. Bu birim genelde idaridir ve koordinasyon merkezidir. Zaten bana gelen belgelerin altında K.B. yazılı olurdu. Bu kısaltma Koordinasyon Başkanlığı anlamına gelmektedir. Beyaz Kuvvetler'den sonra Siyah Kuvvetler gelir. JİTEM ise bu hiyerarşi içerisinde doğrudan yer almaz. Sadece yukarıda da belirttiğim gibi operasyonel anlamda TUSHAD'dan talimat alan bir birim niteliğindedir. Hiyerarşik olarak Beyaz Kuvvetler JİTEM'in üstündedir.

Özel Kuvvetler Komutanlığı bünyesinde yer alan Beyaz Kuvvetler ve Siyah Kuvvetler'in geçmişi Seferberlik Tetkik

Kurulu'na dayanmaktadır. Bu kurul oluşturulduğunda Beyaz Kuvvetler ve Siyah Kuvvetler'in yürüttüğü faaliyetleri yapan farklı isimler altında yapılanmalar vardı. Bu yapılanmalar 1993 yılına gelindiğinde TUSHAD bünyesi altında kurumsallaştı ve Beyaz Kuvvetler ile Siyah Kuvvetler ismini aldılar.

Beyaz Kuvvetler kendi içerisinde de bazı departmanlara ayrılmıştı. Benim bulunduğum departman ASAF (Aşırı Sağ Faaliyetler) idi. Bu birim de başka departmanlar da vardı. 1993 yılında Beyaz Kuvvetler adı altında kurumsallaşmadan önce Seferberlik Tetkik Kurulu içerisinde de bu birimin görevlerini yürüten bölümler vardı. Bu bölümler istihbari anlamda faaliyet yürütüyorlardı. Beyaz Kuvvetler'in yürüttüğü görevi yapan sivil unsurlar Sovyetler Birliği yıkılmadan önce komünizme karşı faaliyetlerde bulunuyordu. Ancak 1990 yılında Sovyetler Birliği dağıldıktan sonra tekrar yapılanmaya gidilerek ASAF ve ASOF (Aşırı Sol Faaliyetler) olarak faaliyetlerini sürdürmeye başladı. Karşı casusluk uygulamasına geçildi.

Siyah Kuvvetler'in toplum içerisinde farklı grupları karşı karşıya getirmek suretiyle toplumsal infial yaratma ile ilgili görevleri de bulunduğundan Seferberlik Tetkik Kurulu bünyesinde Siyah Kuvvetler'den önce yer alan ve bu birimin görevini üstlenen birim tarafından İstanbul ilinde azınlıklara yönelik düzenlenen 6-7 Eylül olayları, 1970'li yıllarda yurt dışından getirilen ve İskenderun'dan yurda sokulan silahların sağ ve sol kesimlere dağıtılması ve her iki ideolojik grubun arasındaki silahlı çatışmaların çıkartılması, Çorum, Maraş ve Gazi Mahallesi olayları ile Madımak olayı özellikle bu birimin görevleri çerçevesinde yaptığı uygulamalardır.

Siyah Kuvvetler aynı zamanda operasyonel silahlı bir birim olması nedeniyle 1990'lı yıllarda işlenen Ahmet Taner

Kışlalı, Bahriye Üçok, Uğur Mumcu, Muammer Aksoy gibi siyasi cinayetler ile Gaffar Okkan'ın öldürülmesi olayları Siyah Kuvvetler'in yaptığı bu tarz faaliyetler arasındadır. Her ne kadar kamuoyunda kaza gibi görünse de Eşref Bitlis'in ölümü ile kalp krizinden öldüğü bildirilen Turgut Özal'ın ölümlerinin de bu şekilde değil bir suikast olduğunu TUSHAD'a girdikten sonra yapılan konuşmalarda bizzat duydum.

(....) Ayrıca her Beyaz Kuvvet görevlisinde zihin kontrolünü sağlayan LSD isimli haplar da bulunmaktadır. Bu film tablet niteliğinde bir haptır. Karşı casusluk faaliyetleri sırasında gerekli durumlarda kullanılmaktadır. Bu hapı alan kişiye istenilen her şey yaptırılabilir.

Beyaz Kuvvetler ile Siyah Kuvvetlerin görevlerini yürüten Seferberlik Tetkik Kurulu bünyesinde faaliyet yürüten birimler ile daha sonra bunların yerine oluşturulan Beyaz Kuvvetler ile Siyah Kuvvetler'in yaptıkları ve yukarıda ayrıntılı şekilde belirttiğim çalışmalar sonucunda çıkarılan olaylar da bahane edilerek, oluşturulan ortam sonucu hem askerî darbeler, hem de postmodern tarzı darbeler yapıldı. 1960 ve 1980 askerî darbesi, 28 Şubat muhtırası ve 27 Nisan e-muhtırası bu kuvvetlerin faaliyetleri arasında yer almaktadır. Örneğin, 27 Nisan 2007'deki e-muhtıra içerisine Zirve cinayetinin de girmiş olması bunun açık göstergesidir."[1]

Çınar nasıl yükseldi?

İlker Çınar, 20 yaşındayken İstanbul Tuzla Piyade Okulu'nda er olarak askerliğini yaptıktan bir yıl sonra sınavla TSK'ya girmiş bir uzman erbaştı. Görevi lokal amaçlı istihbarattı. 1993 yılına kadar bu görevi sürdürmüştü. TUS-

1 *A.g.y.*, s. 3/25.

HAD'a bağlı misyonerlik departmanında görev almaya başladıktan sonraysa birdenbire tüm Türkiye'nin tanıdığı bir isim haline gelmişti.

Bu kısa zaman diliminde ne olmuştu? Çınar, her şeyi TUSHAD'ın talimatıyla yaptığını ve tüm kapıların kendisine TUSHAD sayesinde açıldığını Malatya Cumhuriyet Başsavcılığı'na verdiği ifadede şöyle anlatıyordu:

> "TUSHAD'a bağlı misyonerlik departmanında görev aldım. Bu birime girdikten sonra yine TUSHAD'dan sorumlu olan ve kurs aşamasında derslere katılarak bana bilgi aktaran kişilerden biri de Levent Ersöz'dü. Bana verilen ilk görev Ersöz'ün talimatı ile misyonerlik konusunda lider konumunda bulunan Kamil Musaoğulları isimli şahsın Mersin'de bulunması nedeniyle kendisi ile yakın temas kurarak, misyonerlerin arasına sızdırılmak amacıyla Mersin'e gönderilmem oldu. Mersin'de ilk olarak Mersin Jandarma İstihbarat Şubesi ile irtibat kurdum ve Kamil Musa ile ilgili bilgi aldım. İkametini bulup tanışmak için fırsat kolladım.
>
> Kendisiyle tanıştım ve yakın bağlar kurdum. İncil'e ilgi duyduğumu söyledim. Kendisi zaten bu bölgede İncil, broşür dağıtımı yapıyordu. Kendime onların arasında, manevi problemleri olan ruhsal arayışlar içerisinde bulunan bir kişi imajı verdim. Samimiyet kurarak, bana inanmalarını sağladım. Bir süre sonra beni kabullendiler.
>
> İlk aşama olarak ayinlerine katıldım. Onlardan biri gibi hareket edip, Hıristiyan teolojisini öğrendim. Daha sonra sorumluluğum arttırıldı. Kamil Musaoğulları bana küçük çaplı görevler vermeye başladı. Misyoner olarak İncil'i yaymaya başladım. Pazar günleri dini toplantılar düzenliyordum. Adana, Antakya, Kahramanmaraş gibi birçok ilde misyonerlik faaliyetinde bulundum.

Bu sırada misyonerlik faaliyeti yapanları, ayinlere katılanları, Hıristiyan olan tüm şahıslarla alakalı fişleme niteliğinde belgeler hazırlayarak, bu belgeleri Jandarma İstihbarat Birimleri'ne teslim ediyordum. 1993-2005 yılları arasında Mersin dışında İstanbul, İzmir, Antakya, Ege ve Akdeniz bölgesinin tamamında bulundum. Yine doğu illerine de gittim. Doğu illerinde müjdecilik, misyonerlik faaliyetlerinden sorumluydum. 2000 yılında Kamil Musa'nın tavsiyesiyle Selçuk-Efes'te bulunan İncil Akademisi'ne gittim ve 2 yıl burada kurs aldım. Kursu bitirdikten sonra uluslararası yeterliliğe sahip İncil Akademisi diploması aldım. Böylece pastörlük seviyesine yükselmiş oldum.

Kurs aldığım süreç içerisinde de TUSHAD'dan izin almak suretiyle İzmir'de Nüfus Dairesi'ne başvurarak, kimliğimdeki İslam ibaresini Hıristiyan olarak değiştirdim. Bu şekilde din değiştirerek, üzerimde herhangi bir şüphe kalmasını önlemiş oldum. Kursu tamamladıktan sonra stajını da yapmış olduğum, Marmaris'teki Uluslararası Kilise'de pastör oldum. Beşiktaş'ta değişik kiliselerde pastör olarak görev yaptım. Kilisenin üst düzey yetkilisi olarak ülke genelinde konferanslara katıldım. Artık karar verici bir lider konumuna gelmiştim, etkin konumdaydım.

Bir toplantıda Mersin Tarsus Uluslararası Protestan Kilisesi'nin kurulması teklifinde bulundum. Bu teklifte bulunmamın diğer bir amacı da Türkiye'de misyonerlik faaliyetleri konusunda kontrolü elimde tutabilmekti. Teklifim kabul edildi. Tarsus'a TUSHAD'dan onay alarak, bir kilise, sonra da Güneydoğu illerinde kiliseler kurmak amacıyla geldim. Bu şekilde Mersin'de kilise kuruldu ve ben de burada başpapaz oldum. 2003-2005 yılları arasında başpapaz olarak bu kilisede faaliyette bulundum. Tarsus'a geldikten kısa bir süre sonra TUSHAD Beyaz Kuvvetler'den bir teğmen benimle irtibata geçti. Tarsus'a gelerek, benimle tanıştı

ve benden sorumlu olduğunu söyledi. 2002'den 2008'e kadar geçen sürede benimle görüşmek için 4 kez Tarsus'a geldi. Bu gelişleri sırasında TUSHAD'dan bazı talimatlar getirirdi. Maaşımı direk kuryeler aracılığıyla elden alıyordum. Aldığıma dair bir makbuz imzalıyordum. Ama bana herhangi bir belge vermiyorlardı.

Ben ise yapmış olduğum çalışmaları, hazırladığım raporları, belgeleri dosya halinde 3276 sayılı sicil numaramla TUSHAD'a iletilmesi için kapalı zarf içerisinde gönderiyordum. 1993'ten 2005 tarihine kadar likidasyon istihbarat görevimi yaptım. İstihbarata karşı koyma faaliyetlerinde bulundum. Amacım ülkenin bütünlüğünü tehdit eden, devletin üniter yapısına ve ulus yapısına tehlike olarak görülen misyonerler ile mücadele idi.

5 Ocak 2005 tarihinde TUSHAD tarafından bana gönderilen yeni görev konulu yazı ile bana TUSHAD personeli olarak 1993 yılında başlamış olduğum likidasyon amaçlı çalışmalarımı 8 Ocak 2005 tarihinde tamamlamam ve sonlandırmam gerektiği, ayrıca tarafıma gönderilecek olan teknik bilgiler doğrultusunda ikinci aşama olarak öngörülen saha çalışmasına başlamamın beklediği belirtilmişti. 5 Ocak 2005 tarihinde gelen bu kısa yeni görev konulu talimat sonrası bana bu kez 10 Ocak 2005'te ikinci bir talimat daha geldi. Saha çalışmasına geçecektim. Bu, kurmuş olduğum kiliseyi tasfiye etmem anlamına geliyordu. Öncelikle faaliyet yürüttüğüm kiliseyi kapattıktan sonra 2005 yılında Hıristiyanlıktan Müslümanlığa geçtim. Daha önce misyonerlik yaptığım ancak bu faaliyetlerin devletin bekasına yönelik zararlı faaliyetler olması nedeniyle bu faaliyetlerden vazgeçtiğim konusunda kamuoyunun dikkatini çekecek şekilde açıklamalarda bulundum.

TUSHAD'dan aldığım talimat doğrultusunda misyonerliğin devletin üniter yapısına ve bekasına karşı bir tehdit ol-

duğunu anlatacaktım. Örtülü ve kara propagandanın yanında açık ve spesifik alandaki propagandaları gerçekleştiriyordum. Misyonerlerin arasında bulunmuş bir Türk genci papaz olarak insanların onların yaklaşım tekniklerine angaje olmamaları açısından ulusal çapta açıklama yaparak, propaganda yapıyordum. Bunun adı da saha çalışmasıydı. Bir papaz ve misyoner olarak istihbarat birimlerine açıklamalarda bulundum. Onlar da buna hazırdı. Çünkü onlar da istihbarat yapıyor ve her türlü bilgiyi değerlendiriyordu. Bu doğrultuda ilk olarak MİT'le web sitesinden bağlantı kurdum. MİT'ten gelen görevlilerle buluştum.

2005 yılının Ocak ayında Hulki Cevizoğlu'nun Ceviz Kabuğu isimli programına Zekeriya Beyaz ile birlikte katıldım. Cevizoğlu ile bağlantıyı Hakan isimli biri kurdu. Hakan, programın yapımcısıydı. Numarasını Ankara Gençlik Parkı'nda buluştuğum sivil şahıstan aldım. Bu şahısla irtibat kurmamı TUSHAD sağladı. Programdan önce Zekeriya Beyaz ile ön görüşme yaptık. Ankara'da bir otelde kaldık. Kendisine papaz olduğumu ve Müslümanlığa dönmek istediğimi söyledim. Kendisi de sevindi. Cevizoğlu'nun programına kendisiyle beraber çıkmak istediğimi söyledim. Hakan isimli kişiyle görüştü ve program için anlaştık. Programdan önce neler yapacağımızı konuştuk. Programın sansasyonel olması açısından kafamda kese kağıdı ile programa çıkmam teklif edildi. Bir misyoner olarak itiraflarda bulundum ve misyonerlerin Alevi ve Kürtleri devlete karşı kışkırttığını, devleti bölmek istediklerini söyledim. Saha çalışmaları sırasında Zekeriya Beyaz ile birçok kez görüşmem oldu. Bu manipülasyon çok tutmuştu. Bu program bir kapıydı ve programdan sonra önüm açılmıştı. Medyada programlara katıldım.

Bana TUSHAD tarafından direktifler geliyordu. Gideceğim yerler TUSHAD tarafından liste halinde verilmişti. Ba-

na isim veriliyordu veya konferans vereceğim, açıklama yapacağım kişiler beni arıyordu. Bütün bunlar TUSHAD tarafından koordine ediliyordu. Özellikle Diyanet ile de irtibata girdim. Müftülüklerde verdiğim konferanslarla irtibatı da TUSHAD sağlıyordu. Sinan Aygün beni arayarak kitabımı bastırmak istediğini söyledi. *Şifre Çözüldü* kitabını yazdım. Kitabın yayımı için TUSHAD'dan Ozan Yayıncılık'tan Mustafa Demir ile bağlantı kurmamı istediler.

Ben kendisini aramayı düşünürken, kendisi beni arayarak, yaptığım çalışmayı kitaplaştırmak istediklerini söyledi. Reklam ve kampanya işlerini kendileri yaptı. Kendilerinden para almadım."

Genelkurmay ne dedi?

İlker Çınar'ın TUSHAD'la ilgili iddialarının kamuoyuna yansımasından bir yıl sonra Genelkurmay tarafından mahkemeye gönderilen bilgi notundaysa Siyah ve Beyaz Kuvvetler'le ilgili şu bilgiler verildi:

"1- Özel Kuvvetler Komutanlığı; o dönemde Milli Savunma Yüksek Kurulu'nun 27 Eylül 1952 tarihinde 'Hususi ve Yardımcı Muharip Birlikleri' adıyla kurulmuş, 7 Kasım 1953 tarihinde Seferberlik Tetkik Kurulu, 14 Aralık 1970 tarihinde Özel Harp Dairesi Başkanlığı ve 14 Nisan 1992 tarihinde ise Özel Kuvvetler Komutanlığı adını almıştır.

2- Özel Kuvvetler Komutanlığı'na bağlı Seferberlik Tetkik Daire Başkanlığı kuruluşunda olan Seferberlik Tetkik Kurul Başkanlığı bünyesinde 16 adet Bölge Başkanlığı bulunmaktadır. Bölge Başkanlıkları'nın görevi; barış zamanında ülkemizin işgale uğraması muhtemel bölgelerinde görev alacak yedek personelin milli seferberlik istemi içerisinde tespit, teklif, alım ve eğitim görevlerini yürütmektir.

3- Seferberlik ve Savaş Hali Kanunu'nun devletin bütün kurum ve kuruluşlarına, özel kuruluşlara ve gerçek kişilere yüklediği bazı sorumluluklar vardır. Bu kanun aynı zamanda barış döneminden itibaren yapılacak hazırlık ve teşkilatlanmayı da düzenlemektedir. Seferberlik Tetkik Kurulu da bu kapsamda faaliyetlerini Milli Savunma Bakanlığı ile koordineli olarak yürüten bir kurumdur.

4- Bölge Başkanlıkları seferde görev alacak yedek personeli, askerliğini bitirmiş, çevresinde dürüst ve saygın olarak tanınan, güvenilir, herhangi bir suça bulaşmamış, yaşantısını belirli bir düzene koymuş, halkın sevgisini kazanmış, işgal durumunda bölgesini terk etmeyecek ve ülke savunmasında faydalı olabileceği değerlendiren sivil kişiler içerisinden titizlikle yaptığı çalışma sonucunda tespit ve tahkik işlemlerini müteakip seçmektedir.

5- Seçilen bütün yedek personel arşiv araştırması yapılmak üzere MİT ve Emniyet Genel Müdürlüğü'ne bildirilmektedir. MİT ve Emniyet Genel Müdürlüğü'nce arşiv araştırması olumlu gelen personelin alımı yapılmaktadır.

6-Müteakiben seçilen yedek personel Milli Savunma Bakanlığı'na bildirilmekte, Milli Savunma Bakanlığı tarafından sefer görev emri verilmektedir. Nasıl ki, seferde görev yapacak personele Milli Savunma Bakanlığı sefer görev emri verilmekte ise Özel Kuvvetler Komutanlığı ile birlikte çalışacak personele de Milli Savunma Bakanlığı tarafından sefer görev emri verilmektedir.

7- Sefer görev emri verilen yedek personel yaş ve yeteneklerine göre arazide görev yapacak siyah personel ve meskun mahalde görev yapacak beyaz personel olarak tasnif edilmekte, yedek personel vasfını kaybedenler ise turuncu personel olarak nitelendirilmektedir.

8- Barışta ve seferde; Siyah Kuvvetler, Beyaz Kuvvetler diye bir kuvvet/birlik teşkilatlanması söz konusu değildir.

9- Renk kodları yedek personelin yaş ve nitelikleri dikkate alınarak savaştaki görevlerine göre yapılmış bir tasniftir. Ancak söz konusu tasnif il bu tasnif için kullanılan renk kodları personele tebliğ edilmemektedir. Kişilerin böyle bir sınıflandırma hakkında bilgileri bulunmamaktadır.

10- Siyah personel; seferde arazide görev almak üzere askerliğini komando olarak yapmış, yedek personel niteliklerine uygun olanların içerisinden seçilerek pusu, baskın, keşif, ikmal ve haberleşme konularında temel eğitime tabi tutulur. Personelin seferdeki görevi düzenli birliklerin olmadığı yerlerde düşmana pusu, baskın gibi harekat icra etmektir. Nasıl ki, Türk Silahlı Kuvvetleri diğer birimleri için sefer görev emri alan personel belli dönemlerde seferberlik tatbikatına çağrılıyorsa, bunlar da Bakanlar Kurulu Kararı ile seferberlik tatbikatına çağrılmaktadır.

11- Beyaz personel; seferde meskun mahallelerde görev almak üzere niteliklere uygun personellerden seçilerek alımı müteakip keşif, gözetleme, ikmal, bilgi toplama, haberleşme gibi konularda eğitimden geçirilir. Personelin seferdeki görevi, meskun mahallelerde keşif, gözetleme, mukavemet, haberleşme ve ikmal gibi hususları icra etmektir.

12- Turuncu personel; yedek personel vasfını kaybetmesi, herhangi bir suça karışması veya yurt dışına yerleşmesi dolayısıyla yedek personel statüsünden çıkarılmış şahıslardır. Bu personele seferde herhangi bir görev verilmemektedir.

13- Yedek personelin görevi seferde emirle başlamaktadır. Seferde Kara, Deniz, Hava Kuvvetlerinin harekatını kolaylaştırmak ve desteklemek amacıyla Özel Kuvvetler Komutanlığı'nın emir komutasında faaliyetlerini yürütecektir. Barışta her hangi bir fiili teşkilat içerisine dahil edilmediği gibi, hiçbir görev, ücret, kimlik kartı, silah, teçhizat, telsiz, gibi malzemeler verilmemektedir. Barış zamanında teşkilat

ve personel güvenliği nedeni ile yedek personelin bir birini tanıması söz konusu değildir.

14- Yedek personel içerisinde halen muvazzaflık hizmetinde olan, Silahlı Kuvvetlerden emekli olmuş veya diğer nedenlerle ayrılmış/ilişiği kesilmiş hiçbir personel bulunmamaktadır.

15- Yedek personel isimlerinin deşifre edilmesinin söz konusu personelin emniyeti ve ülkenin güvenliği açısından hassasiyetler yaratabileceği mütalaa edilmektedir."

İlker Çınar, Zirve katliamının yanı sıra Hrant Dink ve Rahip Santoro cinayetlerinin de TUSHAD tarafından organize edildiğini öne sürüyordu. 2. İddianame'yi hazırlayan Malatya Savcısı'na göre de Malatya'daki faaliyetler Hıristiyan cinayetlerinin planlandığı öne sürülen Kafes Planı'ndaki talimatlarla örtüşüyordu.[2]

2 *A.g.y.*, s. 7/8.

ÜÇÜNCÜ KISIM

Kafesteki Türkiye

Zirve Yayınevi cinayetinden sonra Türkiye'deki hemen hemen tüm soruşturmaların ardından gayrimüslimlerin hedefe konulduğu çeşitli darbe planları ortaya çıktı. Gölcük'te döşemenin altında, İstanbul'daysa bir müzede... Planların böyle ortalığa saçılması soru işaretlerini de beraberinde getirdi. Ortaya çıkan delillerden Türkiye siyasi tarihinin en büyük davaları açılıp, çok sayıda insan tutuklanırken o planlarda yer alan ve gayrimüslim cinayetlerini içeren ipuçları bir türlü dikkat çekmiyordu. Tıpkı Kafes Eylem Planı davasında olduğu gibi...

Müzedeki patlayıcılar

Tarihler 24 Mayıs 2008'i gösterdiğinde Haliç'teki Rahmi Koç Müzesi'nin rehberlerinden Hasan Oğuz İşleyenel özellikle çocukların ilgisini çeken Uluç Ali Reis denizaltısında patlayıcılar buldu. Bir poşet içindeki patlayıcıları Müze Genel Müdürü Ertuğrul Duru'ya bildirdi. Duru, hemen Kuzey Deniz Saha Komutanlığı Kurmay Başkanı'nın yanına gitti. Dö-

nemin Kurmay Başkanı daha sonra amirallere suikast davasının bir numaralı sanığı olan Ahmet Feyyaz Öğütçü'ydü. Torbadakilerin iki tane 100 gram TNT burgu fişeği, 1,5 libre patlayıcı kalıbı, 160 santim eski saniyeli fitil ve 6 tane mekanik fünye olduğu tespit edildi. Öğütçü tutanak karşılığında aldığı patlayıcıları ertesi gün imha ettirdi.

Bir ay sonra 15 Aralık 2008'de M. Ahmet Demir ismiyle İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığı'na bir ihbar mektubu geldi. İhbarda, "Rahmi Koç Müzesi'nde patlayıcı bulunduğu ve Kuzey Deniz Saha Komutanlığı'nda bu patlayıcıların imha edildiği, olayla ilgili adli mercilere haber verilmediği" yazılıydı. 2009 yılının Mayıs ayında bu kez İstanbul Emniyet Müdürlüğü mail hattına gönderilen bir ihbarda, Koç Müzesi'nde bulunan patlayıcıların Kafes Eylem Planı'nın bir parçası olduğu iddia ediliyordu:

> "Plana göre 200-300 kişilik bir öğrenci grubunun müzeyi ziyaretleri esnasında patlayıcılar patlatılacak ve ortalık kan gölüne dönecekti. (...) Ancak grup içerisinden bir kişinin görevini tam yapamaması ve müze görevlilerinin durumu fark etmesi bu planlarını sekteye uğrattı. Askerî makamlar patlayıcılarla ilgili Halil Cura ve ekibi F.A. ve S.D. hakkında soruşturma başlattı, soruşturmanın seyrine bakınca, soruşturmanın failleri cezalandırmaktan çok olayın kapatma ve örtbas etmeye doğru ilerlediğini gördüm."

Beykoz'daki patlayıcılar

Rahmi Koç Müzesi'ndeki patlayıcılardan kamuoyunun haberi yoktu. 2 Şubat 2009 akşamıysa Beykoz Jandarma Komutanlığı'na başka bir ihbar yapıldı. Beykoz Kaynarca köyü Hocaoğlu mevkiinde yol kenarındaki ormanlık alan içinde bazı insanların olduğu ve bir araçla buradan uzaklaştıkla-

rı ihbar edildi. Ormanlık alana giden jandarma bazı ağaçların tornavidayla işaretlendiğini fark etti. Ağaçlar tetkik edildi, yumuşak zemin kazıldığında toprağın 20 cm. altında gömülü mühimmat bulundu: Siyah bir poşet içinde her biri 550 gram ağırlığında 27 tane TNT kalıbı, fitil, fünye, adaptör ve plastik patlayıcı vardı.

Yeni ihbarlar ve Kafes Eylem Planı

16 Nisan 2009'da İstanbul Emniyet Müdürlüğü mailine gelen başka bir ihbar bu kez Bedrettin Dalan'a ait İstek Vakfı arazisinde gömülü silahları işaret ediyordu. 21 Nisan'da yapılan aramada el bombası, fişek, boş lav roketleri ve seri numaraları kazınmış üç tane dolu lav roketi bulundu. İhbarda bu patlayıcıların Levent Bektaş liderliğinde Emre Onat, Turhan Ecevit, Eren Günay ve Ercan Kireçtepe tarafından gömüldüğü yazıyordu. İhbara göre bu kişiler Ergenekon davası sanığı emekli Albay Levent Göktaş'a bağlı olarak faaliyet gösteriyordu ve Göktaş'ın serbest bırakılmaması durumunda Ergenekon savcılarına yönelik büyük bir eylem yapacaklardı. Malzemelerden Bedrettin Dalan'ın da haberi vardı.

10 Mayıs'ta bu kez Beykoz sahilinde oltayla balık avlayan bir kişi 155'i arayarak, deniz kıyısında bir poşet olduğu ihbarını yaptı. Aynı gün başlayan ve iki gün süren aramalar sonucu yine patlayıcılar bulundu.

Kazıların ve ihbarların ardından ihbarlarda adı geçen Levent Bektaş'ın işyerinde arama yapıldı. 1991'de SAT Grup Komutanlığı'nda göreve başlayan Bektaş, 2007'de ordudan istifa etmişti. Bir nakliyat şirketinin genel müdürü olarak çalışmaya başlayan Bektaş'ın şirketteki odasında yapılan aramada herhangi bir delil bulunmadı. Polisin elinde sadece "Mezuniyet töreni" yazılı bir CD vardı. CD'nin çoklu otu-

rum yöntemi kullanılarak iki farklı zamanda yazdırıldığı ortaya çıktı. CD açıldığındaysa "Özel Operasyon Gücü K.lığı" imzasını taşıyan, Mart 2009 tarihli Kafes Eylem Planı ortaya çıktı. Planın en başında yer alan "Durum Değerlendirmesi" bölümünde, cinayetler "operasyon" olarak adlandırılmıştı:

> "Rahip Santoro, Malatya Zirve Yayınevi ve Hrant Dink operasyonları sonrasında Türkiye'de yaşayan gayrimüslimlerin irticai grupların hedefinde olduğu yönünde kamuoyu oluşmuş, ancak AKP tarafından, karşıt medyanın da desteğiyle, söz konusu olayların Ergenekon tarafından organize edildiği şeklinde yoğun propaganda faaliyetlerinde bulunulmuştur."

Planın, "Vazife" bölümünde, Türkiye'de yaşayan gayrimüslimlerin can ve mal güvenliklerinin sorgulanarak AKP hükümeti üzerinde iç ve dış toplumun baskısını arttırmak, kamuoyunu meşgul etmek ve Ergenekon davası başta olmak üzere gündemin değiştirilmesi gereklilikleri belirtiliyordu. Bunun için yapılan yeni operasyonsa şöyleydi:

> "(1) Gayrimüslim nüfusun isim ve adresleri belirlenecek,
>
> (2) Gayrimüslimlere ait gazete, dergi vb. abone listeleri elde edilecek,
>
> (3) Gayrimüslimlere ait eğitim kurumlarının öğrenci, veli ve çalışanları tespit edilecek,
>
> (4) Gayrimüslimlere ait vakıf ve ibadethanelerin cemaat listeleri elde edilecek,
>
> (5) Gayrimüslimlerin dini bayram/önemli günlerinin ve nerelerde ayin/tören düzenledikleri tespit edilecek,
>
> (6) Eyleme uygun gayrimüslim mezarlıkları belirlenecektir."

Planın bir bölümüyse gayrimüslimlere yönelik korkunun nasıl oluşturulacağı yönündeydi. Buna göre, *Agos* gazetesi

abonelerinin listeleri sosyal paylaşım siteleri ve irticai internet siteleri başta olmak üzere internet ortamında yayımlanacak; abonelere tehdit telefonları açılacak ve tehdit mektupları gönderilecek; Adalar bölgesindeki yoğun güzergâhlardaki duvarlara tehdit içerikli sloganlar yazılacak; abone listeleri çoğaltılarak Adalar'da yaşayan vatandaşların kolaylıkla görebilecekleri bölgelere bırakılacaktı.

Abone listelerinin haber yapılmasının sağlanması, 6-7 Eylül Olayları, Varlık Vergisi haberlerinin gündeme getirilmesi, azınlıklar lehine faaliyet gösteren web siteleri içerik yönünden desteklenmesi, www.tehditaltindayiz.com, www.agosasahipcikalim.com vb. adlarla yeni web sitelerinin oluşturulması, AKP ve yandaş gruplara aitmiş izlenimi verilen web siteleri kurularak söz konusu sitelerin gerekli tanıtımlarının yapılması ve dinî içerikli yayınlar arasına *Agos* başta olmak üzere azınlıklara ait medya unsurlarını hedef gösteren mesajlar serpiştirilmesiyle "kara propaganda" icra edilmesi de planda yer aldı.

Planın propaganda ve korku safhaları bu aşamalardan oluşurken, eylem safhalarıysa şöyle özetleniyordu:

> "(1) Adalar bölgesindeki çeşitli mahallerde bomba patlatılacak,
>
> (2) Azınlık haklarını hararetle savunma konusunda ön plana çıkmış kişi/kişilere suikast düzenlenecek,
>
> (3) AGOS Gazetesi civarı gibi belirlenen yerlere ses bombaları konacak,
>
> (4) Birçok yere şüpheli paket bırakılıp, ihbar edilerek güvenlik güçleri meşgul edilecek,
>
> (5) Adalara vapur seferi düzenlenen iskelelerde bombalı eylemler düzenlenecek,
>
> (6) Gayrimüslimlere ait mezarlıklara yönelik olarak sansasyonel eylemler icra edilecek,

(7) Tanınmış gayrimüslim işadamı ve sanatçılardan belirlenen bir ya da birkaçı kaçırılacak,

(8) Gayrimüslim nüfusun yoğun bulunduğu bölgelerde sık aralıklarla araç, ev ve işyerleri kundaklanacak,

(9) İstanbul ve İzmir gibi gayrimüslimlerin yoğun olarak yaşadıkları illerde de benzeri eylemler yapılacak,

(10) İcra edilen sabotaj, adam kaçırma, suikast eylemleri özel plan hücre lideriyle kurulacak koordineyi müteakip, belirlenen irticai örgütler adına üstlenilecektir."

Plan, Özel Operasyon Gücü Komutanı Vekili Dz. Yb. Ercan Kireçtepe imzasını taşıyordu.

Planın eklerinde "Psikolojik Harekat Kampanya Kontrol Formu" yer alıyordu. Formda, (psikolojik hedef) "gayrimüslimlerin üzerinde korkutucu propaganda ile olumsuz yönde etki bırakılarak, kaynağı bakımından kara propaganda ile kamuoyunu AKP ve AKP'ye destek veren diğer şer odaklarının gayrimüslimlere karşı olduğu şeklinde ikna etmek ve zihinlerde oluşan tereddütleri yok etmektir" ifadeleri yer aldı. "Koşullar" başlıklı bölümde şu tespitler sıralanıyordu:

"a. Hrant Dink cinayeti sonrasında geniş bir kitle tarafından 'Hepimiz Ermeniyiz', 'Hepimiz Hrantız' şeklindeki sloganlarla Hrant Dink ve Türkiye'de yaşayan gayrimüslimlere sahip çıkılmıştır.

b. AKP tarafından, basın ve yayın organlarında gayrimüslimlere sahip çıktıklarını ifade eden çeşitli haberler yapılmıştır.

c. Davos krizi sonrasında, kısmen yabancı düşmanlığı havası oluşturulmuştur."

Propagandanın etkisiyle oluşturulmak istenen havaysa "Türkiye'de gayrimüslimlerin baskı altında olduklarını ve inançlarını özgürce yaşayamadıklarını, AKP hükümetinin sa-

dece İslam dinine mensupları temsil ettiğini, azınlıkların hakları yönünde çalışmaları olmadığını, radikal İslamcı oluşumlar tarafından gayrimüslimlerin hedef gösterildiğini ve tehdit altında olduklarını, başta *Agos* gazetesi olmak üzere azınlıkların sesini duyurmaya çalışan basın ve yayın organlarının susturulmaya çalışıldığı düşünmektedirler" diye tanımlandı.

Bu hedefe ulaşmak için kullanılacak temalardaysa yine *Agos* vardı. Planda, "Başta *Agos* Gazetesi olmak üzere, azınlık haklarını savunan sınırlı medya unsurları susturulmaya çalışılmaktadır" deniyordu. Planla ulaşılmak istenen hedef kitleler de öncelik sırasına göre şöyle tanımlandı:

> "Adalarda yaşayan *Agos* gazetesi aboneleri: Çok ciddi tehdit altında oldukları vurgulanarak, psikolojik baskı altına sokulmalı ve bu durumu dile getirmeleri sağlanmalıdır.
>
> Türkiye'de yaşayan gayrimüslimler: *Agos* gazetesi abonelerine yönelik faaliyetler hakkında bilgi sahibi olarak, sıranın kendilerine de geleceğini düşünmeleri sağlanmalıdır.
>
> Yurt dışında yaşayan gayrimüslimler: Türkiye'de azınlık ve gayrimüslimlere baskı yapıldığı düşüncesini benimseyerek, bu konuda yurt dışında geniş bir kamuoyu oluşturulmalıdır.
>
> Laik ve demokratik anlayışa sahip vatandaşlar: Türkiye'de laiklik karşıtı oluşumların giderek güçlendiği, eğer önlem alınmazsa laikliğin yerini şeriatın alacağı ve azınlıklar başta olmak üzere hiç kimsenin özgürce yaşayamayacağı yönünde bilgilendirilmelidirler.
>
> Muhafazakar yapıdaki vatandaşlar: *Agos* gazetesi ve benzeri yayınların İslamiyet karşıtı olduğu ve bölücülük amacı güttüğü şeklindeki temalarla kışkırtılmaları sağlanmalıdır.
>
> Muhalefet parti mensupları: AKP'nin gayrimüslimlere yönelik tehdit ve olaylara adeta göz yumduğu, hatta destek verdiği şeklinde bilgilendirilmelidirler."

Listeler ve S-1 bağlantısı

Levent Bektaş'ın üzerinde bulunan DVD'den, "2006 Adalar Abone Listesi" isimli bir excel dosyası çıktı. Adalardaki gayrimüslimlerin isimleri de listede yer alıyordu. Kınalıada'yla ilgili "Kınalı" dosyasından 188, Büyükada'yla ilgili "Büyük" dosyasından 18, Burgazada'yla ilgili "Burgaz" dosyasından 3, Heybeliada'yla ilgili dosyadan da 3 isim, adres ve telefon bilgisi tespit edildi. "Kafes" dosyasındansa cemaat önderleriyle kilise ve toplulukların isim ve adres bilgileri çıktı.

"Harita" isimli bir dosyada Türkiye'deki iller farklı renklere boyanarak üzerlerine rakamlar konmuştu. Mor, gayrimüslim topluluk olan yerleri; sarı, topluluk olmayan yerleri; yeşil, "imanlı" yerleri; kırmızıysa "imanlı olmayan" yerleri temsil etti. "Dernek" dosyasındaysa 15 gayrimüslim sivil toplum örgütünün adres ve telefonları yer alıyordu.

DVD'den çıkan "Toplantı" ve "Üyeler" isimli dosyalarda da gayrimüslimlerin kimlik ve adres bilgileri vardı. Yabancılara ait ibadethanelerin yer aldığı "İbadet yerleri" isimli bir dosyayla misyonerlikle/Hıristiyanlıkla ilgili internet sitelerinin adreslerinin yer aldığı bir dosya da yine DVD'den çıkanlar arasındaydı. Bu belgelerin birçoğu İbrahim Şahin ve Fatma Cengiz'de bulunan belgelerle benzerlik gösteriyordu.

Aramalar 9 Mayıs 2009'da yapılmıştı. Kafes Eylem Planı da tam bu tarihlerde bulundu. Aramalardan iki hafta sonra 23 Mayıs 2009'da emniyetin mail ihbar hattına bu kez Kafes Eylem Planı'nın bir bölümünün nasıl hayata geçirildiğini de anlatan bir e-posta geldi:

> "Kafes Eylem Planı'nın amacı ülke içerisinde çeşitli eylemler yaparak ülkede Ergenekon örgütünün hedefleri doğrultusunda kargaşa çıkarılması, Cumhuriyet mitingleri tar-

zında çeşitli yürüyüş ve mitinglerin organize edilmesi, basın kuruluşları aracılığıyla Ergenekon'a destek verilmesi, Hükümetin yıpratılması ve gayrimüslim vatandaşlarımızın tehdit edilerek can güvenliklerinin olmadığı duygusunu aşılayarak, hükümetin içeriden ve dışarıdan baskı altına alınması ve ülke gündemini değiştirerek, Ergenekon davasının boşa çıkarılmasıdır. Bugüne kadar bu eylem planı dahilinde hayata geçirilen bazı eylemlerden de örnek vermek istiyorum. Kasımpaşa Postanesi'nden Ermeni Kiliselerine, gazetelere, gayrimüslim vatandaşlarımızın evlerine tehdit içerikli mektupların gönderilmesi bu plan dahilinde yapılmıştır. Burada da amaç kargaşa ve kaos çıkarmaktır. Kasımpaşa Postanesi'nde güvenlik kameralarının olmaması burayı tercih etmelerindeki en büyük etkendir."

Savcılık, Kasımpaşa Postanesi'nden tehdit mektubu gönderilip gönderilmediğini araştırdı. İhbardan 2 yıl önce 3 Mayıs 2007'de Kasımpaşa Postanesi'nden İstanbul'da bulunan bazı Ermeni okullarına iki sayfalık bir mektup gönderildiği tespit edildi. 2 sayfalık mektup, "Son uyarı ve ikaz" başlığını taşıyordu. Adresse "Temel Malatyalı - Karadeniz Mahallesi Trabzon Sokak. No: 3/1" olarak görünüyordu. Bilgisayar çıktısı mektubun gönderici adı ve adresi araştırıldı. Böyle bir adres ve isim yoktu.

Mektupta, "Hrant Dink cinayetinden sonra millet mensup olduğu ülkeyi unutarak 'Hepimiz Ermeniyiz. Hepimiz Hrant Dink'iz' diye ırkçılık ve isyan girişimlerine hareket etti. Ülkemiz dış devletlere şikayet edilerek, zor durumda bırakıldı. Ülkemizde legal ve illegal yollarla yaşayan bir çok Ermeni vatandaşımızı bulunmuş oldukları görevlerde, sosyal faaliyetlerde Türk devletinin savunucusu olarak görme arzusundayız. Bu ayrılıkçı ve bozguncu düşüncelere karşı artık Ermeni vatandaşların harekete geçerek ülkemizde

yaşayan soydaş ve dindaşlarını haklı yönde savunma mecburiyeti doğmuştur. Yapılacak savunma ve beyanatları yayın, basın ve meydanlardan takip edeceğiz, yoksa ne kadar Ermeni'nin, ne kadar Türk'ün var olduğu zaman içinde görülecektir. Tabutlar içinde sayımını yine Ermeni vatandaşlar yapmak mecburiyetinde kalacaklardır. Bu değerlendirme bütün ayrılıkçı grupları kapsamaktadır..." yazıyor, "Son bir muhtıradır, yenisi tekrarlanmayacaktır" ifadeleriyle sona eriyordu.

Mektup Surp Haç Yatılı Ermeni Lisesi, Özel Kalfayan Ermeni Kız Yurdu, Loven Vartuhyan Ermeni İlköğretim Okulu, Özel Tarkmancaş Ermeni İlköğretim Okulu, Karagözyan Ermeni İlköğretim Okulu, Getronagan Ermeni Lisesi, Özel Topkapı Levon Ermeni İlköğretim Okulu, Bezciyan Ermeni İlköğretim Okulu, Eseyan İlköğretim Okulu ve Özel Dadyan Ermeni Lisesi'ne gönderilmişti.

Mektupta sahte olduğu ortaya çıkan isim ve adres bilgileriyse oldukça dikkat çekiciydi. "Temel Malatyalı" ismi kullanılmış, zarfa "Trabzon Sokak" adresi yazılmıştı. Sahte isimler olarak seçilen iki kent de azınlık cinayetleriyle dikkat çeken kentlerdi!

Bir numaralı isim Öğütçü

Kafes Eylem Planı'nda silah ve mühimmat listesi de yer aldı. İncelemeler mühimmat listesiyle Beykoz'daki kazılarda ortaya çıkan silah ve mühimmatın birbirini tuttuğunu ortaya koydu. Önce Poyrazköy ardından Kafes İddianamesi hazırlandı. Koramiral Feyyaz Öğütçü, azınlıklara yönelik eylem planını içeren Kafes davasının bir numaralı sanığıydı. Öğütçü, suçlamayı reddederken, plan üzerinde kendisine ait olduğu iddia edilen imzaların başka bir yerden alınıp eylem planı üzerine yapıştırıldığını öne sürdü.

Kafes Eylem Planı'nda adı geçen 33 kişiyle Poyrazköy kazısında adları geçen 17 kişiye 2010 yılında dava açıldı.

Dava, Hıristiyan cinayetlerinin planlı ve örgütlü olduğunun ortaya çıkarılması için çok önemliydi. Önce Hrant Dink ailesi Kafes davasının cinayet davasıyla birleştirilmesini istedi, ardından Zirve Yayınevi davası avukatları Kafes Eylem Planı'nı misyoner cinayetleri davasının görüldüğü Malatya 3. Ağır Ceza Mahkemesi'ne sundu.

Bu sırada Kafes ve Poyrazköy davalarında tutuklanan bazı askerlerin üzerinden fişleme ve TSK personeline ait görüntüler ortaya çıktı. Savcılık, bu kez amirallere suikast soruşturmasını başlattı. İddiaya göre Deniz Harp Okulu, Deniz Lisesi, Deniz Astsubay Meslek Yüksek Okulu'nda öğrenim gören askerî öğrenciler, ailevi ve sosyal durumları, mesleki yetenek ve özellikleri, etnik kökenleri, siyasi görüşleri yönünden fişlenmişti. İddianamede şikâyetçi olarak yer alan B.Ö.'nün özel fotoğrafları da sanıklarda bulunmuştu. İddialar arasında, sanık askerlerin uyuşturucu bağlantıları da vardı.

Davaya bakan mahkeme, Poyrazköy, Kafes ve Amirallere Suikast davasını birleştirdi. Askerlerin özel görüntüleri, şantaj kasetleri, amirallere suikast iddiası Kafes Eylem Planı'nın da önüne geçti...

SONUÇ YERİNE...

Bütün bu anlattıklarımızdan sonra başladığımız yere gere geliyoruz. Gayrimüslim karşıtı kampanya derin devletin kalbine giden arter damarlarını ortaya koyuyor. Bütün bu damarların izlediği yolu sonuna kadar takip edebilirsek bulmacanın parçalarını bir araya getireceğiz ve derin devlet denilen heyulayı bütün cesametiyle görebileceğiz. Ne var ki henüz yolun başındayız...

Zirve Yayınevi'nde çalışan üç kişi 18 Nisan 2007'de beş genç tarafından vahşice öldürüldü. 2006'da Trabzon'da Rahip Santoro, 2007'de İstanbul'da Hrant Dink cinayetlerinden sonra, 2000'li yıllar boyunca gayrimüslimlere karşı bilinçli ve programlı şekilde köpürtülen öfkenin son kurbanlarıydı Malatya'daki misyonerler.

Kafesteki Türkiye, merkezine Malatya'daki cinayetleri alsa da sunduğu daha geniş bir perspektif: Özel Harp Dairesi, MGK, ülkeyi saran "misyoner histerisi"nin arka planı, birden ortaya çıkan "Kuvvacı" dernekler, Ergenekon ve gayrimüslimlere yönelik kampanya arasındaki bağlantılar, dinlemeler, takipler, Türk Ortodoks Patrikhanesi, komutanlar, sahte belgeler, JİTEM, Türkiye Ulusal Stratejiler ve Hareket Dairesi Başkanlığı, Kafes Eylem Planı...

Dava dosyalarını titizlikle inceleyen Sibel Hürtaş, Malatya cinayetlerinin arkasında olan biteni ilmek ilmek örerek beş gencin buzdağının sadece görünen yüzü olduğunu ortaya koyuyor, gayrimüslim karşıtı kampanyanın cinayetlere ve Malatya katliamına doğru nasıl yol aldığını masaya yatırıyor.

Kafesteki Türkiye "derin devlet"in karanlık yüzlerinden birinin net bir resmi...

"Ben geçen hafta Malatya'da üç misyoner tespit ettim. Adamları ekmek bıçağıyla hatır hutur kestim. Uyuyamıyorum. Bunu sana söyledim rahatladım... Amcamın oğlu Abuzer, bir de Mehmet diye biriyle kestik. Yeri de Zirve Yayınevi... Abi beni buradan kaçır, seni yaşatırım..."

Emre Günaydın

iletişim